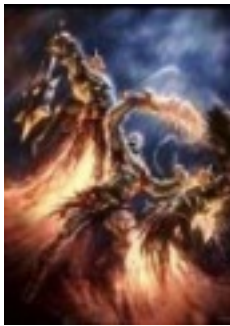

Lăng Độ Vũ 7 - Mê Thất Địch Vĩnh Hằng

Contents

Lăng Độ Vũ 7 - Mê Thất Địch Vĩnh Hằng	1
1. Chương 1: Nền Văn Minh Bị Thất Lạc	1
2. Chương 2: Giết Chóc Kinh Người	3
3. Chương 3: Khó Bề Phân Biệt	11
4. Chương 4: Mĩ Nữ Thần Bí	17
5. Chương 5: Ánh Sáng Rực Rỡ Lại Hiện Ra	26
6. Chương 6: Chạy Trốn Ở Trung Đông	30
7. Chương 7: Đến Hẹn Đúng Giờ	40
8. Chương 8: Thương Mối Kiếm Lưỡi	53
9. Chương 9: Thuận Lưu Nghịch Lưu	64
10. Chương 10: Mê Thất Địch Vĩnh Hằng (vĩnh Hằng Bị Lạc Đường)	73

Lăng Độ Vũ 7 - Mê Thất Địch Vĩnh Hằng

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị, Dị năng Nguồn: tangthuvien. com Dịch: lamsonquaikhach Khi vĩnh hằng biến mất tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-7-me-that-dich-vinh-hang>

1. Chương 1: Nền Văn Minh Bị Thất Lạc

Dưới sức tàn phá của hàng ngàn năm thánh, tòa thành cổ có thể từng đại biểu cho đỉnh cao của văn minh nhân loại khi xưa, chỉ còn lại đó đây từng mô đất thấp nhô lên trên mặt đất, khó bề nhận ra, che phủ một cách bất khuất khu thành cổ khiếm tốn phương viên bốn dặm Anh trong sa mạc tây nam Ai Cập.

Chỗ miệng hố thăm dò mặt đất dựng tới thành, nhân viên đoàn khảo cổ đang tụ tập, dưới đất lơ mờ truyền lên tiếng xèng, bùn đất không ngừng được vận chuyển ra, được xe tải chở tới đổ ở một đồng đất đã giống như một ngọn núi nhỏ cách đó không xa. Tư tưởng của Tiến sĩ Ban Bô chảy đến thế giới bên dưới: đào

xong đường hầm, bố trí đầy đủ hệ thống chiếu sáng, rút nước ngầm ra, trong hầm trụ chống như rừng, và một trăm hai mươi bậc thang ăn sâu xuống lòng đất, nối liền hơn hai mươi mét hầm đào, là con đường tắt nối liền tới nền văn minh ngày xưa.

Thư kí Hạnh Ti của đoàn khảo cổ Ngang Trách, người phụ trách liên lạc với bên ngoài đến bên cạnh ông nói: “Tiến sĩ, chúng tôi có chút vấn đề.”

Tư tưởng của Tiến sĩ Ban Bố trở về với hiện thực, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tròn thật thà trung hậu của Hạnh Ti.

Hạnh Ti nói: “Hội khảo cổ học quốc tế không chịu chi trả kinh phí ngoài định mức nữa, xem ra chúng ta lại phải ngừng công việc rồi.”

Đây đã là lần thứ ba phải ngừng công tác khai quật giữa chừng vì vấn đề kinh phí.

Sắc mặt tiến sĩ Ban Bố trầm xuống, ông lạnh lùng nói: “Để tôi nói chuyện với Tôn Bách Thân một lần.”

Trong mắt Hạnh Ti chớp lên vẻ cam chịu, do dự nói: “Điện thoại vừa rồi là Tôn Bách Thân tiên sinh tự mình gọi tới, đồng thời ông ấy nhấn ông đừng đòi tiền ông nữa, đây là quyết định cuối cùng của ủy ban, tuy ông ấy là chủ tịch, nhưng vẫn phải tôn trọng quyết định này.

Sắc mặt tiến sĩ Ban Bố chuyển sang màu trắng, môi miệng rung rung, chẳng lẽ hơn hai năm tâm huyết, hơn nửa đời nghiên cứu, đến thời khắc mấu chốt thế này lại bỏ dở giữa chừng? Đáp án cho câu đố văn minh ngàn năm của nhân loại đã đến trong tầm tay rồi!

Nhân viên thông tin của phòng liên lạc trong căn cứ chạy tới, cao giọng gọi: “Tiến sĩ! Bên dưới có phát hiện trọng đại, xin tới ngay lập tức.”

Tiến sĩ Ban Bố đứng ngay dậy, quả tim nhảy lên điên cuồng, ngẩn ra một chút rồi mới nhớ lại chạy tới hướng cửa vào đường hầm khai quật.

Tin tức này như tiếng sét truyền khắp nơi, mấy chục nhân viên khác công tác trong căn cứ vứt bỏ chuyện đang làm, không hẹn mà cùng đuổi theo Ban Bố tới cửa hầm.

Sau hai năm buồn rầu khắc khổ khai quật khảo cổ, cuối cùng cũng đến sát na rung động lòng người.

Ban Bố tiếp lấy mặt nạ oxy đưa tới, vội vàng mang lên, tiến vào thế giới dưới lòng đất được đèn chiếu sáng như ban ngày. Ông cẩn thận di động dưới đường hầm, tránh né những trụ chống chắn đường, bước xuống từng bậc thang đu, tiến xuống từng tầng một, sau cùng đến được đường hầm sâu nhất thứ bốn mươi tám.

Mười mấy nhân viên công tác chen chúc nhau ở cuối đường hầm, khi Tiến sĩ Ban Bố và người tùy tùng xuất hiện, bọn họ tự động tránh sang một bên, để tầm nhìn của Tiến sĩ Ban Bố không bị cản trở, có thể thấy được cảnh tượng ở cuối đường hầm.

Ông nhìn thấy một cái cửa đá.

Ông từ từ lại gần, vẻ không tin nổi, đưa tay lau bùn đất dính trên cửa đá, trong mắt chớp lên quang mang kì dị, giống như giáo đồ thành kính nhìn thấy thượng đế.

Đây chỉ là một bộ phận nhỏ của cửa đá, bùn đất rơi xuống lộ ra những điêu khắc hoa văn phong phú: sinh vật kỳ dị, thần nhân uy nghiêm dữ tợn, phù dày trên cửa đá, im lặng nói lên sự cao quý và ti tiện, nổi lên và chìm xuống của văn minh nhân loại.

Sức chú ý của Tiến sĩ Ban Bố rơi lên mấy hàng song song trên cửa đá, những phù hiệu trung gian giữa hình vẽ và văn tự.

“Trời! Đây là chữ khắc hình nộm.” Ông cúi đầu nói “Giống với trên phiến đá.”

Trong đường hầm lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thở nặng nề và không tự giác của hai mươi mấy người, ánh mắt đều tập trung lên bàn tay đang chà xát của Tiến sĩ Ban Bố.

Sau cánh cửa là thứ gì? Nó có phải là phát hiện có thể mở ra thời đại mới, thay đổi cách nhìn của nhân loại về văn minh quá khứ không, cánh cửa thông về quá khứ đã mất đang ở trước mắt.

Ánh mắt của Tiến sĩ Ban Bô bị những văn tự hình nêm trên cửa đá hút chặt, môi miệng rung rung lăm lăm mặc niệm, nhưng không ai biết ông nhìn ra được gì từ những chữ hình nêm đó, trên thế giới này đã không còn ai phiên dịch thứ chữ đã bị diệt cùng với văn minh quá khứ này bằng ông.

Rất lâu, Tiến sĩ Ban Bô mới xoay người lại, liếc nhìn những đôi mắt chứa đầy mong chờ, sau cùng dừng trên mặt Hạnh Ti, giọng khản đặc nói: “Lập tức bố trí hội chiêu đãi phóng viên, tôi muốn gom nhiều kinh phí hơn, cho tôi công cụ giao thông tới Cairo, máy bay tới Paris, đúng rồi, đó là chỗ tổ chức hội chiêu đãi phóng viên tốt nhất.” Ông đã hưng phấn tới mức nói năng lộn xộn.

Nhưng mỗi người đều biết ông đã có phát hiện kinh người nhất.

Công tác Hạnh Ti phụ trách sát với thực tế, tự nhiên rõ hơn người khác một chút, hỏi: “Phải phát tin tức trên giới truyền thông như thế nào?”

Tiến sĩ Ban Bô cấp tốc thở gấp mấy hơi, cơ hồ la lên: “Bảo bọn họ rằng tôi phát hiện được “Atlantis”.” Nước mắt ông chảy từ khóe mắt xuống.

Mọi người liền ngạc nhiên.

Nhất thời, trong đường hầm đầy tiếng vọng của lời ông.

Một nhân viên đứng dậy, cầm lấy máy chụp hình cười nói: “Tới đây, để tôi chụp cho mọi người tấm hình lưu niệm, đăng gửi cho bạn gái tôi.”

Mọi người lách ra, để hẳn chụp hình cánh cửa.

2. Chương 2: Giết Chóc Kinh Người

Ngày hôm qua Ban Bô gọi điện cho hắn, khẩn khoản mời mọc hắn tới gặp ông ta trước vào lúc mười một giờ rưỡi, nhưng chuyến bay từ Anh tới chậm, hắn vẫn đến trễ.

Nếu giả sử tìm trên thế giới này mười nhân vật mà trong lòng mình tôn kính nhất, Tiến sĩ Ban Bô nhất định sẽ có mặt trong đó. Lăng Độ Vũ đã trở thành loại người phi phạm huyền thoại, hiểu biết của hắn về văn tự và văn hóa cổ, cơ hồ 80% đến từ Ban Bô.

Hôm qua vì vội vã, trong điện thoại Tiến sĩ Ban Bô gọi cho hắn từ Tel Aviv, Israel có đề cập tới phát hiện có tính đột phá đối với Atlantis, đáng tiếc thời gian không cho phép hắn hỏi thêm chút nào.

Đối với Atlantis, Lăng Độ Vũ tuy không thể rõ bằng Ban Bô đã trút hết tinh lực cả đời vào đó, nhưng hắn cũng có hứng thú nồng nhiệt và hiểu biết sâu sắc.

Người đầu tiên nói về sự tồn tại của Atlantis, ý nói “Đại Tây Quốc” là Plato, trong quyển đối thoại giữa Timeat và Criton, đã miêu tả kĩ lưỡng sự tồn tại của đất nước từng có nền văn minh phát triển cao độ, văn hóa rực rỡ, và hàng ngàn vạn nhân khẩu, chìm vào trong Đại Tây Dương theo châu Đại Tây trong một đại tai nạn chưa từng có trong lịch sử, ngàn năm phong lưu, hủy trong sớm tối. Từ đó, Atlantis liền như u linh, vang vọng trong lòng người, truyền từ đời này tới đời khác, mỗi đời đều được người trí thức lục soát, có lúc mang hi vọng, có lúc mang thất vọng và nản chí.

Hiện tại Tiến sĩ Ban Bô cuối cùng cũng có đột phá kinh người, điều này khiến hắn vứt bỏ tất cả, vội vàng đuổi tới.

Xe đậu trước tòa nhà hành chính, đại bộ phận đều có logo của đài truyền hình, chứng tỏ buổi chiêu đãi phóng viên này đã tạo ra sự chấn động trong giới truyền thông, với uy tín của Ban Bô trên lĩnh vực văn hóa cổ này, mỗi một nét mặt, mỗi một câu nói, đều sẽ bị những phương tiện tiên tiến nhất ghi lại vào lịch sử, thông qua vệ tinh truyền thông, hiện lên màn hình TV của mỗi gia đình, in lên trang nhất mỗi tờ báo.

Lăng Độ Vũ né tránh hành lang chật ních phóng viên, từ một cửa hông lách vào phòng nghỉ sau phòng hội nghị nơi diễn ra buổi chiều đăi phóng viên. Đây là chỉ thị của Ban Bó cho hăi để dự phòng tình trạng hội chiều đăi rầm rộ.

Cảnh náo nhiệt trong phòng nghỉ không chịu kém chút nào so với bên ngoài, Lăng Độ Vũ rẽ dòng người bao quanh, nhìn thấy được Tiến sĩ Ban Bó.

Ông ta ngồi trên ghế, trên đầu gối để cái cặp màu đen, một cái khóa nối giữa tay trái ông và cái cặp, khiến người ta nghĩ rằng bên trong cặp tất có tài liệu quan trọng. Ban Bó mặt mày mệt mỏi, nhưng bị thần sắc hưng phấn che đậy.

Khi Lăng Độ Vũ nhìn về phía ông, ông cũng đang nhìn về phía Lăng Độ Vũ.

Trong đôi mắt đầy tia máu của Ban Bó lộ ra thần sắc kì dị khó hình dung nổi, “A!” một tiếng, đứng lên, rẽ mọi người, một tay ôm chặt cái cặp, giống như trong đó có đồ gốm dễ vỡ giá trị liên thành, tay kia kích động nắm lấy cánh tay Lăng Độ Vũ, kéo hăi tới một góc yên tĩnh.

Lăng Độ Vũ hơi bối rối vì cướp Ban Bó ra khỏi đám người đang vây quanh, hỏi: “Không thể chờ đến sau hội chiều đăi phóng viên rồi nói được sao?”

Trong mắt Tiến sĩ Ban Bó lướt qua vẻ lo âu, thì thầm nói: “Anh là người đầu tiên tôi nói chuyện này, một mặt là vì tôi tuyệt đối tin tưởng anh, thứ nữa là không ai có khả năng ứng phó với nguy hiểm và những vật siêu tự nhiên bằng anh.”

Lăng Độ Vũ cau mày hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Hăi thật không nghĩ ra, khai quật khảo cổ làm sao lại có nguy hiểm? Cái gì mà có liên quan đến vật siêu tự nhiên? Chẳng lẽ xúc phạm đến tró chú của vua chúa thời xưa?

Trong mắt Tiến sĩ Ban Bó lộ ra vẻ kinh hoảng, đang định nói, một thanh âm bất ngờ bỗng cắt ngang lời ông.

“Tiến sĩ Ban Bó!”

Hai người nhìn về hướng thanh âm.

Người đến tuổi chừng năm sáu mươi, thân hình khô ngô hơi mập, mặc bộ đồ tây màu lam thẫm phẳng phiu, bên ngoài khoác áo khoác trắng dài quá gối, khuỷu tay phải kẹp một cây gậy, đầu đội mũ cao, môi trên để râu dày, tướng mạo đường đường, đôi mắt sáng ngời có thần, bộ dạng đại chính trị gia điển hình cho thân sĩ Anh quốc tác phong bảo thủ. Phía sau ông ta có hai đại hăi lực lưỡng đi theo, xem ra là vệ sĩ.

Tiến sĩ Ban Bó ngạc nhiên nói: “Tôn Bách Thân tước sĩ!”

Lăng Độ Vũ tuy không quen thuộc giới khảo cổ, nhưng cũng từng nghe qua tên Tôn Bách Thân, đây là một cái tên vang dội thường liên quan tới viện bảo tàng, sưu tập văn vật danh tiếng, ngân sách khảo cổ, cũng là nhân vật có ảnh hưởng lớn trong chính giới của Anh.

Tôn Bách Thân đi thẳng tới trước mặt Ban Bó, ánh mắt chỉ chăm chú trên mặt Ban Bó, dường như Lăng Độ Vũ không hề tồn tại vậy. Lăng Độ Vũ cảm thấy lão thuộc đại dân tộc chủ nghĩa, càng không thấy người phương đông thuận mắt, còn như có phải như vậy thật không thì phải do thời gian làm chứng rồi. Bất quá đối với loại người có giác quan thứ sáu như Lăng Độ Vũ đây mà nói, trực giác chính xác hơn tư duy lý tính nhiều.

Tôn Bách Thân ngạo mạn nói: “Tiến sĩ Ban Bó, tôi không biết ông đang làm trò quỷ gì? Giả sử như ông không thể đưa ra chứng cứ có giá trị, chứng minh sự tồn tại của Atlantis, trên giới khảo cổ ông sẽ triệt để xong đời.” Lão vung tay phải, làm bộ bị gạt xuống.

Tiến sĩ Ban Bó không bị giọng điệu không khách khí của lão chọc giận chút nào, bình tĩnh nói: “Tôi biết ông trước giờ không tin tưởng sự tồn tại của Atlantis, cũng giống như thiên kiến và chấp trước mà mỗi người đều có không cách nào tránh khỏi vậy, thế nhưng, Tôn Bách Thân tước sĩ, sự thật chỉ có một.” Ông ta dùng tay phải đập lên cái cặp kêu “bộp”, đáp lại hiệu tay của Tôn Bách Thân: “Chính là ở trong này!”

Tôn Bách Thân cả đời đều ở đỉnh cao tài thế quyền lực, đâu đã từng bị người cãi vả thế này, nhưng lão lại là người rất khôn ngoan, chỉ là sắc mặt trầm xuống, giọng nói trở nên lạnh băng: “Hi vọng lần này ông không nói xạo, tuy rằng hai năm nay ông luôn như vậy.”

Với sự tu dưỡng của Tiến sĩ Ban Bố cũng không chịu nổi sự chế giễu như vậy, tức giận nói: “Ông nói gì đấy?”

Tôn Bách Thân nói: “Ông đã tiêu tốn gấp bảy lần kinh phí khai quật ban đầu mà ông đề nghị với hội khảo cổ quốc tế, xem thử ông đào được thứ gì, Atlantis? Hàng ngàn năm nay, tới một cái bóng cũng không có, sự thật đã nói với chúng tôi, đó là chuyện thần thoại giả dối do Plato sáng tác ra.” Giọng lão càng lúc càng lớn, những người đang hưng phấn xung quanh cũng chú ý tới bầu không khí đầy mùi thuốc súng này, trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, chỉ còn giọng hồn hậu của Tôn Bách Thân vang vọng trong không khí.

Lăng Độ Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi, Tôn Bách Thân tức sĩ này là người của hội khảo cổ quốc tế, một mặt bất mãn về tiến triển khai quật của Ban Bố, thêm nữa không tin sự tồn tại của Atlantis, cho nên nghi ngờ Ban Bố giả thần giả quỷ để gom góp kinh phí tiếp tục khai quật. Những chuyện này với thân phận một người ngoài cuộc như hắn, đúng là rất khó nhúng tay vào.

Tiến sĩ Ban Bố trái lại bình tĩnh trở lại, khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười cao thâm mạc trặc, nhìn cổ tay, lạnh nhạt nói: “Thời gian của buổi chiều dài phóng viên tới rồi. Ông sẽ không bỏ qua cơ hội làm nhục tôi trước toàn thể giới chứ.” Ánh mắt ông ta chuyển tới Lăng Độ Vũ, nói: “Đến đây, chúng ta đi thôi.” Rồi liền ngang cạo thường ánh mắt mạnh mẽ của Tôn Bách Thân, đi thẳng tới cửa hông của phòng hội nghị.

Phòng hội nghị đầy người, khi Tiến sĩ Ban Bố bước lên bục cao nhất, tới trước những microphone dày như rừng, tiếng ồn ào như bị tắt volume, thay bằng tiếng máy chụp ảnh, ánh sáng và tiếng đèn flash.

Lăng Độ Vũ né qua một bên để tránh giọng khách át giọng chủ, cướp mất sự nổi bật của Tiến sĩ Ban Bố, đám người Tôn Bách Thân cũng vào hội trường bằng cùng một cửa, tản vào những góc vẫn còn chỗ chen.

Tiến sĩ Ban Bố đứng trên bục giảng, trở thành tiêu điểm cho mọi người.

Trong ánh đèn chiếu, đôi mắt híp lại vì mệt mỏi của Ban Bố nhìn quanh những người đang chờ đợi.

Toàn trường im lặng như tờ, yên lặng chờ đợi mọi thứ có liên quan đến nền văn minh vĩ đại sau hơn vạn năm chìm khuất, Atlantis.

Tiến sĩ Ban Bố ho khan một tiếng, thông cổ họng, nghiêm mặt cao giọng nói: “Các vị đồng sự, các bằng hữu trong giới báo chí, rất cảm ơn các vị đã đến đây hôm nay.” Ông ngừng lại, ngực cấp tốc nhấp nhô, tỏ rõ sự khẩn trương của ông, qua một lúc mới bình tĩnh lại, trong sự chờ đợi của mọi người, nói tiếp: “Đây là thời khắc có tính lịch sử, ở đây tôi muốn nói với các vị thân sĩ thực nữ, chúng cứ vô cùng xác thực liên quan đến Atlantis, ở đây, Atlantis không còn là một giấc mộng đã mất nữa, mà là sự thật sống động.”

Nói tới đây, Tiến sĩ Ban Bố giơ cao cái cặp bên tay trái lên, cái khóa bạc lấp lóe ánh sáng chói mắt dưới đèn.

Lúc này không còn ai hoài nghi trong cặp có tài liệu mấu chốt liên quan tới Atlantis hay không nữa. Nhưng đó sẽ là thứ gì?

Giữa mọi người xao động và thăm thì một trận.

Lăng Độ Vũ đã cảm thấy tự hào vì Ban Bố, mặt khác cũng hơi lo lắng, sợ đúng như Tôn Bách Thân nói, chứng cứ mà Ban Bố lấy ra một chứng cứ giống thật mà giả về Atlantis.

Ban Bố nắm giữ tình cảm toàn trường, mỗi người đều chờ đợi chứng cứ mới lạ khác thường có thể thay đổi cả lịch sử văn minh.

Lăng Độ Vũ hít sâu một hơi, đè nén tâm tình như sóng dữ xuống, kiên nhẫn chờ đợi, đúng lúc này, một loại cảm giác không tầm thường chảy vào thần kinh linh mẫn gấp trăm lần người thường của hắn.

Từ nhỏ khổ luyện Yoga, ngồi thiền, khiến hắn có giác quan siêu tự nhiên, giác quan này hiện đang cảnh báo hắn.

Đó là tín hiệu báo nguy hiểm.

Hắn theo phản xạ có điều kiện quay lại nhìn gần hai trăm khách trong hội trường, vừa khéo tóm được một tình cảnh khiến hắn kinh hãi muốn chết.

Trong những tầng chỗ ngồi cao gần cửa, một vật thể đen bóng lấp lánh lơ lửng cao lên, loại vật thể đó giống như súng lục, chỉ là miệng súng gắn vào một cái ống tròn to hơn nòng súng nhiều.

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, đang lúc muốn hành động.

“Ầm!”

Ánh lửa chớp lên, ống tròn rời miệng súng, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách hai mươi mấy mét giữa miệng súng và Tiến sĩ Ban Bó.

Tiếng phá không lẫn át mọi thanh âm khác.

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên, cái ống đó đã “phập” một tiếng, cắm vào trước ngực Tiến sĩ Ban Bó đang lơ lửng cao cái cặp.

Mọi chuyện phát sinh nhanh tới mức mắt người cơ hồ không theo kịp.

“Bùng!”

Cả người Ban Bó bay lên như con diều đứt dây, khi sống lưng ông còn chưa đụng vào bàn viết sau lưng, đã nổ thành một đám lửa cháy phừng phừng.

“Bịch!”

Ban Bó ngã va vào bức tường sau lưng, trong sát na trước lúc chết, ông vung tay lên một cái, muốn ném cái cặp đã biến thành một đám lửa, thế nhưng do cái khóa xích, cái cặp sắp bay ra lại quay về, theo sự co lại của tay ông, nặng nề đập lên ngọn lửa đang bốc trên người, bùng lên một đám hoa lửa.

Sự việc xảy ra chớp nhoáng, khiến mấy trăm học giả và người trong giới truyền thông tới tham dự chỉ có thể rung động sợ hãi trơ mắt nhìn cảnh tượng thảm liệt xảy ra, đến tiếng kêu sợ hãi cũng không kịp phát ra.

Phản ứng của Lăng Độ Vũ nhanh hơn một bước so với bất kì người nào, trong lúc Ban Bó trúng đạn, hắn đã xông về phía Ban Bó, khi cái cặp biến thành đồng lửa đó đập lại lên người Ban Bó, khoảng cách giữa hắn và Ban Bó chỉ có bốn mét, áo ngoài đã cởi xuống trên tay, trong khi muốn chụp lên người Ban Bó, do cái cặp đập lên người làm bắn lửa ra, cuốn tới hắn, “bùng!”, áo ngoài của Lăng Độ Vũ liền bốc cháy, mắt thấy Lăng Độ Vũ sắp bị cuốn luôn vào lửa, hắn quát mạnh một tiếng, ngã nghiêng ra đất theo phản xạ, từ bên cạnh thân thể đã biến thành đám cháy của Ban Bó lăn ra.

Lăng Độ Vũ biết Ban Bó đã xong rồi, cho dù lúc này có thể dập tắt lửa ngay, nhưng cũng chỉ có thể giúp Ban Bó giây giũa trước tử thần vài tiếng đồng hồ thôi.

Đốm lửa rơi lung tung trên bục, dưới bục, tiếp tục bốc cháy.

Phòng hội nghị liền rơi vào trong sự cuồng loạn tâm thần.

Tiếng thét, tiếng ghế ngã, tiếng va chạm trộn lẫn vào nhau, Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn về hướng thích khách, trong đám người đang liều mạng bỏ chạy, bóng đồ tây cao lớn của thích khách lách ra ngoài cửa.

Trái lại Tôn Bách Thân là trấn định nhất, không biết kiếm đâu ra một cái bình chữa cháy, mở công tắc, chất lỏng hóa học màu trắng phun ào ào về hướng Ban Bó.

Bất quá đã không thể挽 hồi mạng sống của Ban Bó, khi mặt ngoài của thân thể bị phỏng bảy mươi phần trăm trở lên, người ta sẽ không sống được nữa.

Lăng Độ Vũ đẩy cánh cửa hông vừa rồi tiến vào hội trường đánh “bịch”, xông ra ngoài.

Nhất định phải tóm được thích khách lấy mạng đó.

Trong sát na Lăng Độ Vũ phát huy thể năng tới trình độ cao nhất.

Hắn xông qua hành lang như một cơn lốc, len vào con đường tới hội trường, rồi chạy về cánh cổng hướng ra vườn trường, đảo mắt một cái, hắn đã chạy ra bậc thềm bằng đá chan hòa ánh sáng của tòa nhà hành chính.

Trước tòa nhà vẫn đậu đầy những xe tới tham gia hội chiêu đãi phóng viên, nhưng Lăng Độ Vũ cảm thấy hoàn toàn không giống, tâm tình của hắn đã từ trên thiên đường rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Một nam tử vạm vỡ mặc đồ tây màu đen đang nhanh chóng chạy xuống hai tầng bậc thềm của tòa nhà hành chính, mắt thấy hắn muốn chạy vào giữa đám học sinh đang sưởi nắng và ăn cơm trưa khắp nơi.

Lăng Độ Vũ tung mình lên, vượt qua mười mấy bậc cấp, khi chân đặt xuống bậc cấp thứ một phần tư tính từ trên xuống, thân thể trắng kiện linh hoạt như con báo dóm quay hai trăm sáu mươi độ trên không, bổ nhào một cái, đã lao đến khoảng không sau lưng đại hán đó.

Đại hán đó cũng là người linh mẫn, cảm giác được nên xoay người nhìn lại, tay cầm súng hạng nặng giơ lên, đáng tiếc hắn đã tính sai, cho rằng người đuổi theo từ trên thềm đá chạy xuống, khi hắn kinh hãi phát hiện ra có người từ trên không bay xuống, cơ hội chế địch đã trôi qua cái vèo.

“Bình!”

Cái đầu cứng rắn của Lăng Độ Vũ đập lên mặt tên kia.

Khẩu súng trong tay đại hán tuột rơi xuống đất, hai tay Lăng Độ Vũ đồng thời quán lấy cổ hắn, khuỷu tay trước ép chặt lấy yết hầu, đồng thời mượn lực bay tới, kéo đại hán đó lăn xuống đất.

Thoạt nhìn hai người giống như quán lấy vật lộn, thật ra Lăng Độ Vũ đã khống chế đại cục, chỉ vền vền một cú đụng mạnh lúc đầu đã khiến đại hán mất đi sức phản kháng, tiến vào trạng thái nửa hôn mê.

Lăng Độ Vũ bò dậy trước tiên, bẻ quặt tay của thích khách ra sau lưng, đang muốn mở giây nịt trói lại, bỗng nhiên ngẩn ra.

Chỉ thấy đại hán đang ở trạng thái nửa hôn mê đó, hai tay trái phải đều thiếu mất đường sinh mệnh. Phải biết bàn tay của đại đa số người đều có ba đường, từ khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ chạy qua bàn tay theo hình chữ “xuyên” (), đường sinh mệnh chạy xuống cổ tay, nằm gần ngón cái nhất. Trừ phi “chặt tay”, ba đường biến thành một đường, vắt qua lòng bàn tay, nhưng bàn tay đại hán này rõ ràng có đường trí tuệ và đường tình cảm, chỉ thiếu có duy nhất đường sinh mệnh, tình hình này có thể nói là chưa từng thấy qua.

Lăng Độ Vũ đang muốn suy nghĩ.

Tiếng vỗ lốp xe ma sát với mặt đường nhựa vang lên “két két” từ phía xa đằng sau.

Lăng Độ Vũ đang ở tình trạng cảnh giới cao độ, nghe tiếng liền quay nhanh lại nhìn.

Họng súng.

Một chiếc xe thùng to màu đen đang từ khúc cua quanh lại, hai đại hán mang kính đen từ cửa sổ phía sau thò người ra, tay cầm vũ khí tự động đen ngòm.

Sinh tử quyết định trong sát na.

Lăng Độ Vũ lôi đại hán đó dậy, chắn trước thân mình. Chỉ cần đối phương ném chuột sợ vỡ đồ, hắn liền có thể kéo con tin vào sau chiếc xe ngừng gần đó.

“Tạch tạch tạch!”

Tiếng nổ chết chóc của vũ khí tự động vang ầm ỉ.

Lăng Độ Vũ theo phản xạ đẩy đại hán về phía trước, đồng thời né qua bên cạnh, đụng vào một chiếc xe tư nhân cái “bịch”.

Đại hán run rẩy như một món đồ chơi trong máu bắn tung tóe, lực xung kích của đạn khiến hắn vốn đang bổ tới trước lại bật ngửa ra sau, nhất thời thành ra đứng thẳng, tịnh không ngã xuống, giống như tượng gỗ được sợi dây vô hình điều khiển vậy.

Họng súng chìa về phía Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ than thầm trong bụng một tiếng, lặn một cái, từ đầu xe lặn sang một bên, đạn gào rít bay qua trên đầu.

Thân thể đại hán lúc này mới ngã xuống đất cái “bịch”, chiếc xe thùng chạy qua, đạn rơi xuống như mưa, may là đều bị xe chặn lại cả.

Tiếng xe xa dần.

Khi Lăng Độ Vũ thò đầu ra từ sau chiếc xe, chiếc xe thùng màu đen đã không còn tung tích, trên mặt đất tịnh không có thi thể của đại hán, nếu không có những vết máu loang lổ khiến người ta nhìn phát sợ, quả thật đã khiến người ta lầm tưởng vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Lúc này mọi người mới từ tòa lầu hành chính tuôn ra.

Trong lòng Lăng Độ Vũ chớp động, vội vàng ngược dòng người chạy lên lầu, mới chạy lên thêm, Tôn Bách Thân và hai bảo vệ đã tới trước mặt.

Tôn Bách Thân la: “Có tóm được người không?”

Lăng Độ Vũ đón cặp mắt đỏ máu của ông ta, không trả lời mà nói: “Lập tức thông tri cho cảnh sát Ai Cập, bảo bọn họ bảo vệ nhân viên khai quật.”

Tôn Bách Thân chấn động toàn thân, lạc giọng: “Đúng đó! Đúng đó! Tôi lập tức gọi điện thoại cho tổng thống Ai Cập.”

Giả như những người này đều vì thứ Ban Bố phát hiện được mà giết người, vậy không có ai phải chịu nguy hiểm hơn những nhân viên công tác ở đó.

Lăng Độ Vũ buông lỏng tâm tình, không ai có tư cách thông tri cho nhà chức trách Ai Cập bằng Tôn Bách Thân, hần xoay người đi.

Tôn Bách Thân la: “Này, người trẻ tuổi, anh muốn đi đâu?”

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nói: “Tôi muốn dùng cách nhanh nhất đi tới Ai Cập.”

Tôn Bách Thân trầm giọng nói: “Vậy anh càng phải lưu lại, gọi điện thoại xong, cùng đáp máy bay tư nhân của tôi đi Ai Cập. Bây giờ tôi cũng muốn biết rốt cuộc Ban Bố tìm được thứ gì?”

Lăng Độ Vũ gật đầu đáp ứng.

Ánh nắng tuy vẫn rực rỡ như lúc hần mới đến đây, nhưng mọi thứ đã hoàn toàn đổi khác.

Hần cũng giống như Tôn Bách Thân, muốn biết ở hiện trường khai quật tàng trữ đại bí mật kinh thiên động địa gì.

Một bí mật khiến một phương thế lực không tiếc giết người diệt khẩu, trong lòng hần đột nhiên nổi lên một đôi bàn tay chỉ thiếu duy nhất đường sinh mệnh.

Atlantis có tồn tại thật hay không, nhân loại dùng những cách khác nhau ghi lại nó trong lịch sử của họ, Vườn Eden của Kinh Thánh, trong thế giới thần thoại của Hi Lạp cổ đại phải chăng cũng có đoạn ghi lại về khối đại lục bị chìm ngập này?

Theo Plato ghi lại, khối đại lục Atlantis đã đột nhiên biến mất, chuyện đó đại khái xảy ra vào một ngày nào đó cách đây hơn một vạn năm. Trên mảnh đất đẹp đẽ đó, nhân loại đã sáng tạo ra văn minh phát triển cao. Nó rốt cuộc ở đâu, Plato cho rằng ở gần Gibraltar, nhưng sau này một vị học giả Ignatius, Đường Túy Lợi lại chỉ nó phải nằm ở Đại Tây Dương giáp với Bắc Mỹ, châu Âu và châu Phi, mà theo truyền thuyết cổ của người Indian ở châu Mỹ, nó hẳn phải ở “phía đông” của họ.

Mỗi một dân tộc đều từng ghi lại ít nhất một lần đại hồng thủy, Đại Vũ trị thủy của Trung Quốc, chiếc thuyền vuông của Noah người Do Thái, Hi Lạp, Ai Cập, Ấn Độ, người Indian cổ, không đâu không có truyền thuyết về đại hồng thủy nhấn chìm mặt đất, phải chăng quả thật đã từng phát sinh một trận hồng thủy chìm ngập toàn cầu, mà lưu lại một ký ức không thể phai mờ trong mỗi dân tộc? Là lực lượng nào dẫn tới lần hồng thủy đó, trong tai nạn đó, cả đại lục ngàn vạn dân chìm xuống? Đây phải chăng là tai nạn có tính chu kỳ, tai nạn tương tự cũng từng khiến lũ khủng long hoành hành thời viễn cổ trở thành di tích lịch sử.

Bất cứ ai mở bản đồ ra nhìn, cũng đều có thể phát hiện bờ biển Phi Châu và Nam Mỹ có thể ghép lại thành một khối hoàn mỹ không kẽ hở, không chỉ góc vuông lớn ở bờ biển Brazil gần mũi Thánh Roque hoàn toàn ăn khớp với chỗ lõm gần Cameroon, mà từ đó xuống phía nam, mỗi một chỗ lồi ra trên bờ biển Brasil cũng đều khớp với mỗi một vịnh biển của Phi châu và ngược lại. Đến cùng là lực lượng gì phân cách chúng ra?

“Người trẻ tuổi, anh đang nghĩ gì đó?”

Lăng Độ Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ về viễn cổ văn minh trở về với thực tại trước mắt, ánh mắt sáng rực của Tôn Bách Thân rà soát trên mặt hắn.

Cánh quạt trực thăng quay thành phách trên nóc khoang, hơi nóng hừng hực trong thân thể, sau khi ngồi phi cơ tư nhân của Tôn Bách Thân tới Cairo, bọn hắn không chậm trễ nửa giây, liền ngồi chiếc trực thăng này bay tới chỗ khai quật gần biên giới giữa Ai Cập và Libya.

Nửa tiếng đồng hồ sau, họ đã sắp bay tới phía trên mục tiêu.

Lăng Độ Vũ đón ánh mắt của Tôn Bách Thân, lạnh nhạt nói: “Tước sĩ! Tên tôi là Lăng Độ Vũ, không phải “người trẻ tuổi””, hắn không thích thái độ cao cao tại thượng của Tôn Bách Thân.

Hai bảo vệ ngồi phía sau phát ra tiếng cười nhẹ có vẻ giễu cợt.

Tôn Bách Thân mỉm cười nói: “Anh văn của anh nói rất không tệ, đáng tiếc mang giọng Mỹ khá nặng, những người Mỹ đó giỏi nhất là biến đẹp thành xấu.”

Lăng Độ Vũ không có hứng thú tranh biện về vấn đề này. Trên đường đáp máy bay từ Paris tới Cairo, Tôn Bách Thân không nói với hắn một câu, trước mắt ông ta chịu mở miệng, tự nhiên phải hỏi rõ Ban Bố rốt cuộc muốn khai quật thứ gì.

Lăng Độ Vũ nói vấn đề trong lòng mình ra.

Tôn Bách Thân có thể vì đi đường buồn khổ, cũng có thể vì muốn suy nghĩ lại nguyên do cả câu chuyện, nên đặc biệt ôn hòa nói: “Bốn năm trước, Tiến sĩ Ban Bố tới London tìm tôi, nói tìm thấy bảy khối đá Huyền Vũ trong vùng hoang dã gần Tel Aviv, Israel, bốn khối trong đó hợp lại vừa khéo thành một tấm bản đồ, ba khối kia đều có khắc chữ hình nêm Sumerian...”

Ông ta ngừng lại, trợn mắt nhìn Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ trong lòng bật cười, Tôn Bách Thân đang kiểm tra thường thức khảo cổ học của hắn, loại người như Tôn Bách Thân đây, nhất định tự cao cho rằng sự vật mà mình hứng thú thì đương nhiên là đại sự hàng đầu quan trọng nhất trên thế giới, cho nên phàm là người không biết gì về văn minh cổ, đều bị ông ta xem thường cả.

Lăng Độ Vũ hiểu biết rộng rãi cỡ nào chứ, lạnh nhạt nói: “Loại chữ hình nêm là thứ văn tự có mẫu tự nguyên thủy đầu tiên mà nhân loại sử dụng sau khi thoát khỏi giai đoạn dùng chữ tượng hình, đúng không tước sĩ?”

Trong mắt Tôn Bách Thân chớp lên vẻ hài lòng, nói tiếp: “Đó là thứ văn tự sớm nhất do người Sumerian cổ sáng tạo ra khoảng bốn ngàn năm trước công nguyên, đầu nhọn đuôi rộng, hết sức dễ nhận ra, sau này được người Akkad kế thừa và cải tạo, vẫn luôn được các dân như Semites ở vùng Tây Á sử dụng, mãi tới thời kì cuối đế quốc Darius ở Ba Tư, vẫn còn có người sử dụng văn tự này, mà miếng đá huyền vũ được Ban Bố phát hiện lại là loại chữ hình nêm nguyên thủy nhất, ông ta đánh giá hắn phải là sản vật thuộc hơn ba ngàn năm trước công nguyên.”

Lăng Độ Vũ nói: “Đã có vật thật, vậy kiểm định tuổi của nó hắn không phải chuyện quá khó.”

Trong mắt Tôn Bách Thân lộ ra vẻ mong mỏi đối với văn minh cổ đại, giọng nói chuyển từ lạnh lùng cứng rắn sang nhu hòa: “Theo trắc định carbon 14, những mảnh đá huyền vũ này hắn phải là sản phẩm của khoảng từ 3800 tới 3500 trước công nguyên.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Nội dung chữ khắc trên phiến đá là gì?” Hắn cuối cùng cũng hỏi tới vấn đề mấu chốt.

Giọng Tôn Bách Thân như đến từ ngoài vũ trụ xa xôi, trầm trầm: “Thần điện của vĩnh hằng, vì thần vật của vĩnh hằng mà lại đứng thẳng trên đại địa một lần nữa, bực nhân được thần tuyển chọn, vì chờ đợi sự giáng lâm của vĩnh hằng, trăm ngàn đời bỏ ra lòng kiên nhẫn tôn quý.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Là mấy câu giống như câu đổ đố?”

Tôn Bách Thân gật đầu: “Chính là như vậy, tám bản đồ do bốn phiên đá hợp lại, thì lại thể hiện phù hiệu vị trí của thần điện không chút hàm hồ, bất quá đó lại là phù hiệu khiến người ta nghĩ đầu đầu không ra nổi. Nó giống như một cái đồng hồ cát tính thời gian, lượng cát trên dưới hoàn toàn bằng nhau, qua nhiều năm nghiên cứu của Ban Bố, đoán định vị trí của thần điện, chính là chỗ hiện nay đang khai quật, thế là dưới sự chỉ trì của hội khảo cổ học quốc tế, tiến hành lần khai quật đầu tiên, phát hiện di tích của một cổ thành thần bí, Ban Bố khẳng định rằng thánh điện phải ở dưới cổ thành, thế là bọn ta gom góp một lượng lớn kinh phí, để hấn tiến hành một cuộc khai quật chưa từng có trong lịch sử, tốn thời gian đặc biệt lâu.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Ban Bố có nói “thần vật của vĩnh hằng” đại biểu cho cái gì không?”

Trong mắt Tôn Bách Thân lóe lên thần sắc kích động: “Hấn nói thần vật có thể là phiên đá khắc mười điều răn mà nhà tiên tri Moses trong Kinh Thánh có được ở trên núi.”

Toàn thân Lăng Độ Vũ chấn động, hỏi: “Cái gì?”

Trong thánh kinh Cựu Ước của dân Do Thái, Moses dẫn dân Do Thái thoát ly khỏi sự cai trị hà khắc của Pharaoh Ai Cập đi tới miền đất hứa, dọc đường được Thượng Đế ban cho thánh bản có mười điều răn ở trên núi, giả thiết trong thánh điện quả thật có chứa thánh bản thần bí đầy những nhân tố không đo lường được này, nó có thể là phát hiện mở ra thời đại mới có thể thay đổi tầm nhìn của cả nhân loại.

Lăng Độ Vũ từ trên trục thẳng nhìn xuống thế giới cát rộng rãi kéo dài tới chân trời, trong lòng cũng nhô lên hụp xuống giống như sóng cát bên dưới, còn mười lăm phút nữa là tới chỗ khai quật, phải chăng hấn thật sự có thể nhìn thấy thánh điện vùi sâu dưới lòng đất? Nhìn thấy thánh bản có mười điều răn mà thượng đế ban cho nhân loại?

Hấn nhìn về phía Tôn Bách Thân hỏi: “Ông có phải là tín đồ không?”

Tôn Bách Thân nói: “Gia tộc chúng tôi kể từ Thập Tự quân đông chinh, đều là tín đồ thành kính của Thượng Đế.”

Lăng Độ Vũ bỗng hiểu ra, Tôn Bách Thân chỉ trì cho kế hoạch của Ban Bố như vậy, chính là vì muốn tận mắt thấy mười điều răn đang bị chôn vùi dưới sâu được khai quật lên, cho nên khi Ban Bố bỗng tuyên bố tìm được dưới lòng đất chỉ là một nền văn minh khác mà Tôn Bách Thân tịnh không tin tưởng vào sự tồn tại của nó, tự nhiên khiến ông ta khó chấp nhận.

Tôn Bách Thân nói: “Hôm qua hấn ở Cairo gọi điện thoại cho tôi, nói tìm được Atlantis, tội tức giận tới mức lập tức ném điện thoại xuống”, trên mặt hiện lên vẻ tức giận vì bị lừa.

Lăng Độ Vũ nghiêm sắc mặt, khẩn trương hỏi: “Ông ta gọi điện cho ông lúc nào?”

Tôn Bách Thân trầm ngâm một chút rồi nói: “Khoảng hai giờ chiều, lúc đó tôi mới ăn cơm trưa xong.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Lúc hoàng hôn ông ta tìm tới tôi, lúc đó ông ta nói với tôi, ông ta nói ông ta đang ở nhà ở Tel Aviv, ông ta tới Tel Aviv làm gì?”

Tôn Bách Thân đang muốn trả lời, viên phi công người Ai Cập đã kêu lên: “Tới rồi! Ở ngay trước mặt.”

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn về phía trước.

Đầu tiên đập vào mắt là kiến trúc bê tông hình vuông màu trắng, trong bốn bức tường cao, xếp thành mười mấy gian nhà một cách có quy luật, hấn đều là doanh trại của đoàn khảo cổ, tường cao là thứ tất yếu để ngăn gió cát trong sa mạc.

Ba chiếc máy bay trực thăng phản lực do Nga chế tạo của quân đội Ai Cập đỗ xung quanh doanh trại, từ độ cao mấy trăm yard này nhìn xuống, có thể thấy lỗ mờ trong gió cát cuộn cuộn có nhân viên mặc quân phục đang bận rộn.

Máy bay trực thăng dừng trên không, từ từ hạ xuống.

“Trời! Đây là chuyện gì?” Viên phi công lái trực thăng sợ hãi kêu lên.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn xuống, quả tim chìm vào trong băng. Khuôn mặt đỏ có hơi cao huyết áp của Tôn Bách Thân chuyển sang trắng bệch không còn chút máu trong chớp mắt.

Bọn họ cuối cùng cũng thấy được quân cảnh đang bận rộn làm gì.

Từng cái thi thể được xếp chỉnh tề thành hai hàng dài, thoát nhìn tối thiểu cũng hai trăm cái.

Từ góc độ này nhìn xuống, đặc biệt kinh khủng.

Ở góc tây nam doanh trại, vốn là di chỉ cổ thành, tàn tích của cổ thành đã hóa thành cát vụn, như đang quay cuồng sôi sục trong sóng cát, vụn gỗ và các thứ lật vật khó gọi tên trải khắp nơi, dưới gió cát thổi quét, lẫn lộn khắp nơi, trong đó dưới sức gió, bị cuốn lên trời, thành những cơn lốc xoáy nhỏ xuất hiện rồi tan biến khắp nơi.

Đó là di tích sau khi bị nổ mạnh.

Cả hiện trường khai quật hoàn toàn bị phá hủy sụp đổ.

Trực thăng đáp xuống trên đồi cát, một thượng tá quân đội Ai Cập xuyên qua gió cát do cánh quạt thổi lên tới đón, hỗn hển kêu lên: “Chết hết rồi, 184 người trong doanh trại, toàn bộ đều bị mưu sát, nơi khai quật cũng bị nổ sụp rồi.”

Đám người Lăng Độ Vũ toàn thân cứng đờ ngồi trong trực thăng, đến ý muốn bước xuống trực thăng cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Có thể tưởng tượng hung thủ ngoan lạt tuyệt độc, đầu tiên đuổi tất cả những người ở hiện trường khai quật xuống mặt đất, sát hại tập thể, tiếp đó lại lấp đặt thuốc nổ mạnh ở sâu dưới chỗ khai quật, hủy diệt triệt để toàn bộ cái di tích cổ có thể thay đổi cả lịch sử nhân loại này.

Làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Tính thêm Ban Bó, tổng cộng có 185 mạng người, cái nợ máu này đã khoác lên người Lăng Độ Vũ.

Hắn không khỏi nhớ lại bàn tay thiếu đường sinh mệnh ấy, một luồng hơi lạnh điên cuồng trào lên từ sâu trong lòng.

3. Chương 3: Khó Bề Phân Biệt

Bốn vệ binh dũng mãnh gan dạ phân ra ngồi ở hai bàn gần cửa trước và cửa sau, dưới sự bố trí đặc biệt, quầy bar ngoại trừ năm người bọn hắn ra không còn khách nào khác, súng tự động của vệ binh đều treo trên lưng ghế, tại nơi cường địch lom lom này, cảnh tượng đó cũng tự nhiên như hít thở, khó làm ai cảm thấy kinh dị.

Trái lại bề ngoài hào hoa phong nhã của Hạ Năng và vẻ hùng dũng của vệ sĩ có một sự tương phản khiến người ta khó chịu.

Đồng hồ gõ mười hai tiếng, tiếng kim loại va chạm, dưới sự thay đổi vô tình của thời gian, thời điểm kết thúc một ngày đã đến.

Hạ Năng đẩy cặp kính gọng vàng đang gác trên mũi, ánh mắt rơi trên cửa vào quán bar, một nam tử đang đẩy cửa bước vào ở đó, tay của vệ binh đã sờ lên vũ khí.

Người đó đứng yên ở cửa, hai tay tự giác buông xuôi xuống, bày tỏ thiện ý.

Hạ Năng vươn người đứng lên, dang hai tay hoan nghênh: “Lăng tiên sinh, vẫn luôn khỏe chứ.” Người đến chính là Lăng Độ Vũ, hắn và Hạ Năng ôm chặt một cái, phân ra rồi lại nhiệt liệt bắt tay. Lần trước hai

người gặp mặt, là chuyện của ba năm trước, lần đó hai người vì chuyện Ảo Thạch mà quen nhau (xin đọc thêm “Nguyệt Ma”, trong đó Hạ Năng được Alex phiên là Schanen). Hạ Năng mời Lăng Độ Vũ tới ngồi trên bàn dài ghế dài trước quầy bar xong, dưới sự đồng ý của Lăng Độ Vũ, giơ lên một ly bia rót đầy.

Lăng Độ Vũ nhàn nhã nốc bia, không tạo cho người ta chút cảm giác mệt mỏi phong trần nào.

Hạ Năng rất tán thưởng vẻ thông dong tự do của hắn, trong nguy cơ trùng trùng vẫn giữ được bình tĩnh lạnh lùng, chính là điều kiện cần thiết nhất đối với loại người vào sinh ra tử, mỗi ngày đều đùa giỡn với tử thần như hắn.

Hạ Năng lên tiếng: “Anh bạn, không có ai theo đuôi anh.”

Lăng Độ Vũ nhún vai nói: “Anh khẳng định chứ?” Hắn nói như vậy, không phải là hoài nghi năng lực và phán đoán của Hạ Năng, mà hi vọng biết bước tiếp theo của tình hình.

Hạ Năng vẽ mặt không đổi, nói: “Tôi bố trí trên đường anh từ phi trường Tel Aviv đến đây mười điểm quan sát cố định và mười tám đơn vị theo dõi lưu động, bao gồm hai chiếc trực thăng trinh sát. Nếu bố trí như vậy mà tôi còn không biết được các hạ có bị theo dõi hay không, quốc gia của tôi đã sớm bị diệt vong rồi.”

Lăng Độ Vũ thấy lạnh trong lòng, nếu Hạ Năng động dụng một lượng nhân lực vật lực như vậy đáp ứng thỉnh cầu của hắn trước khi hắn tới phi trường Tel Aviv, không cần phải nói toàn bộ chuyện này đã được sự phê chuẩn của nội các Israel rồi.

Hạ Năng như nhìn thấy tâm ý của hắn, gật đầu nói: “Anh đoán đúng đấy, tôi đã được toàn quyền trợ giúp tất cả hoạt động của anh trong phạm vi nước này.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm, sự trợ giúp bất ngờ này là phúc hay họa?

Hạ Năng dùng sức vỗ vai hắn: “Đừng hoài nghi năng lực của mình, từ sau “Sự kiện ảo thạch”, chúng tôi đã tiến hành điều tra mọi mặt về bối cảnh xuất thân của anh, biết anh là một trong những lãnh đạo của “Kháng Bạo Liên Minh” muốn xây dựng quốc gia lý tưởng trên địa cầu, tất cả đầu mối dẫn tới năm anh mười lăm tuổi từ Tây Tạng sang Mỹ, liền trở thành một khoảng trống, mười lăm năm anh ở Tây Tạng là giai đoạn quan trọng nhất biến anh thành thể này à?”

Lăng Độ Vũ mỉm cười: “Chuyện này có liên quan gì tới việc tôi có hoài nghi năng lực của mình hay không?”

Hạ Năng cũng mỉm cười lại: “Anh đã qua mắt được chúng tôi, có nghĩa là anh có năng lực kinh người và thủ đoạn phi phạm.”

Lăng Độ Vũ phá lên cười, đây là logic gì chứ, nhưng lại thể hiện sự tự tin của Hạ Năng đối với mạng lưới tình báo to lớn của Israel, đã như vậy, mình cũng không cần phí công giải thích với hắn về trận giết chóc vừa xảy ra, trái lại có thể từ chỗ Hạ Năng biết được nhiều tư liệu hơn.

Lăng Độ Vũ hỏi thẳng: “Ai làm vậy?”

Ánh mắt ôn hòa của Hạ Năng trở nên sắc bén như mũi dao, chăm chú nhìn Lăng Độ Vũ không chớp lấy một cái, tay phải đặt cạnh cốc bia cũng gập ngón giữa lại, gõ gõ từng cái lên bàn, phát ra tiếng vang “cốc cốc cốc” đơn điệu mà lại vang vọng, trong quán rượu yên tĩnh tới mức nghe được tiếng kim rơi, giao thoa với tiếng quả lắc đồng hồ.

Ánh mắt Hạ Năng chuyển tới chất lỏng vàng óng trong cốc bia, trầm giọng nói: “Người công tác trong đoàn khảo cổ vào lúc chót, có ba người làm việc trực tiếp hoặc gián tiếp cho cục tình báo chúng tôi. Hai năm nay chúng tôi chú ý mật thiết tới sự phát triển của cả thể cục, anh có biết vì sao chúng tôi xem trọng một cuộc khai quật đường như thuộc khảo cổ học thuần túy vậy không?”

Trong mắt Lăng Độ Vũ lóe lên dị quang, nói: “Bởi vì kết quả khảo cổ có thể mang tới ảnh hưởng chính trị to lớn.”

Hạ Năng thở dài một hơi, nói: “Đúng vậy, giả thiết quả thật có thể đào được dưới đất tảng đá khắc mười điều răn, vấn đề sẽ càng lớn, chúng tôi có thể lấy đó chứng minh chỗ đó vốn thuộc Israel, đây chẳng phải chuyện người Ả Rập sợ sao, bọn họ càng sợ rất nhiều nhân tố không biết khác chứa trong văn vật hơn, nếu

văn vật chứng minh người Israel và người Ả Rập là dân tộc anh em cùng một dòng máu, vậy mới buồn cười đấy.” Hạ Năng uống một hơi cạn bia trong cốc, trái với vẻ văn nhả trước kia.

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Người Ai Cập rất có thể không phê chuẩn lần khai quật này.”

Hạ Năng cười nói: “Chính trị là một trò chơi bản thủ, với danh dự của Ban Bó trong giới khảo cổ, ở đâu mà chẳng gom được kinh phí khai quật, nhưng ông ta cứ tìm tới hội khảo cổ học quốc tế, chính là muốn dựa vào thể lực chính trị của hội khảo cổ học, phải biết chỉ chủ tịch hội khảo cổ Tôn Bách Thân tước sĩ thôi đã là nguyên lão chính trị của nước Anh rồi, có sức ảnh hưởng chính trị to lớn, còn những ủy viên khác, đều không phú cũng quý.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi sợ điều này còn chưa đủ thành nhân tố mang tính quyết định.”

Hạ Năng lạnh nhạt nói: “Đương nhiên không đủ, quan trọng nhất là người Ả Rập hoàn toàn không tin Ban Bó có thể đào được dưới đất lên mười điều răn, nếu đào được một tòa Kim tự tháp cổ Ai Cập, hoặc chẳng đào được gì cả, Ai Cập đều có thể lấy đó mà tuyên truyền ra, có gì mà không làm chứ.” Liền đó hạ thấp giọng nói: “Huống chi, cho dù đào được thứ gì, chính phủ Ai Cập đều có thể tùy thời ngăn chặn khai quật, tịch thu tất cả.”

Đầu Lăng Độ Vũ cũng phát to ra vài lần, một cuộc khai quật khảo cổ lại đụng chạm đến vấn đề chính trị phức tạp như vậy, Hạ Năng là người trong cuộc, tự nhiên thấy rõ hơn hẳn là người ngoài cuộc. Do vậy cũng có thể khẳng định trong đoàn khai quật có đầy những cơ sở ngầm của các quốc gia Trung Đông như Ai Cập, Libya, Syria... Không có người Ả Rập nào chịu để một đoàn khảo cổ khai quật lên bất kì chứng cứ nào có thể thay đổi sự thật lịch sử đã tồn tại, điều đó sẽ tạo nên chấn động về tôn giáo và chính trị khó lòng dự liệu trước, ảnh hưởng đến tín niệm đã có từ trước và địa vị của kẻ thống trị.

Hạ Năng nói: “Cho nên chúng tôi cũng không rõ.”

Lăng Độ Vũ chấn động tinh thần hỏi: “Không rõ chuyện gì?”

Hạ Năng nói: “Ban Bó phát hiện ở chỗ sâu nhất dưới hiện trường khai quật một cánh cổng thông tới đâu đó, trên cánh cổng khắc đầy những văn tự chỉ có Ban Bó mới đọc được, sau khi Ban Bó dùng máy ảnh chụp một bộ ảnh, bèn bay tới Cairo, công bố với các phương tiện thông tin trên thế giới tin tức tìm được Atlantis, tổ chức hội chiêu đãi phóng viên, chúng tôi và các quốc gia trung đông chỉ có thể giữ thái độ tạm chờ xem tình hình, chờ đợi sự việc phát triển, chẳng ai dưới tình huống chưa rõ ràng như vậy lại áp dụng thủ đoạn tàn sát kinh khủng như thế, huống chi trong những người bị tàn sát, có cả gián điệp và cơ sở ngầm của các quốc gia, anh bảo tôi làm sao rõ được?”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Trước hội chiêu đãi phóng viên, Ban Bó tới Cairo, vì sao lại phải tới Tel Aviv?”

Hạ Năng dang hai tay ra: “Ban Bó và Ai Cập hẳn có thỏa thuận, tất cả phát hiện khảo cổ đều phải trình lên cục văn vật Ai Cập xét duyệt trước tiên, nhưng Ban Bó hiển nhiên không tuân thủ thỏa thuận này, chơi một màn nhỏ, sau khi hơi dừng lại phi trường Cairo, bèn bay sang Cyprus, lại đổi máy bay bay tới Tel Aviv, dừng tạm một đêm ở biệt thự yên tĩnh của ông ở ngoại ô phía đông Tel Aviv, sáng hôm sau mới ngồi máy bay chuyển mười giờ 43 phút bay sang Paris. Còn như vì sao Ban Bó lại làm vậy thì không ai biết cả.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Được rồi! Anh bạn, anh tìm được gì trong biệt thự của Ban Bó?”

Hạ Năng thở ra một hơi nói: “Đúng vậy! Chúng tôi từng lục lọi biệt thự của ông ta, nhưng chẳng phát hiện được gì cả.” Nhìn ánh mắt không tin tưởng của Lăng Độ Vũ, Hạ Năng dang hai tay ra: “Tất cả tài liệu quan trọng của Ban Bó, đều ghi chép bằng một thứ văn tự cổ trước giờ chưa có, đến nay chúng tôi còn chưa có ai dịch được. Tôi thà thứ ông ta dùng là mật mã.”

Lăng Độ Vũ nói: “Ban Bó tịnh không phải chuyên gia duy nhất về văn tự cổ hiện nay trên thế giới mà.”

Trên mặt Hạ Năng chớp lên thần sắc ngưng trọng, nói: “Theo chuyên gia của chúng tôi nói, văn tự mà Ban Bó dùng ghi chép tài liệu cực kì cổ quái, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi tri thức của họ, giống như ông ta là người hành tinh khác đến địa cầu, văn sử dụng thứ chữ viết của mình.”

Mạch suy nghĩ của Lăng Độ Vũ rơi vào hỗn loạn trước giờ chưa từng có, nghĩ thêm một hồi, bỗng thò tay ra nói: “Đưa tôi!”

Hạ Năng ngạc nhiên hỏi: “Đưa anh cái gì?”

Lăng Độ Vũ nói: “Địa chỉ của biệt thự, đồng thời lệnh cho những người anh phái tới giám thị biệt thự rời khỏi phạm vi biệt thự, tôi muốn thử mùi vị làm mỗi câu một lần.”

Hạ Năng do dự nhìn hần.

Lăng Độ Vũ mỉm cười hỏi: “Chẳng phải anh nói nội các Israel đã phê chuẩn anh toàn lực giúp đỡ tôi sao?”

Hai cọng dây thép nhỏ dài thò vào trong lỗ khóa, chuyển động thăm dò, không tới nửa phút, “cách” một tiếng, ổ khóa mở ra, một ổ khóa bình thường như vậy, đương nhiên không làm khó được chuyên gia mở khóa Lăng Độ Vũ đây.

Lăng Độ Vũ nghênh ngang đẩy cửa bước vào, hoàn toàn không lo lắng bị người ta coi là trộm vặt, bởi vì căn nhà trệt nằm ở ngoại ô phía đông của Tel Aviv này, địa điểm có phần vắng vẻ, nhà gần nhất cũng ở ngoài nửa dặm, lại thêm cách xa đường cái chính, nếu không phải trên tay có bản đồ do Hạ Năng đưa, muốn tìm ra chỗ này tuyệt không phải chuyện dễ.

Lăng Độ Vũ đi vào trong nhà, đang muốn bật đèn pin trên tay lên, trong lòng đột nhiên nảy sinh tín hiệu cảnh báo.

Trong nhà có người khác.

Đây thuần túy là một trực giác phi lý tính, giống như tuy người nhìn không thấy, nhưng luôn cảm thấy có người ở sau lưng nhìn chăm chăm vào người vậy, nửa đời trước của Lăng Độ Vũ luôn ở Tây Tạng rèn luyện Yoga khổ hạnh và thiền định Đại Thủ Ấn, linh giác linh mẫn hơn người thường gấp trăm lần, khi giác quan thứ sáu cảnh báo hần trong nhà có người, điều đó tuyệt đối không sai.

Hần chuyển người sang ngang tới chỗ tối cạnh cửa, để tránh ánh đèn đường từ xa bên ngoài hắt vào cửa làm lộ rõ vị trí mình, trở thành mục tiêu công kích của đối phương.

“Cách!”

Phía sau nhà truyền lại một tiếng vang yếu ớt.

Lăng Độ Vũ xông lên phía trước trong bóng tối như một làn gió. Hần thắng ở chỗ Hạ Năng từng nói cho hần biết cách bố trí đồ vật trong nhà, cho nên tuy mắt không thể thấy rõ vật, nhưng vẫn có thể thuận lợi tới cạnh cửa sau.

Cửa đang mở.

Lăng Độ Vũ ghé cao mặt lớn, lặn một cái đã tiến sâu vào nhà trong, đèn pin trong tay đồng thời bật lên, luồng sáng như đèn pha quét qua mọi góc ngách.

Nhà trong từng truyền ra âm thanh lại trống trơn không có ai.

Lăng Độ Vũ duỗi eo búng lên, luồng gió mát từ bên ngoài thổi vào thu hút sức chú ý của hần về một cửa sổ khép hờ, Lăng Độ Vũ tắt đèn pin, tới bên cửa sổ.

Đèn đường trên đường cái bên ngoài xuyên qua hàng cây yếu ớt chiếu ra từng quãng sáng vàng vọt, cuối khu vườn hơn ngàn...(1) vuông là hàng rào sắt cao tám...(2), ngoài nữa là rừng rậm tối om.

Lăng Độ Vũ vểnh tai lên, không bỏ qua bất cứ âm thanh nhỏ nhất nào dù xa hay gần.

Chỉ có tiếng côn trùng từ trong rừng truyền lại.

Cửa sổ mở nói cho hần biết vừa rồi tuyệt đối không phải là thác giác, nhưng rốt cuộc là ai? Người của Hạ Năng tới lúc hần đến mới chuyển đi, mà người này lại nhân khe hở ngăn ngửi đó lén vào nhà, thật rất không đơn giản, sự cao minh của thân thủ người này, đến hần cũng cảm thấy kinh dị.

Lăng Độ Vũ bật đèn pin, quay lại nhà trước.

Trong nhà gọn gàng ngăn nắp, không hề có dấu vết lực lợi nào, nhưng hần biết mỗi tờ giấy ở đây đều được tình báo Israel chụp thành phim cỡ nhỏ, để cho các loại chuyên gia giám định và nghiên cứu.

Lăng Độ Vũ đi vào thư phòng, trong phòng bắt mắt nhất là quả địa cầu to lớn để trên bàn viết, hần ngồi xuống ghế trước bàn, mắt chăm chăm nhìn lên một trang bìa màu đỏ trên bàn, là một cuốn sổ dày loại nhật kí.

Hạ Năng nói với hần, chính trong quyển sổ này, Ban Bó đã viết những văn tự cổ quái khiến người ta không hiểu được.

Lăng Độ Vũ hít một hơi thật sâu, cầm quyển sổ lên, lật trang bìa ra, đập vào mắt là một chuỗi bốn tổ phù hiệu kì quái. Phù hiệu do những hình hình học khác nhau tổ hợp mà thành, tạo cho người ta một cảm giác phức tạp khó hiểu. Giữa tổ này với tổ kia có rất nhiều chấm lớn chấm nhỏ vạch dài vạch ngắn, khiến bốn tổ phù hiệu hợp thành một chỉnh thể có quan hệ khó nói thành lời.

Lăng Độ Vũ lúc này mới rõ ý tứ của Hạ Năng, văn tự hoặc phù hiệu trước mắt chỉ có thể là văn tự sinh ra từ một nền văn minh khác, nhưng vì những phù hiệu cổ quái này biểu thị tổ chức thâm áo và vi diệu nhất đối với hình hình học, nên chỉ có thể thuộc về một nền văn minh tiên tiến hơn so với địa cầu, một nền văn minh có thể sáng tạo văn tự phong phú phức tạp hơn bất kì văn tự nào trên địa cầu, chứ không phải thứ văn tự tượng hình hoặc hình nêm nguyên thủy.

Lăng Độ Vũ lật ra trang thứ hai, cảnh tượng đập vào mắt cơ hồ khiến hần bật dậy khỏi ghế.

Mấy trăm tổ văn tự kì quái như vậy, li chi lít chút bò khắp hai trang giấy tương đối nhỏ, không có một chỗ giống nhau nào.

Vì sao trước giờ chưa từng nghe Ban Bó nói bất cứ chuyện gì liên quan tới loại văn tự kì quái này?

Cái này cũng không thuộc một loại mật mã gián điệp nào.

Trước khi mật mã vi tính xuất hiện, hệ thống mật mã chủ yếu có “mật mã chuyển vị”, “mật mã thay thế” và “mật mã cơ giới” ba loại lớn, hoặc vận dụng đan xen những phương thức này, nhưng bất luận là kiểu mật mã nào, cũng đều lợi dụng mẫu tự, phù hiệu hoặc chữ số đang có để diễn giải một ý nghĩa khác. Nhưng những phù hiệu kì quái trước mắt lại là một thứ hoàn toàn khác.

Lăng Độ Vũ lật cả cuốn sổ theo kiểu cưỡi ngựa xem hoa, trừ mười mấy trang cuối cùng hoàn toàn trống trơn ra, hai trăm ba chục trang khác của cuốn sổ ghi đầy những văn tự kì quái đó.

Lăng Độ Vũ ôm cuốn sổ vào ngực, nhắm mắt, hít thở dài và sâu để áp chế tình cảm kích động, rất nhanh đã tiến vào cảnh giới tinh thần bình tĩnh không gợn sóng, giả thiết tư tưởng giống như mặt hồ lăn tăn gợn sóng, lúc này mặt hồ lại phẳng lặng như gương, phản ánh cảnh vật bên ngoài không sót chút gì.

Tiếng côn trùng ngoài cửa sổ dễ dàng tiến vào, sắc trời từ từ chuyển trắng, buổi sớm mai vĩnh viễn không lỗ hện lại đến với nhân gian.

Mãi tới hơn chín giờ, Lăng Độ Vũ mới sung mãn tinh thần tỉnh lại từ trong thiền định. Vật đầu tiên hần thấy khi mở mắt ra là quả địa cầu trên bàn, trên quả địa cầu có mấy chấm đen bắt mắt, xem ra là Ban Bó cố ý dán vào, biểu thị nơi đó có cổ vật đặc biệt, Lăng Độ Vũ trong lòng chớp động, chuyển động quả địa cầu, khi mặt Ai Cập, địa trung hải quay về phía hần, hần thất vọng phát hiện ra tịnh không có ghi chú gì.

Những chấm đen dường như đối xứng nhau, mặt này có một chấm, mặt đối xứng cũng có một chấm, giống như hai đầu của một trục, nhưng vì sao trong đại sa mạc nơi tiến hành khai quật lại không có bất cứ dấu vết nào?

Hần cất cuốn sổ ghi chép vào túi áo rộng rãi bên trái của áo khoác ngoài, bởi vì túi bên phải đã nhét khẩu súng nòng lớn do Hạ Năng đưa cho hần để tự vệ tối qua, cục tình báo Israel tín nhiệm hần như vậy, một mặt là công lao của Hạ Năng, mặt khác họ cũng không tiện trực tiếp can thiệp vào sự kiện chấn động thế giới này, vì vậy Lăng Độ Vũ là một ứng viên rất lý tưởng, lại thêm Lăng Độ Vũ và cảnh sát hình sự quốc tế có quan hệ hết sức mật thiết, làm việc cũng dễ hơn rất nhiều.

Lăng Độ Vũ vừa muốn bước ra cửa chính, đã bị một tấm ảnh to lớn cỡ 4x4(3) treo trên tường hấp dẫn.

Giữa bức ảnh là một tấm bản đồ, đường nét đã mờ hồ không rõ, nhưng có thể mờ mờ thấy đường bờ biển ven Địa trung hải của một dải Ai Cập, Jordan, Syria, trên bản đồ không có bất cứ văn tự gì, chỉ góc dưới bên trái có phù hiệu kì quái, nhìn lại đích xác là hình đồng hồ cát. Hai đường thẳng to nhỏ không đều chia

bản đồ thành bốn phần bằng nhau, khiến Lăng Độ Vũ ngộ ra rằng bản đồ là do bốn khối đá huyền vũ tàn tạ hợp lại mà thành.

Trên bản đồ xếp ngang ba phiến đá, là hai hàng văn tự hình nêm, đúng như lời tước sĩ Tôn Bách Thân nói.

Bảy khối đá huyền vũ này trước mắt đang được bảo quản ở hội khảo cổ học quốc tế, nhưng đối với lai lịch của khối đá, Tôn Bách Thân nói Ban Bố kiên trì muốn chờ sau này mới phát biểu, đáng tiếc bây giờ ông ta đã chết, điều này có thể trở thành một câu đố vĩnh viễn không giải được.

Lăng Độ Vũ cẩn thận tìm kiếm mỗi một góc ngách, mỗi một tờ giấy, mỗi một cuốn sách, thể lực hơn xa người thường khiến hắn kiểm tra mọi góc ngách có thể ẩn giấu bí mật, trước khi Ban Bố tới Paris đã cố ý bay tới đây, nhất định phải có tác dụng đặc biệt, chỉ hận mãi tới đêm xuống vẫn chưa giải được đáp án câu đố này.

Trong phòng ngủ giường chiếu chỉnh tề, vẫn giữ nguyên mùi giặt giũ, chứng tỏ Ban Bố tuy ở qua một đêm ở đây, nhưng không có ngủ, chẳng lẽ ông ta suốt đêm ngồi ghi thứ văn tự kì quái đó, sau đó bỏ mặc nó lại trên bàn? Ngày đó trong buổi tiệc chiêu đãi phóng viên, Ban Bố từng bảo muốn nhờ hắn ứng phó một nguy hiểm nào đó, có phải ông ta đã sớm biết có thể sẽ bị người ta ám sát? Giả thiết như vậy, cả vấn đề lại càng thêm phức tạp.

Hắn cảm thấy hơi đói bụng, thầm nghĩ hôm nay đã bỏ cả hai bữa cơm, lúc này hẳn là lúc nên tới thành trấn gần đó ăn cơm tối, thuận bước đi ra cổng, xe hắn ngừng ngay ngoài cổng.

Lúc này một ý tưởng khác nổi lên trong lòng hắn.

Chiếc xe leo lên đường lớn rồi chạy về hướng trung tâm Tel Aviv, xe chạy chưa tới năm phút, Lăng Độ Vũ đã quay lại, chạy xe trở về, mãi tới trước con đường riêng dẫn tới biệt thự của Ban Bố mới ngừng xe lại.

Lăng Độ Vũ ra khỏi xe, lặng lẽ đi xuyên qua rừng rậm, về phía biệt thự.

Biệt thự một mảng tối đen, không có chút ánh sáng nào.

Lăng Độ Vũ nhanh nhẹn leo qua hàng rào cao, lách về phía nhà bếp sau nhà, mở cánh cửa cố ý không đóng, mò vào trong gian nhà tối thui.

“Lục cục!”

Thanh âm yếu ớt từ trong thư phòng truyền lại.

Lăng Độ Vũ vui mừng trong lòng, khi cả câu chuyện này tựa hồ đã tới giai đoạn không còn đường tiến, có thể kẻ xâm nhập này mang tới một con đường khác, giả như bàn tay đối phương cũng thiếu mất đường sinh mệnh, vậy hắn phải làm sao?

Lúc này không tiện nghĩ nhiều, bằng vào ánh đèn đường xa xa hắt vào cửa sổ, lại thêm quen thuộc với hoàn cảnh, Lăng Độ Vũ nhanh chóng tới trước thư phòng mà không gây tiếng động nào, thò đầu nhìn vào trong.

Lăng Độ Vũ đã chuẩn bị tâm lý kĩ càng, nhưng cảnh tượng đập vào mắt vẫn khiến trong lòng hắn chấn động.

Dưới tia sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ hắt vào, một bóng đen đang tìm kiếm trên bàn viết, cô ta mặc quần thể dục rộng rãi và áo khoác ngắn bằng da, hai chân để trần, lúc này cô đang quay lưng về phía Lăng Độ Vũ, nhưng mái tóc dài rũ xuống và vóc dáng động lòng người, cho dù không nhìn thấy mặt, vẫn khiến người ta nghĩ rằng cô là một cô gái rất có mị lực, nảy ra một loại xung động muốn nhìn vào mắt cô.

Đây đều không phải là chỗ khiến Lăng Độ Vũ cảm thấy kì quái.

Khiến người ta kinh hãi muốn chết là làn da cô lộ ra ngoài quần áo tỏa ra ánh sáng màu lam kì dị, giống như thân thể cô tràn đầy một loại năng lượng kì dị, ánh sáng màu lam này như có như không, nếu để đèn sáng, đảm bảo không cách gì thấy được.

Lăng Độ Vũ bước vào thư phòng, thấp giọng: “Không được động đây!” Tay thò vào trong túi, nắm lấy báng súng.

Cô gái đó toàn thân chấn động một cái, bỗng quay đầu lại.

Lăng Độ Vũ vung tay lên một cái, nòng súng chĩa thẳng vào mi tâm cô.

Nếu là bình thường, Lăng Độ Vũ phải không thấy rõ hình dạng của cô, nhưng trong ánh sáng màu lam nhàn nhạt, đến lông mi dài của cô cũng không chạy thoát khỏi cặp mắt đang mở lớn của hắn.

Hắn biết lúc này cho dù cô biến mất như không khí, cuộc đời này hắn cũng đừng mong quên được khuôn mặt cô, hắn nhớ lại pho tượng nữ thần cổ Hi Lạp, cái mũi thẳng gần như không thực tế và cao vừa phải, xương gò má tròn trịa, khuôn mặt nhu hòa không tì vết và nét cứng rắn cương nghị, đôi môi đầy đặn đường nét rõ ràng chỉ có thể sinh ra từ tay của đại sư điêu khắc phí hết tâm huyết, làn da sáng bóng gần như trong suốt nổi lên màu hồng khỏe mạnh, hấp dẫn nhất là cặp mắt trong suốt màu lam của cô, dưới mái tóc đen rê hai xõa xuống càng thêm động lòng người.

Đây là vẻ đẹp không thuộc về cõi người phàm này.

Lăng Độ Vũ ngẩn ra.

Con ngươi của cô gái nở to ra, giống như ngôi sao sáng nhất trên trời rơi vào trong mắt, bùng lên một chút ánh sáng, liền đó thét lên một tiếng, lùi mạnh ra sau, mãi tới khi lưng chạm vào cửa sổ mới lật người ngã xuống, nấp sau bờ tường dưới cửa sổ.

Lăng Độ Vũ bỗng tỉnh lại, kêu lên một tiếng quái dị, xông lên như một mũi tên, lao ra khỏi cửa sổ, lặn ba vòng trên bãi cỏ trong vườn hoa mới nhờ lực eo bật dậy, ánh mắt quét 360 độ tìm kiếm.

Ánh đèn phía xa, cây cối rậm rạp, gian nhà lạnh lẽo, nhưng cô gái vừa rồi đã không thấy đâu nữa.

Chỉ có gió lạnh thổi từ cao điểm Golan tới.

Lăng Độ Vũ trở lại trong phòng, lần lượt kiểm tra, đồ đạc trong phòng hoàn toàn bị lật lên, sau cùng đi vào phòng ngủ, chỉ thấy tủ quần áo bị mở ra, khá là lộn xộn.

Trong đầu Lăng Độ Vũ nhớ lại hình ảnh cô gái kì dị ấy, quần thể dục rộng rãi, áo khoác da, đôi chân trần.

Kết luận của Lăng Độ Vũ đến bản thân hắn cũng phải giật nảy mình.

Cô gái đó lấy quần áo của Ban Bố trong tủ ra mặc vào, điều này nói lên rằng trước đây cô xích thânỏa thể.

Mĩ nữ giống như nữ thần xíchỏa.

Bàn tay không có đường sinh mệnh.

Bản ghi mười điều răn.

Atlantis.

Thế giới này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

4. Chương 4: Nữ Thần Bí

Ở mặt tây sông Jordan vắt ngang một dải đồng bằng xanh tươi, sông ngòi quanh co, đồi núi nhấp nhô như gấm vóc, nhưng trong không gian nhìn bề ngoài có vẻ hòa bình yên tĩnh này, sự đấu tranh tàn khốc vẫn đang tiến hành vĩnh viễn không ngừng lại.

Lăng Độ Vũ và Hạ Năng ngồi trên ghế ở phòng ăn gần đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống dòng người như mắc cửi trên đường tới thánh thành.

Hạ Năng mở đầu câu chuyện: “Nghe nói ở chỗ nào đó gần đây, Ban Bố đã tìm thấy bảy phiến đá huyền vũ khắc văn tự hình nêm và bản đồ đó.”

Lăng Độ Vũ đưa ánh mắt quét qua quét lại bảy binh sĩ Israel cường tráng, những bảo vệ cận thân của Hạ Năng, phân ra ngồi ở hai bàn gần đó, lạnh nhạt hỏi: “Israel chịu cho người ta mang văn vật ra khỏi nước mình sao?”

Hạ Năng lấy một tẩu thuốc, nhồi thuốc vào, châm lửa, hút một hơi dài, hưởng thụ nói: “Đây là hàng thượng đẳng từ Nam Mỹ tới.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Chúng tôi tịnh không biết, mà cũng không tin mấy phiến đá huyền vũ đó tìm được ở gần Jerusalem, anh có muốn biết cách nhìn mới nhất của chúng tôi đối với Ban Bó không?”

Lăng Độ Vũ chăm chú nhìn Hạ Năng, bề ngoài nhìn thông dong bình tĩnh, nhưng tư tưởng trong lòng đang nổi lên sóng lớn ngất trời, trong mấy câu nói này của Hạ Năng rất có hàm ý, phải biết Israel lập quốc trong vòng vây của cường địch, việc đầu tiên là phải biết người biết ta, hiểu rõ quân cơ, cho nên tổ chức tình báo tuy không phải là lớn nhất, nhưng lại là tinh nhuệ nhất, hiệu suất cao nhất và nghiêm mật nhất, lại có liên hệ hợp tác mật thiết với cục tình báo của Mỹ, vì vậy nếu muốn điều tra một ai, người này liền giống như trong suốt, tuyệt đối không giấu giếm được gì.

Cho nên Hạ Năng nói mấy phiến đá huyền vũ của Ban Bó không phải lén lút vận chuyển ngay dưới mi mắt cục tình báo, từ Jerusalem của Israel đi, điều đó hẳn là thật, vấn đề là vì sao Ban Bó lại nói dối.

Lần đầu tiên Lăng Độ Vũ gặp Ban Bó là trong một bộ lạc nguyên thủy ở châu Phi, đó là chuyện của bảy năm trước, từ đó về sau hai người vẫn luôn giữ liên lạc, nhưng lai lịch bối cảnh chân chính của Ban Bó đối với hắn chỉ là một mảnh trắng trơn, hắn và Ban Bó tuy là bằng hữu chân thành đối đãi, nhưng muốn sâu hơn một tầng, đối với người bạn tốt này thật sự không biết chút gì, chí ít cũng không biết vì sao hắn lại ghi chép bằng văn tự quái dị đó.

Hạ Năng nói vắn tắt: “Hắn căn bản không phải là Ban Bó.”

Lăng Độ Vũ trước giờ lạnh lùng bình tĩnh cũng không kìm được chấn động, hỏi: “Cái gì?”

Hạ Năng nhắc lại lần nữa, rồi giải thích: “Sở dĩ Ban Bó có uy tín trong giới khảo cổ học, chủ yếu là ông ta xuất bản mấy trước tác làm cả giới học thuật chấn kinh, chứng tỏ ông ta có kiến thức siêu việt về môn văn hóa cổ, văn tự cổ, nhưng kì quái là không có một trước tác nào đề cập đến Atlantis, mà đó hẳn là vấn đề ông đam mê nhất.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm nói: “Chuyện này đích xác rất có ý vị, vì sao ông ta cố ý né tránh đề tài này?”

Hạ Năng nói: “Theo ông ta nói thì ông ta nguyên quán Argentina, đến từ một thị trấn nhỏ tên là “Bách Đạt Lý”, nhưng theo chúng tôi điều tra, thị trấn chỉ có hơn hai trăm dân cư đó không có ai nhận ra ông ta, cũng không có ai nhớ rằng có người như vậy, bao gồm cả giáo viên và hiệu trưởng các trường từ tiểu học tới trung học ở thị trấn đó.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nhưng học vị tiến sĩ của ông ta...”

Hạ Năng tiếp ngay: “Đó là mua được từ một đại học không chút danh tiếng ở Brazil, chỉ cần tiền anh bỏ ra đủ khiến hội đồng quản trị nhà trường vừa lòng, anh thậm chí có thể ném thử mùi vị làm hiệu trưởng đại học.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Có phải anh muốn nói, tất cả thân phận của ông ta đều là giả tạo?”

Hạ Năng nói: “Đúng là như vậy, nhưng tri thức của ông ta về khảo cổ học đích xác là không ai hơn được.”

Hạ Năng xoay chuyển thân thể, nhìn ra hoang nguyên phía xa, thở dài một hơi nói: “Nhìn thấy không! Chính ở đồng bằng rộng lớn này, vào thế kỷ thứ 12, quân đội của Tát Mã Đinh hoàn toàn đánh tan quân Thập Tự.”

Lăng Độ Vũ tiếp luôn: “Trước đó ba ngàn năm, Pharaoh đệ tam cưới chiến xa màu vàng kim, suất lĩnh đại quân không gì không thể của mình tiến công vào Canaan, cũng cùng một chỗ, vua David đã đánh cho người Phoenician vĩnh viễn không thể vươn mình lên được.”

Hạ Năng kinh dị nói: “Không ngờ một người Trung Quốc như anh lại quen thuộc với lịch sử chúng tôi như vậy.”

Lăng Độ Vũ cười khở: “Là Ban Bó nói cho tôi đó.”

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, nhất thời trở nên trầm mặc.

Ban Bó rốt cuộc là ai? Vì sao ông ta phải nói dối về lai lịch xuất thân của mình? Vì sao lại dẫn đến họa sát thân?

Hạ Năng lại thở dài một hơi, chuỗi sự kiện như câu đố vây chặt lấy cao thủ gián điệp tình báo kinh nghiệm già dặn này, ông ta lăm bằm như nói một mình: “Atlantis không phải đã chìm xuống Đại Tây Dương sao? Vì sao Ban Bó lại có thể tìm thấy Atlantis dưới đáy sa mạc?”

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý, tin rằng cũng vấn đề này đang vây khốn Tôn Bách Thân, nếu không lúc ban đầu ông ta cũng không tỏ ra không tin tưởng Ban Bó.

Hắn nhớ lại tình hình lần đầu tiên gặp Ban Bó, lúc đó bọn hắn vì những lý do khác nhau cùng tới dải châu Phi nguyên thủy văn minh lùi bước đó, rất nhanh đã trở thành bằng hữu, trước đồng lửa trại của bộ lạc, Ban Bó đã nói với hắn về Atlantis.

Người đầu tiên đề cập tới Atlantis là Plato, chỉ ra rằng Atlantis là một hòn đảo to lớn giữa Đại Tây Dương mênh mông, từ phía tây của Gibraltar kéo dài tới biển Caribbean. Thế nhưng trải qua cẩn thận tìm kiếm dưới đáy vùng biển này, ngoại trừ cát mịn, bùn lầy ra không tìm được gì khác.

Nhưng công tác tìm kiếm một hòn đảo chìm xuống đáy biển vào một đêm trước đây hơn mười ngàn năm tịnh không dừng lại, vào giữa những năm 60, người ta tìm thấy dưới đáy biển ở đảo Bimini trong quần đảo Bahama một bức tường thành do người xây dựng, điều vừa khéo là tuổi của tường thành này lại là 1200 năm, ăn khớp không hề hở với thời gian của Atlantis.

Đây là vùng biển kì dị thuộc về tam giác Bermuda, khiến người ta không thể không liên hệ giữa đại lục bị chìm và vùng biển hung hiểm đầy những câu đố này lại với nhau.

Cũng trong vùng biển đó, những nhà khoa học Mỹ và Pháp đã phát hiện một kim tự tháp to lớn dưới đáy nước, cách mặt biển khoảng 220...(1), đáy kim tự tháp dài hơn 700...(2), cao khoảng 500...(3).

Đáng tiếc các phát hiện dừng lại ở đó.

Tối hôm đó, Ban Bó hứng thú bưng bưng bàn luận với Lăng Độ Vũ về các vấn đề liên quan tới Atlantis. Ông ta tới Phi châu là muốn tìm di tích văn hóa của những người Atlantis may mắn còn sống sau khi đại lục bị chìm di chuyển tới góc khác của châu Phi. Tri thức phong phú tới mức khiến người ta khó tin của Ban Bó về văn minh thất lạc, khiến Lăng Độ Vũ không khỏi nảy sinh hứng thú mãnh liệt, nhưng đúng như Hạ Năng nói, vì sao trong những trước tác luận văn của Ban Bó, ông ta không một lời đề cập tới Atlantis? Vì sao ông ta phải tránh tai mắt người khác? Mà cái chết của ông ta có phải vì ông ta tuyên bố đã tìm ra Atlantis? Đã như vậy, vì sao ông ta bỗng đột nhiên hoàn toàn thay đổi phong cách, muốn tuyên bố với toàn thế giới phát hiện có liên quan tới Atlantis? Chuyện này không phải hết sức mâu thuẫn sao?

Càng biết nhiều về câu chuyện này, càng khiến người ta mù mờ.

Lời nói của Hạ Năng lôi tư tưởng hơi lạc đề của hắn về với hiện thực.

Hạ Năng hỏi: “Anh có phát hiện gì trong biệt thự của Ban Bó?”

Lăng Độ Vũ nhún vai nói: “Anh hẳn đã biết rồi.”

Hạ Năng nói: “Tôi đã làm theo ý anh, rút hết tất cả nhân viên theo dõi, làm sao còn biết anh làm gì trong nhà?”

Trong mắt Lăng Độ Vũ lóe lên một nụ cười, hài hước nói: “Trên thế giới này có ba loại người mà tôi tuyệt đối không tin, thứ nhất là thương nhân mua một bán một, hai thứ còn lại là chính khách và gián điệp.”

Trong mắt Hạ Năng lóe lên vẻ bất mãn, nói: “Trong mắt anh tôi chỉ là người bình thường như vậy sao?”

Lăng Độ Vũ nói: “Anh bạn, anh là người tôi tôn kính, hơn nữa đã từng có kinh nghiệm hợp tác vui vẻ, nhưng bất kể anh quan trọng trong cục tình báo Israel thế nào, cũng không thể không làm việc theo quy tắc trong cục và ý nguyện của người khác, nếu không xảy ra chuyện rồi, anh làm sao báo cáo? Tôi dám nói

dưới hệ thống trình sát hiện đại tinh mật, mỗi một cử động, mỗi một lời nói của tôi trong nhà, đều sẽ xuất hiện trên màn hình ở trung tâm tình báo cố định hoặc di động của anh, mà chiếc xe tôi đi, trong đó biến thành một chấm đỏ trên chiếc bảng đồ to như bức tường. Tôi nói có sai không, Hạ Năng chuẩn tướng?”

Hạ Năng lại thêm thuốc vào ống điều của mình, tiếp đó hút mạnh một hơi, chúm miệng phun ra, một vòng khói lượn lơ bay lên, từ từ tan ra trên đỉnh đầu hai người, rồi mới thở dài một hơi: “Nếu tôi còn phải nhận, sợ rằng chẳng những không đáng để anh tin nhiệm, còn không đáng để anh tôn kính, đúng không?”

Lăng Độ Vũ thích nhất là lời nói ngay thẳng của Hạ Năng, chồm tới trước hỏi: “Cho nên tôi thật sự không rõ, trời còn chưa sáng anh đã hẹn tôi tới đây gặp mặt, anh còn cần tư liệu gì mà anh không biết?”

Hạ Năng cũng chồm tới trước, ánh mắt trở nên sắc bén như mắt chim ưng: “Tôi chỉ muốn biết chuyện xảy ra trong đoạn thời gian này, chính là hai đoạn thời gian lúc anh mới tới biệt thự và buổi tối khi anh ra khỏi biệt thự rồi vòng trở lại.”

Trong lòng Lăng Độ Vũ chấn động, hỏi: “Thiết bị của anh xảy ra vấn đề sao?”

Hạ Năng nói: “Đúng là như vậy, trong hai đoạn thời gian này tất cả thiết bị điện tử thăm dò đều bị một tín hiệu thần bí nào đó quấy nhiễu, không thu được một chút tin tức rõ ràng nào.”

Cô gái đó, chính là thời gian cô gái thần bí đó xuất hiện, đã sinh ra sự quấy nhiễu thần bí, Lăng Độ Vũ nhớ lại thứ ánh sáng màu lam kì dị trên da cô, chẳng lẽ chính năng lượng từ thân thể cô phát ra khiến những thiết bị điện tử tiên tiến mất hiệu lực?

Ánh mắt Hạ Năng bám chặt lấy hấn, không buông lỏng chút nào.

Ánh mắt của Lăng Độ Vũ dời khỏi người hấn, lướt qua những binh sĩ Israel bảo vệ Hạ Năng, những người dừng cảm này, những quân nhân được quân đội nuôi lớn này, sau khi trải qua phòng hơi độc trong trại tập trung và rèn luyện trong sa mạc Sinai, đã lưu lại sự nhạy bén kinh người và sự cường hấn vào trong nhân tố di truyền của họ, muốn tìm lời bịa đặt nói cho họ nghe thì rất dễ, nhưng muốn giấu được bọn họ, muốn bọn họ tin tưởng không chút nghi ngờ, chuyện đó so với mò trăng đáy nước còn khó hơn.

Nhưng nếu hấn nói sự thật liên quan tới cô gái kì lạ đó cho Hạ Năng, hấn ta có tin không?

Lăng Độ Vũ đón ánh mắt của Hạ Năng, nói: “Thật ra đây cũng là lý do tôi tới chỗ hẹn, tôi còn hi vọng có thể kiếm thêm chút tài liệu từ chỗ anh.”

Ánh mắt của Hạ Năng chăm chú, đang muốn nói gì đó.

Sắc mặt Lăng Độ Vũ bỗng biến đổi, đột ngột đứng dậy, ánh mắt nhìn về con đường phía đối diện.

Hạ Năng đưa mắt nhìn theo hấn.

Trong một đám người nhìn bề ngoài có lẽ là du khách Anh Mĩ, một cô gái mang mạng che mặt khoác trường bào màu đen, đang nhanh chóng xoay người đi, bắt đầu bước xuống một bậc cấp dài bằng đá, mất thấy sắp biến mất khỏi tầm nhìn.

Lăng Độ Vũ nhảy lên, xông như một mũi tên ra đường, đuổi theo cô gái đó.

Mấy tên binh sĩ nhạy bén bật dậy, nâng vũ khí tự động lên, nhất thời hấp dẫn toàn bộ sức chú ý của người quanh đó.

Hạ Năng trong lúc nguy hiểm này tỏ ra sự tín nhiệm đối với Lăng Độ Vũ, cao giọng quát: “Dừng tay, để hấn đi!” Rồi nói tiếp “Hấn nhất định có nguyên nhân của hấn, hơn nữa chuyện hấn làm, chúng ta chưa chắc đã đảm nhiệm được.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn hấn.

Trên đường chật ních người và xe, người Palestine chào hàng các loại hàng lưu niệm và đồ ăn, những du khách hưng phấn vui vẻ, những người già đội nón nỉ đỏ ngồi ở góc đường, những đứa bé đón đường xin ăn, những nam nữ ngồi uống cà phê ở hàng nước lộ thiên ven đường, đường phố hỗn tạp xen lẫn với âm nhạc Ả Rập phát trên máy thu thanh, lại thêm tiếng xe hơi bóp còi, tạo thành một không khí như ngày lễ.

Lăng Độ Vũ chạy xuống mười mấy bậc đá, chen vào dòng người đi trên đường dẫn tới Thánh Điện Sơn.

Bóng lưng cô gái đó lóe lên rồi biến mất ở bên trái dòng người. Lăng Độ Vũ như được chí bảo, dùng tốc độ cao nhất chen về phía cô gái ấy trong dòng người xe đang giành đường.

Hắn cũng chẳng phân biệt được trong lòng đang hưng phấn hay đang sợ không đuổi kịp được đối phương, bởi vì sự thần bí và đặc dị của đối phương, bởi vì đối phương có thể là nhân vật quan trọng để giải câu đố này, hay vì trong thâm tâm muốn nhìn thấy dung mạo tuyệt thế đó một lần nữa. Tuy cả người cô đều khuất trong bộ đồ Ả Rập, nhưng đôi mắt động lòng người lộ ra bên ngoài, hai con mắt trong veo màu lam, đã khiến hắn nhận ra cô không chút khó khăn.

Hắn rời khỏi đường cái, tiến vào một con đường lát đá, người ít hơn, mặt bên trái con đường thông tới một nhà thờ hồi giáo hình tròn, mặt bên phải thông tới sườn dốc dưới núi, Lăng Độ Vũ không chút do dự chạy về sườn dốc bên phải, nhà thờ hồi giáo không phải là nơi phụ nữ có thể tùy tiện tiến vào.

Lăng Độ Vũ lại tiến vào một con đường cái chen chúc, trong biển người mênh mông, bóng dáng cô gái đó đã biến mất, trong lòng hắn không khỏi chán nản một trận, một người từng cả đời công phu về mặt tu dưỡng tinh thần như hắn, rất ít khi có loại tình cảm này, từ đó có thể thấy được cô gái này thực sự có mị lực kinh người.

Lăng Độ Vũ xoay người, đang muốn trở về chỗ lúc trước rời khỏi Hạ Năng, bỗng khóe mắt bắt gặp một thân hình quen thuộc, khi ánh mắt hắn bám theo, bóng lưng của cô gái đó vừa khéo mất hút trong một con hẻm cắt ngang.

Lăng Độ Vũ động đậy trong lòng, lần này hắn không chút ngần ngại, ung dung đi vào trong con hẻm.

Trong con hẻm hẹp lép, một đám người Palestine già cả ngồi xổm trên mặt đất chơi cờ 15 quân, đó là trò chơi lưu hành trong thế giới Ả Rập, một số người trong đó ngẩng đầu lên, cảnh giác đánh giá khách từ bên ngoài tới.

Lăng Độ Vũ vượt qua bọn họ, đi vào trong con hẻm.

Xuyên qua con hẻm cắt ngang, trước mắt hắn sáng lên, phát hiện mình đến một con đường trên cao phía sau Thánh Điện sơn, có thể nhìn xuống cảnh sắc bán đảo Sinai liên miên bất tuyệt, gần đó ít người đi lại, đây không phải là nơi du khách thường đến.

Một tòa giáo đường của Do Thái giáo đứng cách không xa bên phải, phong cách cổ xưa, khiến người ta sinh ra cảm giác yên tĩnh hòa bình.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, sau cùng quyết định đi về phía giáo đường, cửa giáo đường có mấy lính Israel vác súng trường bộ binh tự động của Mỹ, khiến hắn thay đổi chủ ý, vòng qua cửa chính, đi vào trong vườn hoa cây cối quanh co bên cạnh giáo đường, một hồ phun nước lớn giữa vườn đang phun ào ào ra mấy cột nước, rơi lên bức tượng cẩm thạch giữa hồ.

Cô ta đang yên lặng ngồi bên hồ, dường như sớm đã dự liệu Lăng Độ Vũ sẽ tìm tới.

Quả tim hắn không kìm được đập nhanh lên vài cái, rồi mới hít sâu một hơi, đi về phía cô.

Trong vườn hoa hết sức yên tĩnh, đây là chỗ mà tín đồ Hồi giáo không thêm đi tới.

Lăng Độ Vũ đi tới phía sau lưng cô cách khoảng tám mét.

Cô gái đó dùng giọng nói êm tai đầy sức hút quát nhỏ: “Đừng... đừng tới gần hơn.”

Cô nói tiếng Anh, nhưng giọng rất gượng gạo, phát âm không chính xác, mang theo khẩu âm rất kì dị.

Lăng Độ Vũ nhìn bóng lưng cô bọc trong áo choàng dưới khăn đội đầu, cẩn thận nói: “Cô có thể nói tiếng ở quê cô, chỉ cần không quá ít người biết, tôi đều có thể nghe hiểu được.” Không phải hắn nể, hắn tuyệt đối là thiên tài về mặt ngôn ngữ, ngôn ngữ quen thuộc vượt quá tám quốc gia, đến ngôn ngữ của một số dân tộc thiểu số ở châu Á, châu Phi cũng có nhận thức nhất định, hắn nói như vậy tịnh không có ý nói rằng tiếng Anh của đối phương kém cỏi, mà hắn không thể từ vẻ bề ngoài nhận định quốc tịch của cô, cho nên mới thừa cơ thăm dò.

Cô gái đó vẫn nói bằng thứ tiếng Anh gượng gạo của cô: “Người... người đừng nói lời thừa, lấy ra!”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi: “Lấy thứ gì?”

Phản ứng của cô gái vượt xa khỏi dự liệu của hắn, cô bỗng vươn người lên, đồng thời áo choàng trên người cô cũng tiện tay cởi ra, lộ ra bộ đồ thể dục bó chặt, thân hình khỏe đẹp thon dài đầy sức đàn hồi.

Trong khi Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, áo choàng đen trên tay cô “phạch” một tiếng bay về phía hắn như một đám mây đen nhằm trùm lên đầu mặt hắn, tiếng gió vù vù, thủ kinh nặng dệ thường.

Có loại sóng gió nào mà Lăng Độ Vũ chưa trải qua, hắn cấp tốc lui ra sau, áo trùm đuổi theo sát, cuối cùng không bắt kịp tốc độ lui của hắn, rơi xuống dưới. Chính khi áo choàng vừa rơi xuống ngang với hai mắt hắn, che khuất tầm mắt hắn, cô gái đó đã như một tia chớp bức tới trước người hắn, chụm tay thành đao, đâm vào ngực hắn.

Cách tốt nhất của Lăng Độ Vũ là dùng tốc độ kinh người móc súng ra bắn, đảm bảo đối phương khó thoát khỏi đại nạn, nhưng hắn há có thể thương hại đối phương khi chân tướng chưa rõ ràng, hừ lạnh một tiếng, cạnh bàn tay chém nghiêng xuống bàn tay đối phương.

“Cạch!”

Lăng Độ Vũ chém lên lưng bàn tay cô gái đang đâm tới, thật ra hắn đã giữ lại vài phần sức lực, nếu không dù bàn tay của đối phương làm bằng gạch cũng phải tét thành mấy mảnh.

Chuyện không thể ngờ lại xảy ra, trong sát na khi hai làn da chạm nhau, một tia sáng màu lam như tia sét nổ cái “bốp” ở nơi hai người tiếp xúc nhau.

“Bình!”

Một luồng nhiệt năng từ mu bàn tay truyền vào khuỷu tay Lăng Độ Vũ, theo kinh mạch ở cánh tay nhanh như chớp tiến về trung khu thần kinh não của hắn.

Một cảm giác đau đớn như trời sụp đất nứt từ trung tâm cảm giác ở thần kinh đại não của hắn tán phát ra.

Với sự kiên nhẫn trác tuyệt của Lăng Độ Vũ, từ nhỏ đã rèn luyện Yoga khổ hạnh cũng không chịu nổi cảm giác thần kinh đau đớn này, hắn kêu lên một tiếng, cả người loạng choạng lùi lại, nhất thời hoàn toàn mất năng lực kháng cự, càng khỏi nói tới chuyện công kích.

Khăn che đầu và mạng che mặt của cô gái đó đã cởi xuống, lộ ra khuôn mặt như nữ thần cổ thu hút tâm hồn người ta, kinh ngạc nhìn Lăng Độ Vũ bước đi không vững, dường như rất kinh ngạc vì hắn vẫn còn chống được mà không ngã.

Lăng Độ Vũ cố gắng đứng vững, bị đau đớn làm ảnh hưởng, đến tầm nhìn của hắn cũng mờ mờ không rõ, trong mờ mờ, cô gái đó đã đuổi tới.

“Bốp!”

Lại một luồng nhiệt năng nữa từ ngực truyền vào tim, hắn cũng không chịu nổi nữa, cả người rời khỏi mặt đất, ngã ngửa ra sau.

“Bình!”

Hắn cảm thấy sống lưng đập lên mặt đất truyền lại một trận đau đớn khác, bất quá so với đau đớn do nhiệt năng tạo thành trong thân thể, đúng là không đáng kể đến.

Nếu là người khác, khi luồng nhiệt năng thứ nhất tiến vào thân thể đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi, nhưng những năm tháng Lăng Độ Vũ trải qua ở Tây Tạng, đã tu hành nghiêm ngặt môn Vô Thượng Khổ Hạnh Du Già (Isqk: chắc là biến thể của Atiyoga), nhấn mạnh tinh thần chiến thắng vật chất, khi luồng nhiệt năng thứ nhất tiến vào cơ thể hắn, thật sự quá bất ngờ, khiến hắn không kịp trở tay mà chịu lỗ ló, nhưng luồng nhiệt năng thứ hai thì đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên khi ngã xuống, lập tức nghiêng rằng chịu cảm giác thần kinh đau đớn xé tim rách phổi, khiến tinh thần tập trung tới mức cao nhất, dùng ý chí vô thượng vượt bỏ cảm giác đau đớn của nhục thể ra sau, vận lực ở eo, lặn ngang sang bên

Vừa khéo lúc cô gái đó lao tới, đưa chân đá tới chỗ yếu ớt nhất trên người Lăng Độ Vũ, nếu như đá trúng, cho dù Lăng Độ Vũ không lập tức hôn mê, cũng đừng mong có sức phản kháng nữa.

Lăng Độ Vũ lặn ngang vừa khéo tránh thoát.

Cô gái vạn vạn lần không ngờ đối phương vẫn còn khả năng hành động, trong lúc ngạc nhiên Lăng Độ Vũ đã kịp lặn ra ngoài mươi...(4)

Cô gái đó tức giận quát lên một tiếng, như bóng theo hình, đuổi theo Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ thể lặn đã tận, đập lên một khóm cây thấp, ngừng lại, không chút động dấy, dường như đã mất đi tri giác, lúc này cô gái cũng đuổi tới nơi.

Lăng Độ Vũ đột nhiên quát lớn một tiếng, hai khuỷu bung ra, hai chân bật nghiêng lên, “xoẹt” một tiếng đánh ngay vào bụng dưới cô gái, lực đạo như nước lũ vỡ đê, lần này đến phiên cô gái kêu thảm một tiếng, cả thân thể yếu yếu văng ra sau.

Lăng Độ Vũ bật dậy, đang muốn thừa thắng truy kích, một cơn choáng váng kịch liệt lướt qua thần kinh cảm giác của hắn như gió lốc, hắn biết mình hoàn toàn nhờ vào nhiều năm khổ hạnh và ý chí mạnh mẽ áp chế sự xâm hại mà thần kinh phải chịu, trước mắt vẫn chưa khôi phục bình thường, bây giờ chỉ hi vọng dưới cú đánh mạnh vừa rồi, đối phương mất đi năng lực công kích.

Hi vọng của hắn tan vỡ một cách tàn khốc.

Cô gái lại đuổi tới lần nữa.

Chẳng lẽ thể chất của cô ta bằng thép chế thành, không ngờ lại chịu được một kích nặng thế của mình.

Hắn không còn lựa chọn nữa, thò tay vào túi áo, ngón tay nắm lấy băng súng.

Ngón tay của cô gái cách ngực hắn chỉ còn ba thốn.

Hắn chịu được hai lần nhiệt năng xâm nhập, đã vượt qua cực hạn chịu đựng của bất kì người bình thường nào, nếu cô lại trút vào một luồng nhiệt năng thứ ba, đến mình có chịu được không hắn cũng không nắm chắc.

Nhưng xem ra điều này đã không thể tránh khỏi.

Bàn tay của cô gái đâm vào...

Lăng Độ Vũ rút súng ra.

“Bốp!”

Ngón tay của cô gái cắm vào họng súng.

Cả khẩu súng nổ tung thành những đốm lửa màu lam.

Thứ Lăng Độ Vũ cảm không còn là khẩu súng lạnh băng, mà giống như một thanh sắt nóng đỏ đã được đốt trong lò lửa ba ngày ba đêm, phản ứng của hắn cực nhanh, lập tức rút khẩu súng ra, nhưng bàn tay cũng phồng tới mức hoàn toàn mất cảm giác.

Trong thân thể cô gái thần bí ấy ẩn chứa năng lượng vô tận, đã có thể khiến các thiết bị điện tử trình sát của Hạ Năng mất tác dụng, làm tê liệt thần kinh người khác, mà còn có thể khiến kim loại biến thành vật chất nhiệt độ cao.

Cô ta rốt cuộc là thứ gì?

Lăng Độ Vũ không có thời gian suy nghĩ, mũi bàn tay của cô gái đã đâm tới ngực hắn.

Lần này hết đường tránh rồi.

Cô gái này đã có vẻ ngoài mỹ lệ có sức hấp dẫn như nam châm, cũng có công cụ giết người khủng bố.

“A!”

Cô gái đâm trúng ngực trái Lăng Độ Vũ.

Nhưng kêu lên là cô chứ không phải Lăng Độ Vũ.

Hai tay Lăng Độ Vũ nắm lại thành nắm đấm, trong sát na khi mũi bàn tay cô chạm trúng ngực trái hấn, cũng đồng thời đập lên hai bên đầu phía trên tai của cô gái.

Trong khi ánh sáng màu lam nổ tung một đám đẹp mắt ở ngực trái Lăng Độ Vũ, cô ta cũng cụt hứng ngã lăn ra đất, đúng lúc hai gối cô gập lại, Lăng Độ Vũ đã di chuyển ra phía sau cô, đưa đôi tay luồn dưới nách cô, nâng cô khỏi tư thế hôn mê té ngã, đồng thời kéo ra sau, kéo vào trong một bụi cỏ.

Nấp vào bụi cỏ xong rồi, mấy tên lính Israel vừa đi vừa khoác lác cũng đi tới, nếu không phải Lăng Độ Vũ cảnh giác, nhất định khó thoát khỏi ành mắt của họ, như vậy cũng khó tránh khỏi chuốc thêm phiền phức.

Mãi tới khi tụi lính Israel đi ra khỏi vườn hoa, Lăng Độ Vũ mới phát giác hai tay mình không tự chủ bóp chặt lên hai ngọn núi cao vút đầy tính đàn hồi, hấn tuyệt đối không phải loại hiếu sắc thừa lúc người ta gặp nguy, đành phải thay đổi vị trí ôm, cô gái động dậy một cái, Lăng Độ Vũ giật nảy mình, tay lại thò ra trước, nắm chặt lấy hai cổ tay có thể phát ra năng lượng của cô.

Cô gái đang lúc sắp tỉnh nhưng chưa tỉnh.

Lăng Độ Vũ thầm kêu may mắn, vừa rồi lúc đâm vào ngực trái hấn, trong lúc khẩn cấp hấn bỗng nhảy bèn đưa ngực trái ra đỡ, để cô đâm trúng cuốn sổ của Ban Bố nhét trong túi áo ngoài, quả nhiên ngăn cản được năng lượng, chính nhờ vào nó ngăn cản, hấn mới có thể chuyển bại thành thắng.

Lăng Độ Vũ đang muốn rút tay phải về lấy dây lưng ra trói đối phương, cô gái đã dùng sức giãy mạnh, đôi mắt màu lam như bầu trời mở ra.

Lăng Độ Vũ quát nhỏ: “Không được động dậy!”

Cô gái gấp rút hít thở mấy hơi, quát nhỏ: “Đưa tôi!”

Lăng Độ Vũ kì quái: “Đưa cô thứ gì?”

Cô gái nói: “Quyển sách đó... sách... sách do... Ban Bố viết, tôi thấy rồi!”

Vừa rồi hai chữ “đưa tôi” ngắn ngủi cô nói rõ ràng mạch lạc, nhưng nói một câu hơi dài, cô lập tức trở nên lấp lỏ lấp lỏ, giống như người mới học tiếng Anh đang nói bằng tiếng Anh.

Lăng Độ Vũ chấn động trong lòng, trừ phi khi đầu ngón tay cô chạm vào quyển sổ cách một lớp áo, cô “nhìn” thấy thứ bên trong, nếu không cô hấn sẽ không nói như vậy.

Hấn trầm giọng hỏi: “Cô thấy ở đâu?”

Cô ta nói gấp rút: “Trong... trong quần áo người.”

Trong đầu Lăng Độ Vũ nổ cái ầm, hấn đoán không sai, tay của mỹ nữ này không chỉ có thể phóng ra năng lượng khắc chế thần kinh người khác, mà còn có năng lực nhìn thấy cách vật cản.

Hấn nói: “Vì sao tôi phải đưa cho cô?”

Cô gái thở dài một tiếng, cả người dựa ra sau, ngồi vào trong lòng hấn, bộ móng đầy đặn đàn hồi dán chặt lên bắp đùi trước bụng Lăng Độ Vũ, mềm mại thơm tho, nhưng Lăng Độ Vũ lại không có phúc hưởng thụ, lại không dám bỏ hai tay đối phương ra, nhất thời biến thành “thế giới hai người” cực kì thân mật.

Cô gái tựa đầu ra sau, mái tóc đen phủ nhẹ xuống khuôn mặt bên dưới, đôi môi đỏ kè sát vào tai hấn, nói với giọng ôn nhu kì lạ: “Nếu... ta... nếu ta phát ra “Thời không lưu năng”, bắt... bắt kể người cường tráng... thế nào, cũng phải chết... chết tại chỗ!”

Lăng Độ Vũ cảm thấy rất đau đầu, giống như đang ôm một quả bom hẹn giờ, hơi không cẩn thận liền tan xương nát thịt, hấn bình tĩnh phân tích, có thể cô ta chỉ dọa dẫm suông, bởi vì nếu bộ phận nào đó của thân thể cô có thể phát ra “thời không lưu năng” gì đó, hấn sớm đã nằm hôn mê trên mặt đất hoặc chết ngắc rồi, nhưng đương nhiên, có thể cô thương tiếc hấn, mới thương lượng với hấn.

Nhìn bề ngoài, hai người đã có thực lực tương đương, thái độ cũng tình chàng ý thiếp vô cùng, nhưng thật ra bên trong lại âm thầm đấu đá, nguy cơ treo trên mỗi đầu sợi tóc.

Lăng Độ Vũ đè nén sự sợ hãi trong lòng, lạnh nhạt nói: “Tôi với cô không quen không biết, vừa rồi cô còn hung hăng công kích tôi, bây giờ vì sao lại thương lượng với tôi, mà không dứt khoát phát ra cái lưu năng quỷ sứ gì đó, đánh ngã tôi đi, lúc đó không phải cô muốn gì được nấy sao?” Hấn cố ý nói dài ra, tranh thủ thời gian nghĩ kế phản kích.

Cô gái nép vào lòng hấn một cái, yếu ớt nói: “Người... người không phải là... địch nhân của ta, nếu ta dùng thân thể... phát... phát lưu năng, đến... ta cũng không thể khống chế... người... người chỉ có chết... xin người tin ta.” Tiếng Anh của cô ta mỗi lần nói lại lưu loát hơn một chút, khiến người ta cảm thấy cô mới lần đầu tiên vận dụng ngôn ngữ này vào giao tiếp thực tế, hơn nữa còn tiến bộ thần tốc.

Người mùi hương thoang thoảng từ trong tóc cô truyền lại, trong lòng Lăng Độ Vũ lại đầy sóng to gió lớn, trước mắt hấn chỉ có thể quyết định nhanh chóng: mạo hiểm đẩy cô ra, hay là làm theo lời cô.

Nhất thời hai người lại im lặng.

Trong im lặng có kiếm tuốt cung giương, trong vòng tay thân mật lại là lựa chọn sống chết.

Trong lòng Lăng Độ Vũ động dậy, ngẩng đầu nhìn về cửa vào vườn hoa.

Ba giáo sĩ Do Thái đầu đội mũ tròn, để râu dài tới mức che trước ngực, mặc đồ đen đang bước trên con đường lát đá dẫn tới giáo đường. Đây vốn là cảnh tượng hết sức bình thường, nhưng cô gái trong lòng hấn bỗng chấn động toàn thân, thân thể ngọc ngà mềm mại trong sát na bỗng trở nên cứng ngắt.

Ba giáo sĩ Do Thái cũng như cảm ứng được điều gì, đồng thời nhìn về bụi cỏ mà bọn hấn núp, sáu con mắt, giống như sáu tia chớp, khiến người ta biết rằng tuyệt đối không dễ chọc.

Cô gái trong lòng hấn bật mạnh lên, giẫy một cái thoát khỏi Lăng Độ Vũ, đương nhiên Lăng Độ Vũ cũng đang mong quả bom hẹn giờ này rời khỏi mình.

Ba giáo sĩ đó thọc tay vào túi áo, rút ra ba khẩu súng lục nòng lớn có gắn ống hãm thanh, đồng thời khoe mắt Lăng Độ Vũ cũng phát hiện bóng lưng cô gái đang chạy về một hướng khác.

Lăng Độ Vũ phản ứng nhanh nhẹn vô cùng, lặn ra đất, nấp ra sau một gốc cây, tiếng đạn gào rít, bắn trúng đám cỏ hấn vừa nấp, nhất thời cành lá bay tung.

Lúc này không đi, còn chờ lúc nào.

Lăng Độ Vũ phi thân nhảy qua một đám cỏ, lại lặn trên đám cỏ, tới sau một gốc cây khác.

Đạn đuổi theo như mưa.

Lăng Độ Vũ nấp rồi lại nấp, nhanh chóng lách ra bên cạnh giáo đường, lập tức tăng hết tốc độ chạy ra sau giáo đường, chỗ bức tường cao bờ đầy dây leo, phát hiện một cửa sắt nhỏ đang mở rộng, cô gái đó đã phá khóa, đi trước hấn một bước.

Hấn xông ra khỏi cửa, chạy lên đường cái, chạy xuống một sườn dốc đối diện với cửa, sau khi quanh sang trái khoảng trăm yard mới chạy vào một con đường lớn nhà cửa san sát, người xe nhộn nhịp.

Lúc này hấn mới thở ra một hơi.

“Cạch!”

Một chiếc xe Mercedes-Benz lớn ngừng lại trước mặt hấn, trong xe có mấy đại hán đang ngồi.

Thần kinh Lăng Độ Vũ lập tức kéo căng.

Đại hán ngồi một mình sau xe thò đầu ra kêu lên: “Lăng tiên sinh! Sau khi chia tay vẫn khỏe chứ!”

Thần kinh đang kéo căng của Lăng Độ Vũ lại buông lỏng xuống, than thở: “Gặp được ông thật tốt, Tôn Bách Thân tước sĩ.” Hấn kéo cửa xe, thành thật không khách khí tiến vào, nói: “Đi mau!”

Chiếc xe Mercedes-Benz chạy nhanh như gió về phía trước.

Ngồi phía trước chính là hai viên bảo vệ.

Lăng Độ Vũ gõ gõ lên thân xe, nói: “Hi vọng nó có khả năng chống đạn.”

5. Chương 5: Ánh Sáng Rực Rỡ Lại Hiện Ra

Tôn Bách Thân và Lăng Độ Vũ đứng ở giữa thềm, hai bảo vệ đứng ở ngoài cửa, hôm nay là ngày viện bảo tàng Mê Nhĩ này nghỉ, không có du khách nào khác.

Lăng Độ Vũ biết Tôn Bách Thân mang hấn tới đây, nhất định có chuyện hết sức quan trọng muốn nói với hấn.

Tôn Bách Thân hơi than thở: “Đối với người Do Thái, Jerusalem là nơi nhà tiên tri Do Thái Abraham chuẩn bị giết con hiến tế Thượng đế, đến Thượng đế cũng ở trên khoảng đá Tát Hách Lạp trong thành này mà “nặn đất thành người”, sáng tạo ra thế giới, mỗi một người Do Thái tới Jerusalem, đều sẽ tới dưới “khố tường”, nhớ lại ngày xưa, khóc lóc thảm thiết vì lịch sử máu và nước mắt chua cay của họ.”

Lăng Độ Vũ nghe được sự thê lương trong giọng nói, loại người có nhận thức sâu sắc đối với lịch sử văn hóa như Tôn Bách Thân này dễ tức cảnh sinh tình hơn bất kì người nào khác, đây cũng là một loại tình cảm mỹ lệ, khiến người ta có thể vượt qua nhà tù thời không hạn hẹp, đắm chìm trong dòng sông thời gian lịch sử không có đầu không có cuối.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi: “Người Thiên Chúa giáo cũng tìm thánh tích thập giá của chúa Jesus họ ở đây, tín đồ Hồi giáo cũng lễ bái ở gian phòng tròn thứ ba nơi Mohamed có được kinh Coran. Thượng đế có lẽ không đâu không có, nhưng nơi ông ta có khả năng xuất hiện nhất là ở Jerusalem.”

Tôn Bách Thân nhìn Lăng Độ Vũ một cái thật sâu, rất có vẻ như bị Lăng Độ Vũ nói trúng tâm sự, mỉm cười chỉ mặt đất của viện bảo tàng nói: “Thời Trung cổ, ở đây là một ngã tư đường, dùng cách thức hình học phân mặt đất thành bốn góc vuông, biểu thị trung tâm vũ trụ, bây giờ ngã tư đường đã bị bê tông che phủ, chỉ còn lại bốn cây trụ.”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh, thì ra mình đang đứng ở trung tâm vũ trụ.

Tôn Bách Thân nói: “Mười năm trước tôi tới đây, ở trung tâm vũ trụ này đặt mấy bàn pinball, tôi nổi giận liền mua nó lại, đổi thành cái viện bảo tàng nhỏ xíu này.”

Lăng Độ Vũ cũng cười khổ theo, Tôn Bách Thân sao có thể cho phép người khác coi thường di tích cổ của thần thánh.

Lăng Độ Vũ nói: “Lúc mới biết ông, ông tịnh không thân thiện, vì sao lại thay đổi thái độ nhanh vậy?”

Tôn Bách Thân lạnh nhạt nói: “Sau khi chia tay với anh ở hiện trường khai quật, tôi chưa từng nghỉ ngơi một giây một phút nào, một công tác trọng đại chính là điều tra lai lịch bối cảnh của anh, mới biết lịch sử hiển hách của anh, chỉ là những chuyện anh làm trong quá khứ, đủ để biến Lăng Độ Vũ thành một huyền thoại rồi.”

Lăng Độ Vũ cười nhạt, đổi đề tài: “Đừng nói với tôi, vừa rồi ông vô tình gặp tôi.”

Tôn Bách Thân nói: “Đương nhiên, vốn tôi định đến hẹn với Hạ Năng, một người khách khác là anh.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên: “Hạ Năng hoàn toàn không nói là có hẹn với ông.”

Tôn Bách Thân nói: “Tôi thỉnh cầu hấn làm như vậy, nếu anh biết hòa ước giữa Ai Cập và Israel, tôi cũng từng có tác dụng xe chỉ luân kim đáy, cũng đừng ngạc nhiên về thái độ hợp tác giữa Hạ Năng với tôi.”

Lăng Độ Vũ nói: “Không ngờ ông lại là người yêu hòa bình.”

Tôn Bách Thân ngẩn ra một cái, mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi quan tâm chỉ là hòa bình và phương pháp bảo tồn văn vật.”

Lăng Độ Vũ cười: “Tuy tôi không có thành kiến đối với văn vật, nhưng luôn cảm thấy khổ cực bảo tồn văn vật chỉ giống như muốn xây lâu đài cát không đổ, trong vũ trụ cả nền văn minh nhân loại chỉ như một cái chớp mắt không đáng kể đến, bất kể thứ gì cuối cùng cũng sẽ có một ngày bị chôn vùi trong dòng chảy của

thời gian, đó là vận mệnh không thể làm trái, trọng điểm của tôi lại đặt trên bản thân mạng sống, đặt trên con người.” Mấy câu này ngẫm châm biếm Tôn Bách Thân trọng vật khinh người.

Tôn Bách Thân làm sao không nghe được ẩn ý trong đó, nhưng lại không giận chút nào, bình thản nói: “Anh không muốn biết tôi tìm anh làm gì sao?”

Lăng Độ Vũ đối với ông ta tuy không thể nói là hảo cảm, nhưng ác cảm sau khi tiến thêm một bước đã tiêu giảm nhiều, đáp: “Nếu không có hứng thú, tôi cũng không tới trung tâm vũ trụ nơi dễ nghe thượng đế nói nhất này.”

Tôn Bách Thân lần đầu lộ ra nụ cười thân thiện với đối thủ nói chuyện ngang tay này: “Sau khi chia tay với anh, tôi làm hai việc, đầu tiên là dưới sự giúp đỡ của cảnh sát Paris, chúng tôi làm cuộc điều tra triệt để nhất về việc Ban Bố bị hại, kết quả cả vụ ám sát hoàn toàn không có manh mối điều tra, ngoại trừ mẫu máu của hung thủ lưu lại trên đường.”

Quả tìm Lăng Độ Vũ nhảy mạnh lên mấy cái, máu là một thứ bình thường nhất của con người, cho dù nhóm máu có thể căn cứ theo đặc tính kháng nguyên của hồng huyết cầu, phân thành những loại khác nhau, thông dụng nhất là A, B, O, AB, và loại MN, P, RH... phát hiện trên thân động vật, nhưng nếu chỉ tìm được mẫu máu của người nào đó, mà không có dấu vân tay hay tư liệu gì khác, thực khó có ý nghĩa lớn lắm, lời của Tôn Bách Thân rất có ẩn ý.

Tôn Bách Thân đoán được cách nghĩ của hắn, trầm giọng nói: “Anh đoán đúng, máu của hung thủ lưu lại đích xác rất có vấn đề”, ngừng một chút, lại tiếp “đó là vô luận trong hồng huyết cầu hay huyết thanh, đều hoàn toàn không có bất cứ kháng thể nào.”

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Chuyện này làm sao có thể, nhóm máu nào cũng có kháng thể, nếu không không thể phân loại, cho dù nhóm O trong hồng cầu không có kháng nguyên, nhưng trong huyết thanh lại có kháng thể, người không có kháng thể trong máu, chỉ có thể là người chết.” Trong lòng hắn bất ngờ nhớ lại hai bàn tay không có đường sinh mạng.

Tôn Bách Thân lộ vẻ ngưng trọng: “Anh có nghe một vụ giết người 13 năm trước ở Israel tên là “Kì Liên huyền án” chưa?”

Lăng Độ Vũ nói: “Xin được nghe rõ.”

Trong mắt Tôn Bách Thân lóe qua vẻ kinh hoàng: “Kì Liên là nhà khảo cổ học trứ danh của Israel, chuyên chú vào việc khảo cổ văn vật ở Trung Đông, được phát hiện bị đâm 91 dao, chết nằm trong vườn hoa sau nhà, bảy con chó dữ ông ta nuôi cũng bị đâm chết một cách tàn khốc, chuyện này lẽ ra phải trở thành sự kiện chấn động, nhưng lại bị Israel mạnh mẽ ép xuống, anh có viết vì sao không?”

Lăng Độ Vũ lạnh lùng nói: “Bởi vì Israel phát hiện một loại mẫu máu không có kháng nguyên như vậy.” Đây là phán đoán hợp lý nhất.

Tôn Bách Thân nói: “Trên hai con chó dữ trong đó phát hiện được mảnh vải dính máu, đều là nhóm máu không thể phân loại, một loại nhóm máu không thể thuộc về bất kì người hay động vật nào. Mà trong nhà ông ta cũng đồng thời phát sinh một trận lửa lớn, hoàn toàn thiêu hủy thành quả nghiên cứu tâm đắc nhiều năm của ông ta.”

Lăng Độ Vũ chấn động toàn thân: “Đừng nói với tôi ông ta cũng nghiên cứu Atlantis.”

Tôn Bách Thân thở ra dài thượt: “Ông ta là bạn một thành viên trong hội khảo cổ học chúng tôi, giáo sư Bạch Phi. Trước khi xảy ra thảm án, Kì Liên viết một phong thư gửi cho Bạch Phi, trong thư đề cập ông ta có nhận thức mới đối với Atlantis, yêu cầu phát biểu luận văn trên báo hàng năm của chúng tôi.”

Lăng Độ Vũ cau mày lại, trầm ngâm không nói, hai sự kiện Kì Liên và Ban Bố cách nhau mười ba năm, đều xuất phát từ Atlantis, là người nào bất chấp mọi thủ đoạn, ngăn cản chân tướng Atlantis lộ ra với đời? Máu không có kháng nguyên, tay không có đường sinh mệnh, điều đó đại biểu cho bí mật kinh thiên động địa gì? Có phải cùng một nguyên nhân đó khiến Ban Bố không hề đề cập một chữ trong tác phẩm của mình về nền văn minh thất lạc này?

Tôn Bách Thân thở ra thật dài, nói tiếp: “Chuyện khác là tôi cố ý mời một đám chuyên gia, là những nhân viên trong đoàn khai quật nửa chừng thoái lui, tiến hành thăm dò toàn diện đối với hiện trường khai quật đã bị hủy dưới đất, bọn họ sử dụng máy thăm dò hồng ngoại, máy thăm dò địa chấn...” Nói tới đây ông ta dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi khó nói nên lời.

Là điều gì quấy nhiễu Tôn Bách Thân?

Tôn Bách Thân thở hổn hển hai hơi, chờ tình cảm bình phục một chút mới nói: “Kết quả thăm dò không ai rõ, khoảng hai trăm năm mươi...(1) dưới đất có một năng lượng thể cường đại ảnh hưởng tới kết quả thăm dò, hiện tượng này tới nay chưa có ai đưa ra một giải thích hài lòng.”

Lăng Độ Vũ cũng hít sâu một hơi, điều khiến Tôn Bách Thân sợ hãi là một sự vật “chưa biết” nào đó, người ta sợ chết, bởi vì chết cũng vượt quá phạm vi hiểu biết của con người.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Hội khảo cổ học quốc tế chuẩn bị làm gì?”

Tôn Bách Thân nói: “Vốn chẳng định làm gì cả, mãi tới khi có người đưa tấm ảnh chụp này tới tay chúng tôi.” Ông ta móc từ trong túi áo ngoài ra một tập hồ sơ hình chữ nhật đưa cho Lăng Độ Vũ.

Khi Lăng Độ Vũ mở tập hồ sơ, Tôn Bách Thân giải thích thêm: “Một thành viên gặp nạn trong đó, trước khi gặp nạn nhờ trực thăng tải thức ăn nước uống mang một tấm ảnh rời khỏi sa mạc tới thành trấn gần đó gửi, người nhận là bạn gái anh ta, nó trở thành tài liệu quý giá duy nhất về phát hiện trọng đại của Ban Bó. Trên tay anh chỉ là bản sao.”

Chất liệu tấm ảnh tịnh không tốt lắm, nhưng có thể thấy rõ một thứ giống như bia đá, khắc đầy những hình tròn kì quái, và những thứ gần giống như văn tự hình nêm, khuôn mặt nhân viên hai bên cửa đều đầy vẻ hưng phấn, một người trong đó chính là Ban Bó, lúc đó ai ngờ được phát hiện được mong chờ suốt hai năm chỉ mang lại cho họ họa sát thân.

Tôn Bách Thân nói: “Tôi lợi dụng thiết bị tiên tiến, phóng đại mỗi chi tiết của thứ tạm thời được gọi là “cửa” này, ý nghĩa nhất là mấy hàng văn tự hình nêm ở giữa cửa, cùng với văn tự trên phiến đá huyền vũ của Ban Bó, đều thuộc loại văn tự hình nêm sớm nhất.”

Lăng Độ Vũ mắt lóe dị quang, trầm giọng hỏi: “Chữ khắc nói gì?”

Trong mắt Tôn Bách Thân lóe ra thần thái kì dị, lầm bầm niệm: “Khi vịnh hằng biến mất trong vịnh hằng, mặt trời mọc lên từ phía tây, vịnh hằng chỉ điện văn vì thần vật của vịnh hằng mà tồn tại vịnh hằng, hòn đảo bị chìm sắp xuất hiện lại ở nhân gian.”

Lăng Độ Vũ chấn động toàn thân: “Mấy câu này hoàn toàn không hợp lý, cũng cùng một dạng như văn tự khắc trên bảy phiến đá huyền vũ, luôn nhắc lại “thần vật của vịnh hằng”, đó rốt cuộc là thứ gì?”

Tôn Bách Thân lại thở ra một hơi thật dài, trầm giọng: “Nói với tôi, Ban Bó dựa vào đâu mà bằng vào phát hiện này tuyên bố rằng đã tìm thấy Atlantis? Chữ hình nêm sớm nhất xuất hiện bốn ngàn năm trước công nguyên, mà Atlantis theo Plato nói thì vào chín ngàn năm trước công nguyên.”

Lăng Độ Vũ đương nhiên không trả lời được vấn đề này của ông, vô số ý niệm nổi lên trong đầu, nhưng đều vụn vặt, khó có thể xâu chuỗi, trầm ngâm hẳn một lúc mới hỏi: “Ông định thế nào?”

Tôn Bách Thân nói: “Tôi quyết định mở hội nghị đặc biệt của hội khảo cổ học quốc tế, nghiên cứu xem có nên tiến hành khai quật lần thứ hai không, tôi tới tìm anh, là để mời anh tham gia.”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh: “Tôi hiểu rồi, ông muốn tôi đứng trên lập trường của Ban Bó, thuyết phục những thành viên khác trong ban chấp hành, để tiến hành công tác khai quật.”

Tôn Bách Thân lắc đầu cười: “Anh rất thông minh, nhưng vẫn sai một chút nhỏ, anh không chỉ phải thuyết phục những thành viên khác, đề xuất lý do khai quật, còn phải thuyết phục tôi, thuyết phục tôi tới thứ chưa hoàn toàn vỡ nát dưới lòng đất, thuyết phục tôi có thể tìm thấy Atlantis dưới đó, bởi vì nếu không có nguyên nhân đủ sức mạnh nào khác, tôi sẽ bỏ phiếu phản đối, nhưng vẫn luôn phải cho người chết một cơ hội, đúng không?”

Lăng Độ Vũ trầm giọng hỏi: “Hội nghị bao giờ cử hành?”

Tôn Bách Thân nói: “Năm ngày sau, tức là đúng 9 giờ sáng ngày 8 tháng 10, cử hành ở doanh trại bên cạnh nơi khai quật.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Chỉ cần tôi còn một cái miệng, tôi sẽ tham gia hội nghị, được rồi, cho tôi biết quán cà phê gần đây nhất là ở đâu?”

Tôn Bách Thân nói: “Ngoài trăm yard bên trái cửa chính của viện bảo tàng, có quán ăn lộ thiên, cà phê ở đó là số một số hai của cự thành.”

Lăng Độ Vũ thông dong đi ra cửa chính, vừa đi vừa nói: “Xin thay tôi thông báo cho Hạ Năng, tôi ở đó chờ hân uống cà phê vừa rồi còn chưa uống hết.”

Bên kia đường, một cô gái mặc y phục diêm lệ, trên đầu đội bình nước, dùng tư thế ưu nhã động lòng người, uyển chuyển đi qua, đi vào một tiệm giày do người Do Thái mở, trên bảng hiệu tiệm giày còn một hàng chữ nhỏ: “chuyên sửa nhạc cụ”, khiến người ta cảm thấy hơi dở khóc dở cười.

Lăng Độ Vũ ngồi trên bàn ngoài cửa quán, thông thả nhấp cà phê ngát hương, ánh mắt chuyển tới một đội du hành đã đi xa, bốn mươi mấy người chụp ảnh ồn ào, chỉ không biết ngoại trừ thông qua ống kính máy ảnh ra, bọn họ còn có phương thức tham quan nào khác?

Đây là lúc náo nhiệt, bàn Lăng Độ Vũ ngồi là bàn trống cuối cùng.

Bỗng phía sau có người lấn lên, Lăng Độ Vũ vừa muốn quay đầu lại, bỗng một làn gió mang mùi thơm thoải tới, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại từ sau cổ thò tới, ôm hân thật chặt, bộ ngực cao vút ép lên lưng hân, mang theo một trận kích thích nóng bỏng không thể kháng cự.

Làn môi anh đào thò tới bên tai hân, ôn nhu nói: “Lấy ra!”

Mái tóc đen bóng phát phơ trong gió nhẹ, quét lên mặt hân, khiến hân hơi ngứa, một cảm giác thoải mái một cách khó chịu.

Một tay của Lăng Độ Vũ đề lên lưng bàn tay cô, đang muốn kéo bàn tay có thể phát năng lượng kì dị của cô ra, để quả tim khỏi bị uy hiếp, nhưng cô đã cảnh cáo hân trước: “Người mà động đây, ta liền phát... phát thời không lưu năng.”

Chính là cô gái thần bí xuất hiện trong nhà Ban Bố, lần này tiếng Anh của cô tuy vẫn gượng gạo, nhưng đã lưu loát hơn nhiều.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Lăng Độ Vũ rơi vào tay cô, cô làm sao có thể nắm bắt hành tung của hân chính xác như vậy? Muốn bám theo người có tu dưỡng tâm linh như Lăng Độ Vũ cũng giống như muốn đi vào phòng nhưng không bị con chó săn trong phòng phát hiện.

Lăng Độ Vũ rất ít khi rơi vào cảnh bất lực thế này, đành cười khổ: “Áo ngoài của tôi không có khóa, tay cô lại không tàn phế, không thể tự mình ra tay sao?”

Giọng dịu dàng nữ tính vang lên bên tai hân: “Ta không muốn làm hại người, cho dù ta lấy thứ đó, vừa buông tay ra, người tất nhiên sẽ phản kháng, ta sẽ bị bức phải làm hại người.”

Lúc này, năm sáu thanh niên Do Thái đi qua cạnh bàn, ánh mắt đều bắn lên mặt cô, đối với “diêm phúc” của Lăng Độ Vũ hâm mộ không thôi, tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi.

Lăng Độ Vũ có khổ tự mình biết, mỉm cười: “Lòng dạ của cô thật tốt, nói cho tôi biết, cô muốn khối thịt béo trên xiên nướng tôi đây làm gì?” Hân đã lãnh giáo qua mùi vị năng lượng kì dị do cô phát ra, nếu để cô kích thích quả tim, bác sĩ phụ trách giúp hân kiểm tra sức khỏe nhất định sẽ phát hiện quả tim hân biến thành một cục than hình quả tim.

Cười rồi!

Tiếng cười đầy sức hút của cô tiến vào tai hân không chút ngăn cách, lại thêm mùi thơm như hoa lan, khiến Lăng Độ Vũ ngoài cảm thấy uy hiếp của cái chết ra, đồng thời cũng hưởng thụ xúc cảm mỹ lệ mà chỉ có mỹ nữ như cô mới mang tới được.

Cô ôm hắn chặt hơn một chút, nói: “Người thật sự là một đối thủ thú vị, chỉ cần người đáp ứng ta lấy vật đó ra xong, ngoan ngoãn ngồi im bất động, ta sẽ không thương hại người.”

Lông mày Lăng Độ Vũ cau lại: “Nhưng tôi không thể bất động như vậy, phải có hạn chế thời gian, không bằng thế này đi, sau khi đếm mấy chục tiếng tôi có thể động đây, thế nào?”

Cô ta nói: “Một trăm!”

Lăng Độ Vũ trả giá: “Năm mươi!”

Cô ta nói rất nhanh: “Một lời đã định.”

Lăng Độ Vũ còn chưa kịp đáp ứng, trước ngực đã nhẹ hẫng, cô đã nhanh tay rút cuốn sổ của Ban Bố ra khỏi túi áo hắn, đồng thời lùi ra sau, chen vào trong phòng ăn, động tác nhanh nhẹn lưu loát, không đình trệ chút nào.

Lăng Độ Vũ cũng dùng tốc độ nhanh nhất của hắn đếm từ một, ai bảo hắn không phải loại người thất hứa, huống hồ đây là “công bằng”.

Khi hắn đếm tới 42, xe của Hạ Năng đã quanh ở góc đường, khi Hạ Năng ở trong xe giơ tay lên với hắn, cũng là lúc Lăng Độ Vũ bật khỏi ghế ngồi, xông vào phòng ăn như gió lốc, lao ra cửa sau.

Dù có lên trời xuống đất, hắn cũng thề phải bắt sống cô.

Hắn chỉ có thể lỗ hện với Hạ Năng lần nữa.

6. Chương 6: Chạy Trốn Ở Trung Đông

Không đuổi kịp cô gái đó rồi.

Hắn lạc lõng không phải vì cảm giác thất bại khi đuổi không được người, mà vì cô gái đó đã lấy được thứ cô muốn, có thể sẽ biến mất từ đây, cuốn sổ đó vẫn là thứ yếu, vì bản sao của nó đang ở chỗ Hạ Năng, hắn nghĩ đến việc sau này có thể không gặp lại cô, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác lạc lõng mạnh mẽ.

Việc phân tích bản thân này đến hắn cũng giật nảy mình, với sự từng trải của hắn, không ngừng gặp các loại hình mỹ nữ, nhưng phong cách như nữ thần thể này tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Nhìn bề ngoài, Lăng Độ Vũ là thiên giả nhập thế, một người truy cầu lý tưởng siêu thoát khỏi vật dục danh lợi, nhưng người khác lại rất dễ bỏ qua kinh nghiệm và sự nhiệt tình của hắn đối với mạng sống và làm “người”, chính tình yêu cuồng nhiệt này khiến hắn theo đuổi tầng lớp tinh thần và lý tưởng cao hơn, cũng chính xu thế này, khiến hắn gia nhập vào “kháng bạo liên minh”, quyết chí kiến lập thế giới đại đồng Utopia, Utopia vốn trong tiếng Hy Lạp có nghĩa là “chỗ ấy cũng không có thật”, mộng tưởng của hắn là muốn thúc đẩy “chỗ không có thật” ấy biến thành thiên đường phủ khắp toàn cầu, từ góc độ khác mà nói, hắn cũng là người truy cầu cái đẹp, gặp lại cô gái thần bí đó tịnh không phải để chinh phục cô, chiếm hữu cô, hưởng thụ cô, mà là một loại khát vọng và truy cầu cái đẹp.

“Tiên sinh!”

Lăng Độ Vũ từ trong trầm tư tỉnh lại, phát hiện mình bắt gặp tách khỏi dòng người, bước vào một con hẻm yên tĩnh dơ bẩn, một người Ả Rập khoảng năm mươi tuổi, mặt ngựa vừa gầy vừa dài, dường như hơi có huyết thống nước ngoài, đứng trước mắt hắn, cản đường hắn.

“Tiên sinh! Hoa Palestine mới mười sáu tuổi, nói tiếng Anh, có thuốc lá cung cấp, có thể thỏa mãn bất cứ nhu cầu nào của anh, đảm bảo hài lòng.” Tiếp đó nháy nháy mắt một cách xấu xa, cười dâm dăng: “Cô ấy có ngực to đấy.” Còn ra hiệu trước ngực, làm một động tác bóp捏 khiến người ta muốn ới.

Thì ra là dốt mồi.

Một đám nhóc từ đầu kia con hẻm chạy tới, đi đầu là một đứa chạy xe, những đứa khác ào ào đuổi theo sau, Lăng Độ Vũ tránh sang một bên, để đám đại quân này chạy qua, khuôn mặt ngây thơ của bọn trẻ, càng khiến việc đẩy đứa trẻ mười sáu tuổi ra bán dâm làm người ta nghiêng rằng thống hận.

Người đàn ông dắt mỗi tiếp tục khoe khoang: “Nếu ngài thích nữ học sinh, cũng có thể kiếm cho ngài.”

Trong lòng Lăng Độ Vũ lướt qua một cảm giác không đúng, thanh âm của người dắt mỗi này càng nói càng lớn, mà dưới tình hình bình thường, giao dịch loại này hẳn phải tiến hành lén lút lút lút.

Suy nghĩ của hắn xoay chuyển như chớp, bỗng nhiên xoay người.

Bỗng đập vào mắt là một khẩu súng đen ngòm, một đại hán mặc đồ tây đang từ phía sau chen lên, nâng khẩu súng lên.

Lăng Độ Vũ đưa hai tay lên, ánh mắt đại hán tự nhiên nhìn về hai tay hắn đang đưa lên.

Trong khi đại hán cho rằng đã khống chế đại cục, hai vai Lăng Độ Vũ không hề nhúc nhích, chân phải đá mạnh vào tay cầm súng của đại hán.

Xoay người, giơ tay, đá ra, ba động tác không chút kê hở, hoàn thành trong một cái búng tay.

“A!”

Khẩu súng bị đá bay khỏi tay.

Lăng Độ Vũ đồng thời rùn người xuống, chân đá lên vẫn rời khỏi mặt đất, lấy chân trái làm trục, vặn mạnh eo, vung 180 độ như gió lốc, quét ngã tên mặt ngựa vừa rút súng phía sau, đồng thời tay phải đâm mạnh lên bụng dưới tên mặt ngựa, khiến đối phương đau tới mức cong người như con tôm, mặt mũi vặn vẹo biến dạng, không còn hình mặt ngựa nữa.

Lăng Độ Vũ không dừng lại, khom người lùi gấp, dục vào lòng đại hán phía sau.

Cơn đau ở cổ tay đại hán còn chưa giảm, cả người đã rời khỏi mặt đất, vượt qua đầu Lăng Độ Vũ, rơi ra phía trước.

Hai đầu con hẻm đồng thời vang lên tiếng bước chân gấp rút.

Một bên là bốn đại hán mặc đồ tây, đầu kia chính là mấy giáo sĩ Do Thái giả mạo vừa rồi ở giáo đường Do Thái.

Hắn bỏ qua ý niệm nhặt súng dưới đất lên, hai chân nhún một cái, hai tay bám vào một bức tường thấp bên cạnh, hai tay dùng lực chống một cái, khéo léo vượt qua bức tường, nhảy vào bên trong.

Sau bức tường là vườn sau một ngôi nhà, phơi đầy quần áo, may mà không có ai.

Sau bức tường vang lên tiếng bước chân gấp gấp, nhưng không nghe bất kì tiếng kêu la nào, chứng tỏ đối phương là hảo thủ đã được rèn luyện kĩ.

Chân Lăng Độ Vũ vừa chạm đất, lập tức lao lên trước, tới khi gặp một bức tường khác, vẫn tiếp tục làm như cũ, nhảy ra bên ngoài.

Sau bức tường là vườn sau của ngôi nhà kế bên, mấy phụ nữ Do Thái ngồi quây vòng dệt thảm.

Bọn họ gần như đồng thời kêu thét lên, giống như còi báo động máy bay.

Lăng Độ Vũ đưa tay làm lễ một cách có phong độ, tỏ ý xin lỗi, dưới chân lại không dừng, lần này hắn không chọn con đường vượt tường, không chút khách khí từ cửa sau xông vào trong nhà.

Một người Do Thái đang ngồi một mình bên bàn ăn cơm trưa, trên bàn đặt một mâm bánh mì, còn có đậu Hà Lan và ớt, nước gia vị tỏa mùi hương liệu khắp phòng, thấy có người xông vào, sợ quá phun cả bánh mì đang nhai dở trong miệng ra, trong khi ông ta chưa kịp la lên, Lăng Độ Vũ đã đẩy cửa trước, xông ra khỏi nhà như gió lốc.

Ngoài cửa là một con hẻm khác.

Một tràng tiếng cười vui của trẻ con lọt vào tai.

Đám con nít đuổi theo đứa đạp xe từ bên phải tiến lại.

Lăng Độ Vũ động dậy trong lòng, tiến lên đón, đưa tay ra, giữ xe đạp dừng lại, đứa nhỏ đang đạp xe ngã chúi về phía hắn, hắn thừa thế ôm đứa bé lên, tay kia rút một chồng đô la có tới mấy trăm, nhét vào trong tay đứa bé, nói: “Nhiều đây đủ mua xe đạp của mi.”

Mắt đứa bé lập tức sáng lên, dùng thủ pháp thuần thực không giống với tuổi tác của nó nhét tiền vào túi.

Lăng Độ Vũ ngồi lên xe đạp, vì chỗ ngồi quá thấp nên nửa ngồi nửa đứng đạp xe, xông tới trước như mũi tên, tới chỗ hai hẻm giao nhau, một đầu mấy đại hán đuổi tới, Lăng Độ Vũ thấy tình hình không đúng, một chân giẫm xuống đất, cả người lẫn xe quay 180 độ, đạp mạnh một cái xông trở về, đám con nít đó có thể sợ hắn hồi hận, đã chạy mất tích.

Lần này đường sá trống trải, Lăng Độ Vũ bình tĩnh tính toán vị trí và góc độ, luồn lách trong đường lớn hẻm nhỏ, mãi tới khi ước chừng đã rời xa nơi vừa bị tập kích, mới vứt bỏ xe đạp ở một góc đường, đi vào trong đường cái đông đúc người qua lại.

Lăng Độ Vũ nghĩ bụng chuyện khẩn cấp trước mắt là liên kết với Hạ Năng, mượn lực lượng của hắn tìm người khác, đồng thời cũng có thể lấy ít vũ khí phòng thân, một lần nữa có năng lực tự vệ.

Một trạm điện thoại bên đường đạp vào mất.

Lăng Độ Vũ mừng ngoài tưởng tượng, tới trước trạm điện thoại, một người đàn ông đang quay lưng về phía hắn gọi điện thoại.

Lăng Độ Vũ mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, hoàn toàn chú ý từng chiếc xe, từng người đi qua trên đường, những người này tính toán kỹ lưỡng ám sát hắn, nhất định không bỏ qua như vậy, nhưng lúc bọn chúng hành động vừa nhanh nhẹn vừa có tổ chức, tỏ ra thực lực đáng sợ, chỉ cần không cẩn thận một chút, rơi vào tay bọn chúng, khó có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Người đàn ông trong điện thoại nói không ngừng, không hề có ý định dừng lại.

Lăng Độ Vũ bực mình, gõ nhẹ vào cửa kính buồng điện thoại, tỏ ý có chuyện gấp cần gọi điện.

Người đàn ông đó cuối cùng cũng buông điện thoại, đi ra ngoài.

Lăng Độ Vũ lách người tiến vào, muốn cầm lấy điện thoại, trong lòng bỗng chớp lên cảm giác nguy hiểm.

Nhưng tất cả đã quá chậm.

Một vật cứng chìa vào lưng hắn, trong lòng Lăng Độ Vũ bỗng phát lạnh, góc độ này vừa khéo để bắn nát quá nửa xương sống hắn, nếu để xảy ra chuyện đó, đời này đừng mong di chuyển được một ngón tay nữa, chỉ nội điểm này đã nói lên rằng đối phương là tay súng chuyên nghiệp giàu kinh nghiệm, khiến hắn thức thời không dám động dậy.

Tên vừa giả vờ gọi điện thoại đã dùng giọng lạnh lùng nói: “Đừng động dậy! Lăng Độ Vũ tiên sinh.”

Lúc này bốn phương tám hướng đều có đại hán chạy tới, thọc tay vào túi, tỏ ý có vũ trang.

Trong lúc sắp sửa thắng, chớp cái đã thành hoàn toàn thua.

Lăng Độ Vũ tuy phần hận trong lòng, nhưng cũng không thể không bội phục đối phương giải bày xảo diệu.

Người đàn ông sau lưng nghiêm khắc hạ lệnh: “Từ từ lui lại!”

Họng súng đẩy hắn ra đường, bốn phương đều có đại hán nhìn chăm chăm, nhưng quan trọng nhất là khẩu súng phía sau.

Ở khúc quanh, một chiếc xe thùng lớn ngừng ở đó, cửa thùng phía sau mở, Lăng Độ Vũ đi tới trước cửa xe, đang muốn nói chuyện, phía sau đã có một luồng sức mạnh đẩy tới, hắn không kịp phòng bị ngã vào trong thùng xe.

“Ầm!”

Sau gáy bị đập mạnh, trời đất quay cuồng, Lăng Độ Vũ ngất đi.

Ý thức trở về với thần kinh Lăng Độ Vũ, sau gáy đau đớn và giật giật, nhưng đại não đã bắt đầu hoạt động bình thường, hần theo thói quen vẫn không mở mắt, giữ nguyên bộ dáng đang hôn mê như trước.

Mấy tiếng thở yếu ớt vang lên bên cạnh hần, hần yên lặng lắng nghe, đoán rằng bên cạnh ít nhất có tám người, bọn chúng hít thở đều đặn ổn định, tỏ ra sự bình tĩnh và tự chủ, đồng thời tiếng máy móc vận hành vang lên bên tai, thân thể cũng bị lắc lư khi xe chạy.

Hần đoán mình đang ở trong một chiếc xe container, chỉ không biết mục đích là đâu?

Hần tịnh không phải nằm, mà là ngồi trong một cái ghế sắt lạnh băng, tay chân đều bị trói chặt vào ghế bằng một thứ gì đó giống như băng keo, không có chút không gian hoạt động nào.

Điều duy nhất hần có thể làm chỉ là giả bộ vẫn còn hôn mê.

Những người bên cạnh hần hết sức trầm mặc, ngoại trừ thở ra, không còn thanh âm gì khác, đến động tác di động cũng chẳng có, yên lặng một cách không giống bình thường, không hợp lẽ thường.

Bỗng bên trái có thanh âm vang lên, tiếp đó vai trái Lăng Độ Vũ đau nhói như muỗi cắn, một cây kim đâm vào cơ bắp hần, một liều thuốc bơm vào thân thể hần.

Một cảm giác tê liệt từ chỗ bị tiêm theo thần kinh lan ra các bộ phận khác trong cơ thể hần, thời gian như dừng lại trong một sát na, tuy hần vẫn còn hít thở, nhưng mỗi cái hít thở như dài bằng thế kỷ.

Tất cả âm thanh, kể cả tiếng hít thở của mình, lùi ra một nơi xa không với tới.

Lăng Độ Vũ bình tĩnh, thứ thuốc đối phương tiêm vào thân thể mình là loại thuốc trấn tĩnh làm giảm độ nhanh nhạy của phản ứng thần kinh, xem ra đối phương sẽ dùng những phương pháp như thuật thôi miên để đối phó với mình, bởi vì thuốc trấn tĩnh có thể làm giảm sự “cố chấp” của một người đối với hiện thực, có sự trợ giúp cho việc tiến hành thôi miên.

Hần không sợ mà lại mừng, trong mười lăm năm sau khi sinh ra ở Tây Tạng, hần tiếp nhận sự rèn luyện nghiêm khắc nhất của Vô Thượng Khổ Hạnh Du Già, một bài trong đó là đối phó với các loại các kiểu thuốc độc, bao gồm 237 loại rắn độc, vì vậy tạo nên kháng thể đối với đại bộ phận thuốc và chất độc.

Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần, dường như muốn ở sâu trong đại dương ý thức, ngoi lên mặt nước, loại thuốc này, thông thường kịch liệt nhất là trong sát na lúc mới xâm nhập vào thần kinh.

Một ánh đèn nhu hòa rọi lên mặt hần.

“Keng! Keng! Keng...”

Tiếng kim loại vang lên rõ ràng, từng tiếng vang lên bên tai hần, như mộng như ảo.

Ý thức bình thường của Lăng Độ Vũ từ từ hồi phục, hần đã thành công dùng ý chí tinh thần đè ép tác dụng của thuốc, bề ngoài lại giống như bị thuốc phản ứng, từ từ mở hai mắt, lộ ra vẻ hôn mê.

Ánh sáng bỗng mạnh lên, nếu là người bình thường, nhất định sẽ không chịu nổi mà nhắm hai mắt lại, nhưng cao thủ yoga như Lăng Độ Vũ có thể khống chế tự nhiên đối với cơ vận và cơ trơn trong cơ thể, trong lúc cần thiết thậm chí có thể khiến quả tim ngừng đập, tạo thành trạng thái chết giả.

Lúc này hần vẫn mơ màng mở mắt, coi như không thấy ánh sáng chói.

Ánh sáng dịu lại.

Một đôi mắt xuất hiện trước mắt hần, chớp lên về mặt thu hút hồn phách người ta, bám chặt lấy ánh mắt của hần không chịu buông ra.

Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, từ ánh mắt sâu xa khó dò của hần, có thể xếp hần vào hạng nhà thôi miên mũi nhọn.

Lăng Độ Vũ trong lòng hừ lạnh một tiếng, đây là múa búa trước mặt Lỗ Ban, bản thân hần là nhà thôi miên cấp đại sư, may là ngoại trừ vài người ít ỏi, không còn ai biết hần có cái chuyên môn này, cho nên đám nhân vật thần bí bất cóc hần tới đây cũng mù mờ không biết bản lĩnh siêu phàm của hần, điều này

trở thành tiền vốn có lẽ giúp được hần chuyển bại thành thắng. Nếu như đối phương chỉ có một người, hần hoàn toàn có thể thôi miên ngược lại đối phương, đáng tiếc sự thật không phải như vậy.

Nhà thôi miên đó giơ quả cầu bằng kim loại lên, lắc lắc trước mắt hần cách khoảng 3 thốn, bề mặt màu bạc của quả cầu lấp lánh, phản xạ ánh đèn, giống như ánh trăng tròn.

Ánh mắt của Lăng Độ Vũ di động theo quả cầu qua trái qua phải, đây là tình huống sơ bộ khi bị thôi miên.

“Người tên gì?”

Lăng Độ Vũ phát ra tiếng thở dài, thân thể co quắp một trận, giống như muốn giãy giụa tỉnh lại, nhưng ánh mắt vẫn di chuyển theo nhịp lắc của quả cầu.

Quả cầu bị cầm dờ đi chỗ khác.

Lăng Độ Vũ lại tiếp xúc với ánh mắt mãnh liệt dị quang của nhà thôi miên, hần thật muốn cười lớn một trận, nhưng đương nhiên không thể làm thế.

“Lăng Độ Vũ, người đã mệt mỏi lắm rồi, mi mắt nặng như đổ chì, ngủ một giấc đi: nhắm mắt người lại, nhắm mắt người lại...”

Lăng Độ Vũ hết sức nghe lời, nhắm mắt lại, chẳng bao lâu từ mũi đã phát ra tiếng ngáy “khò khò khò”.

“Keng!”

Lại có tiếng kim loại va chạm.

Giọng nói đầy uy nghiêm của nhà thôi miên vang lên: “Tuy người đã ngủ, nhưng vẫn nghe được lời ta rất rõ, người gạt đầu để tỏ ý như vậy.”

Lăng Độ Vũ gạt đầu một cái để tỏ vẻ đồng ý, trong lòng lại hết sức nghiêm nghị, đạo hạnh của nhà thôi miên này không thể xem nhẹ, dẫn mình vào trạng thái nửa ngủ, lại đoạt lấy bí mật sâu trong nội tâm mình, là thủ pháp hết sức cao minh, cũng là chuyện nhà thôi miên bình thường khó làm được.

“Người biết Ban Bó bao nhiêu năm rồi?”

Lăng Độ Vũ trả lời như nói mơ: “Bảy năm.”

Hết vấn đề này tới vấn đề khác oanh tạc hần, Lăng Độ Vũ đều trả lời hết thảy, bởi vì không cần phải giấu, cuối cùng nhà thôi miên đó hỏi tới vấn đề quan trọng nhất.

“Người tới Tel Aviv làm gì?”

Lăng Độ Vũ vẫn luôn chờ câu hỏi này, không chút đình trệ nói nguyên nhân ra, nhưng lại giấu đoạn gặp cô gái giống như nữ thần.

“Sổ ghi chép đó ở đâu?” Trong giọng nói của nhà thôi miên lộ ra chút khẩn trương lơ mơ.

Lăng Độ Vũ đáp: “Tôi giấu trong khu rừng bên ngoài nhà Ban Bó.”

“Nói địa điểm chính xác.”

Lăng Độ Vũ nói: “Cây hồng bạch sau nhà, bên trái có cỏ, phía sau có đá.”

“Nói rõ hơn một chút.”

Lăng Độ Vũ nói: “Cây hồng bạch sau nhà, bên trái có cỏ, phía sau có đá.”

Một trận tiếng kêu nho nhỏ kì quái vang lên, dường như mấy người trong bọn họ đang nói chuyện, ngắn ngủi nhanh nhẹn, nhưng Lăng Độ Vũ nghe không hiểu chút nào, đối với hiểu biết của hần về ngôn ngữ học, hiểu nhiều biết rộng, vẫn chưa từng nghe qua thứ ngôn ngữ mà họ đang vận dụng, với lại phương pháp phát âm của đối phương, độ khó hết sức cao, nghe qua một lần rồi, tuyệt đối sẽ không quên.

Trong đó có mấy giọng to, là “A lý tạp cổ lập đạt” và “Ái toa mã đặc lệ á” không ngừng nhắc đi nhắc lại trong cuộc nói chuyện, Lăng Độ Vũ cố gắng ghi nhớ, để chờ cơ hội thỉnh giáo chuyên gia.

Cuộc nói chuyện ngừng lại.

Nhà thôi miên lại hỏi về nơi giấu sổ ghi chép, thử dùng cách khác để lấy địa điểm chính xác, nhưng Lăng Độ Vũ chỉ nhắc lại mấy câu đến hắn cũng không hiểu rõ.

Bây giờ chỗ giấu bản ghi chép đã thành tiền vốn giữ mạng duy nhất của hắn, với sự tàn độc vô tình của những người này, nếu hắn nói sổ ghi chép đã bị người khác lấy, hoặc tạo ra một chỗ giấu không tồn tại, bọn chúng làm sao để hắn sống, chỉ có dùng cách này, khiến bọn chúng cho rằng chỉ có hắn mới có thể tới hiện trường tìm sổ ghi chép, thế là một khi chưa tìm được sổ ghi chép, hắn vẫn còn an toàn.

Những người đó lại dùng ngôn ngữ kì quái nói chuyện với nhau.

“Phì...”

Xe container dừng lại.

Giọng nhà thôi miên lại vang lên: “Khi người tỉnh lại, tất cả đều bị quên hết, không còn vết tích gì lưu lại nữa, ngủ đi, ngủ ngon đi! Người quá mệt mỏi rồi... mệt mỏi... ngủ đi...”

Trong lòng Lăng Độ Vũ thở ra một hơi, ngoan ngoãn phát ra tiếng ngáy, trong thực tế, khi hắn ngủ hơi thở nhỏ dài, tuyệt không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Két két!” Có người từ bên ngoài mở cửa sau ra.

Gió lạnh thổi vào trong thùng xe, Lăng Độ Vũ ngạc nhiên trong lòng, đây là gió buổi tối trên sa mạc, lúc hắn bị bắt là khoảng hai giờ chiều, có nghĩa là xe chạy tối thiểu phải năm tiếng đồng hồ, lấy mỗi tiếng năm mươi dặm mà tính, hắn phải cách Jerusalem hơn hai trăm dặm, đó có thể là Ai Cập, Jordan, cũng có thể là Syria, nếu như vậy, hi vọng đám cứu binh của Hạ Năng từ trên trời rơi xuống chỉ là bong bóng xà phòng.

Những người đó lại nói chuyện với nhau, vẫn dùng ngôn ngữ làm Lăng Độ Vũ khó hiểu ấy, tiếp đó tiếng bước chân vang lên, nói đuổi nhau ra khỏi container, hắn cẩn thận lắng nghe, quả nhiên là tám người.

Cửa thùng xe “cạch” một tiếng đóng lại, tiếp đó có tiếng khóa bên ngoài.

Lăng Độ Vũ chờ một hồi, xác định bên cạnh không có ai, mới hơi hé mắt ra.

Đập vào mắt là container trống rỗng, chỉ có gần cửa chất từng rương hàng hóa, dựng lên như tường, có thể tưởng tượng khi nhân viên cửa khẩu kiểm tra, mở container ra chỉ có thể thấy một thùng xe đầy hàng, nào ngờ sau hàng lại có khoảng trống, lúc này hàng hóa ở giữa bị dời ra, chừa một khe hở đủ cho một người lách qua, những người đó theo khe hở này đi ra khỏi container.

Bên mình ngoại trừ mười mấy chỗ ngồi, phía tay trái còn một cái bàn dài, đặt một số đồ vật.

Lăng Độ Vũ cẩn thận kiểm tra, khi hắn xác định không có giấu camera, mới mở mắt ra.

“Cạch!”

Phía trước truyền lại tiếng cửa đóng, chứng tỏ tài xế cũng đã xuống xe, chỉ không biết bên ngoài là đâu? Bọn chúng có mang hắn lại Tel Aviv, để hắn tìm cuốn sổ ghi chép không tồn tại đó không?

Tay chân hắn đứng như dự đoán bị trói chặt bằng băng nhựa, trói chặt vào cái ghế sắt vừa to vừa nặng mà hắn đang ngồi.

Lăng Độ Vũ lại không nản chí chút nào, hắn là loại người trời sinh phát huy khả năng bản thân ở hoàn cảnh hiểm ác nhất.

Ánh mắt hắn tìm tòi trên mặt bàn phía bên trái, sau cùng dừng lại trên chiếc rương vuông vắn bằng thép.

Hắn không biết những người này bao giờ quay lại, chỉ không lãng phí chút thời gian có thể chạy thoát, mượn lực đầu ngón tay(1) chạm đất, hắn dùng sức vặn mình, ghế sắt di chuyển sang bên trái một chút, hắn lại dùng cùng một phương pháp di chuyển về phía trước bên phải, cứ như vậy, cả người lẫn ghế từng chút từng chút di chuyển về phía cái bàn, khoảng cách ngắn ngủi nhưng giống như xa tận chân trời, có đến mười phút, ngực hắn mới chạm vào cạnh bàn, với thể lực hơn người của hắn cũng cảm thấy rất không chịu nổi.

Lăng Độ Vũ cúi tới trước, miệng chạm vào chỗ công tắc mở rương, thè lưỡi ra như con chó, lật cái công tắc mở rương lên, đầu lưỡi lại đưa lên, nắp rương bật ra.

Thứ trong rương làm hấn hoan hô.

Ngoại trừ ống tiêm, bông y tế, mấy bình thuốc ra còn có mấy con dao phẫu thuật lớn nhỏ không đều lấp lánh ánh bạc, những cái này có thể là công cụ dụng hình bức cung của mấy người này, bây giờ trở thành cứu tinh của hấn, chính là nước có thể làm lật thuyền, cũng có thể đưa thuyền đi.

Lăng Độ Vũ cẩn lấy con dao to nhất, lại lùi khỏi cái bàn, cúi đầu cẩn dao, vừa cọ vừa đâm lên bằng nhựa, chẳng mấy chốc băng nhựa đã đứt, công tác còn lại dễ hơn, Lăng Độ Vũ một lần nữa phục hồi tự do, khi hấn vận động gân cốt, bỗng phát giác sự quý giá của tự do, mùi vị bị người áp bức rất không dễ chịu.

Vấn đề bây giờ là làm sao đi ra.

Hấn xem kĩ hàng hóa ở cuối container, thì ra là những thùng cam, lại xuyên qua khoảng trống giữa hàng hóa đi tới cuối container, cẩn thận nghiên cứu, chẳng bao lâu đã biết rằng không thể mở cửa từ bên trong.

Rốt cuộc có diệu pháp gì?

Những người thân phận bất minh, nói thứ ngôn ngữ kì quái này tịnh không phải là thiện nam tín nữ, hấn lại không có vũ khí trong tay, khi bọn chúng trở lại, hấn sẽ rơi vào hiểm cảnh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hấn rơi lên đồng hàng hóa, trong lòng động dậy, lập tức làm việc, bận bịu di chuyển những thùng hàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đại khái khoảng hai mươi phút sau, ngoài xe truyền lại âm thanh yếu ớt, tiếp đó là tiếng mở khóa.

“Két! Két!”

Cửa container mở mạnh sang hai bên.

Mấy trăm thùng cam đổ ào ra ngoài như hồng thủy vỡ đê.

Tiếng kêu la sợ hãi và tiếng đổ vật sụp đổ trộn lẫn vào nhau, hiện trường cực kì hỗn loạn.

Khi Lăng Độ Vũ đập hàng hóa ra khỏi container, dưới ánh trăng, bảy tám đại hán đều bị háng hóa đập ngã trên đất, trong đó một người thậm chí chỉ lòi ra cái mông, kẻ sách của hấn đạt được thành công trước giờ chưa từng có.

Một đại hán bò dậy, còn chưa kịp rút súng, trước ngực đã bị Lăng Độ Vũ đá mạnh một cú, tối thiểu phải gãy mất ba cái xương sườn.

“Bịch!” Đạn bay qua bên tai.

Mấy đại hán từ phía xa chạy tới, súng lục trong tay đều chĩa về phía hấn.

Lăng Độ Vũ lăn xuống một cái, lăn trên hàng hóa, đến cạnh một tên khác đang ngã cạnh hàng hóa, một tay vịn nắm đấm của người đó đang đánh tới, đầu gối đã thúc vào mặt đối phương.

“Rốp!”

Xương mũi người đó gãy lìa, máu tươi phun ra.

Trong cuộc đánh nhau sống chết này, không có chỗ cho sự nhân từ tồn tại.

Lăng Độ Vũ móc trên người tên kia, lấy ra khẩu súng, xoay mạnh người, một đại hán khác bò từ dưới hàng hóa ra móc súng, mi tâm xuất hiện một lỗ máu, ngã ra sau, lại bị chôn vùi trong hàng hóa.

Lăng Độ Vũ lăn khỏi hàng hóa đầy đất, lăn vào một đám rừng thấp rồi mới bung lên, chạy về đám rừng thưa đen ngòm ở ngoài mấy trăm yard.

Phía sau tiếng người huýt sáo, cũng chẳng biết có bao nhiêu địch nhân đuổi theo.

Hắn chạy ra khỏi rừng thưa, đường cái kéo dài thẳng tắp về hai bên trái phải, mặt trăng tròn lơ lửng trên một đầu đường như ngọn đèn, dường như đang chỉ dẫn cho hắn, con cừ non đang không biết mình ở đâu đây, nếu như con cọp cũng có lúc biến thành cừ non.

Gió lạnh của sa mạc làm người ta thấy lạnh run tận đáy lòng.

Lăng Độ Vũ nào dám ngừng lại, men theo đường cái chạy về phía trước.

Phía trước truyền lại tiếng xe gấn máy.

Nếu như thanh âm từ phía sau truyền lại, hẳn nhất định sẽ nấp sang bên đường, nhưng nếu như từ phía trước truyền lại, vậy hẳn không liên quan gì tới đám người phía sau hắn.

Lăng Độ Vũ chạy ra giữa đường, dang hai tay ra.

Dưới ánh trăng, một chiếc mô tô xuất hiện trước mắt, ánh đèn đầu xe chiếu rõ Lăng Độ Vũ, chạy thẳng tới trước mặt Lăng Độ Vũ, mắt thấy sắp đâm vào Lăng Độ Vũ, mới thắng lại như kìm tích.

Nón bảo hiểm trên đầu người chạy xe phản chiếu ánh trăng, nhưng mắt lại nấp trong bóng tối.

Lăng Độ Vũ thầm nghĩ, cho dù đối phương ra giá một trăm vạn, hắn cũng đồng ý trả tiền xe, nhưng không phải lúc này, bởi vì tất cả đồ đạc trên người hắn đã bị lấy hết.

Người đó hỏi: “Còn chưa lên xe?”

Giọng nữ trầm thấp đầy sức hút, là giọng nói quen thuộc và thân thiết đáng yêu đó.

Tiếng xe vang lên phía sau.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng nhảy lên sau xe.

Chiếc xe máy trong tiếng xe “ầm ầm”, ngoặt một góc cong nhỏ, quay đầu bỏ chạy, tốc độ điên cuồng gia tăng, tới mức chiếc xe máy lắc lư như chiếc lá trong gió.

Hai tay Lăng Độ Vũ không chút khách khí ôm lấy eo vị kị sĩ, đối phương lập tức bất mãn lắc lư một cái, trách hắn ôm chặt quá.

Lăng Độ Vũ la lớn ngược hướng gió: “Sợ gì, bọn ta đâu phải lần đầu ôm nhau một cục.”

Cô gái không nói một lời, xoay mạnh tay ga, chiếc xe phóng trên đường như viên đạn, bỏ xa những chiếc xe đang đuổi theo.

Đúng lúc Lăng Độ Vũ cho rằng vĩnh viễn không gặp lại, cô gái thần bí bỗng đột nhiên xuất hiện, còn cứu hắn ra khỏi biển lửa, không biết phải coi cô ta là bạn bè hay kẻ thù?

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Đây là chỗ quỉ gì vậy?”

Cô gái trả lời: “Libya!”

Lăng Độ Vũ vừa nghe, cả người ngẩn ra, lúc trước hắn phán đoán vị trí, không ra ngoài Ai Cập, Jordan, Syria, nếu mình ở đó, còn hơi không chịu nổi, huống chi là Libya?

Rốt cuộc mình đã hôn mê bao lâu? Giữa Libya và Israel cách nhau nước Ai Cập, bọn chúng làm sao vận chuyển hắn tới đây? Điều đó đủ thấy bọn chúng thần thông quảng đại. Một vấn đề nữa là cô gái trước mắt mình đang ôm đây làm sao biết được mình ở đâu mà xách xe tới cứu mình? Tất cả những điều này trở thành câu đố nghen ngang ngực hắn, khiến hắn khó chịu vô cùng.

Vấn đề không chỉ có thế, bây giờ trên người hắn trống trơn, đừng nói tới tiền, đến một tờ giấy cũng chẳng có, càng khỏi nói tới hộ chiếu và giấy chứng minh, huống chi hắn còn là người nhập cảnh phi pháp, đến tư cách ở nhà trọ cũng không có.

Libya mừng giận thất thường đối với người ngoại quốc, mùi vị bị bắt tuyệt không dễ chịu, điều duy nhất khiến hắn dễ chịu là người ngọc hai tay đang ôm đây.

Lăng Độ Vũ thở ra một hơi, tạm thời vứt bỏ tất cả phiền não, bắt đầu thưởng thức và tập trung vào cảnh sắc bên đường.

Bên trái là đồi cát rộng mấy dặm, mỗi khi tới đoạn đường hơi cao, liền có thể nhìn ra ngoài dãy đồi cát, thấy Địa Trung Hải đang lấp lánh ánh trắng. Bên phải là sa mạc nhìn không thấy bờ, trong màn đêm đen kịt, những chấm chấm vừa to vừa sáng bên ngoài quảng trắng, giống như thế giới kì dị trong “ngàn lẻ một đêm” miêu tả.

Trên đường vắng vẻ không có cả người lẫn xe, chỉ có tiếng máy xe mô tô phá sự yên tĩnh trang nghiêm. Nhìn phương hướng, trước mắt hẳn là đầu bắc của Libya, men theo bờ biển châu Phi, đi trên con đường thiên lý từ Tunisia tới Ai Cập.

Cô gái đó lái xe giữ ở vận tốc khoảng trăm dặm, không nói một lời, Lăng Độ Vũ rất muốn nhìn kim xăng, xem còn lại bao nhiêu, nhưng tốc độ và ánh sáng này khiến hắn khó lòng làm được.

Trời bắt đầu sáng dần, con đường nhựa song hành trước mắt bằng phẳng tới mức không thể bắt bẻ, gió nhẹ từ Địa Trung Hải thổi vào hơi giảm cái nóng của mặt trời mới lên, cũng thổi cát nhỏ trên sa mạc, hình thành một màn bụi, làm cảnh vật đằng xa mơ hồ không rõ, lơ mơ thấy có lạc đà nhón nhợ tự đắc đi chậm rãi trên cát vàng.

Cảnh sắc rộng lớn của sa mạc khiến người ta cảm thấy kính nể.

Mặt trời lên khỏi đường chân trời, bọn hắn gặp phải một đoàn xe vận chuyển hàng hóa, trong lúc người ta còn chưa kịp nhìn rõ, chiếc mô tô đã phóng vèo qua.

Cũng may cô gái thần bí này giấu mặt dưới mũ bảo hiểm, ở đất nước mà con gái chỉ được lộ mắt và răng ra ngoài này, cô sẽ hấp dẫn sức chú ý của mọi người như sinh vật ngoài trái đất vậy.

Giao thông trên đường nhộn nhịp hơn.

Cây số bên đường cho biết còn cách Benghazi hai trăm mét, Benghazi là hải cảng quan trọng của Libya nằm ở vịnh Siirt ở bờ biển phía bắc, hết sức phồn vinh hưng thịnh.

Xe mô tô bỗng chạy khỏi đường cái, vào một đường nhánh, chẳng bao lâu đã ngừng lại trong một thị trấn nhỏ bé hoang vu.

Cô gái thấy Lăng Độ Vũ vẫn ôm chặt lấy eo, la lên: “Còn không buông tay!” Tiếng Anh của cô đã tiến bộ hơn trước nhiều.

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt nói: “Tôi sợ ta buông tay ra, cô sẽ bỏ tôi mà chạy.”

Cô gái phá lên cười nói: “Điều này cũng không phải là không có đạo lý, tình nhân, chúng ta cùng xuống xe.”

Lăng Độ Vũ lạc giọng hỏi: “Cô kêu tôi là gì?”

Cô gái bỏ nón bảo hiểm xuống, lắc nhẹ mái tóc đen, cái mặt mỗi phải có khi chạy gấp mấy trăm dặm không hiện lên chút nào trên khuôn mặt đẹp long lanh của cô.

Lăng Độ Vũ nhìn tới mức ngẩn ra.

Xung quanh yên lặng không vết chân người! Vốn hẳn phải hết sức yên tĩnh, nhưng thế gió chuyển gấp, từng trận từng trận quét qua mặt đường, giữa bọn hắn và thị trấn bên ngoài có mấy con lạc đà gầy trơ xương, đang ăn cỏ trong những lùm cây lẻ loi.

Lăng Độ Vũ có hiểu biết và kinh nghiệm rất sâu đối với sa mạc, hoàn cảnh thiên nhiên ở đây khô khan thô lương, nhưng lại mang tới cảm giác thân thiết không nói nên lời.

Cô gái lấy từ ba lô trên xe ra một túi đồ, quảng về phía hắn, nói: “Đây là của người!”

Lăng Độ Vũ mở ra xem, kinh dị tròn tròn mắt.

Bên trong ngoại trừ một bộ đồ của người Ả Rập, còn có đồ đạc tất yếu để đi trong sa mạc như khẩu trang, bình nước... cô ta làm sao chuẩn bị chu đáo như vậy?

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Tôi cho rằng bên trong còn có con lạc đà.”

Cô gái dắt xe, uể oải nhìn hắn, trong con mắt trong veo chớp lên thần tình kì dị.

Lăng Độ Vũ dang tay ra: “Được rồi, nói cho tôi biết cô là người gì, vì sao lại cứu tôi?”

Cô gái nói: “Ta không thể nói cho người, nhưng ta cần người giúp đỡ.”

Lăng Độ Vũ cau mày: “Cô tên là gì?”

Cô gái nhún nhún vai, lông mi dài hất lên: “Nếu người thích, có thể gọi ta là Chiến Sĩ.”

Lăng Độ Vũ lấy làm lạ: “Chiến sĩ? Ở đâu có cái tên như vậy, bắt quá lại thích hợp với con cạp cái cô.”

Cô gái ngẩn ra: “Con cạp cái là gì?”

Lăng Độ Vũ cũng làm cho cô mù mờ luôn, hỏi: “Cô thật sự không có tên?”

Cô gái nói: “Chúng ta không có tên.”

Lăng Độ Vũ trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị, chăm chăm nhìn cô ta, nói từng chữ: “Các người? Các người là ai?”

Cô gái nói: “Ta, Ban Bó và một số người khác, đều là cùng một loại người, ta chỉ có thể nói cho người biết bấy nhiêu.”

Lăng Độ Vũ gấp rút hỏi: “Vì sao cô lại tìm tôi?”

Cô gái nói: “Ta đã xem qua cuốn “sách” của Ban Bó, biết cả câu chuyện, trong sách Ban Bó có nhắc tới người, đồng thời nói rằng người là người tốt nhất để giúp chúng ta, cho nên ta mới tới tìm người.”

Lăng Độ Vũ hơi thất vọng, cô tính không phải vì “hắn” mà tới tìm hắn, chỉ là vì Ban Bó giới thiệu, hắn cùng lắm là một công cụ có ích, cách nghĩ này khiến hắn rất không dễ chịu.

Giọng Lăng Độ Vũ lạnh đi: “Làm sao cô biết tôi bị bắt tới Libya?”

Đây là vấn đề hết sức quan trọng, bởi vì mỗi lần cô đều có thể nắm bắt hành tung chính xác của hắn, như khi hắn và cô tranh đoạt quyển sổ ghi chép, không ngừng rơi vào hạ phong.

Cô trầm ngâm cả buổi, tìm ngôn từ thích hợp, một lúc sau mới nói: “Ta đóng dấu của thời không lưu năng trong thân thể người, chỉ cần người không rời khỏi thái dương hệ, ta liền có cách tìm người, cho nên khi ta xem xong cuốn sổ ghi chép của Ban Bó, lập tức quay đầu tìm người, phát giác người bị người của “Nghịch lưu bạn đảng” bắt lên tàu, chạy qua Tripoli, ta cũng theo lên tàu, nấp trong thuyền cứu sinh, theo người tới đây.”

Lăng Độ Vũ bối phục trong lòng, ở quốc gia như Libya này, một cô gái xinh đẹp một mình mỗi bước đi đều gặp khó khăn, nhưng cô chỉ nói vắn tắt, không hở với cái tên Chiến Sĩ, bắt quá cô hiện tại có một vấn đề khác thú vị hơn, hắn hỏi: “Nghịch lưu bạn đảng là gì?”

Cô chân thành nói: “Đừng hỏi ta, tới lúc ta sẽ nói cho người.”

Lăng Độ Vũ tính không chịu làm kẻ ngốc, không bỏ qua hỏi tiếp: “Nhưng cô phải nói cho tôi biết, trong sổ ghi chép của Ban Bó viết gì chứ?”

Cô gái thở một hơi, bắt lực nói: “Người của nghịch lưu có thể đuổi tới bất cứ lúc nào, chẳng lẽ người muốn ta ở trên con đường người qua kẻ lại này nói tứ đầu với người sao? Gặp phải cảnh sát Libya càng phiền phức hơn.”

Lăng Độ Vũ nghĩ cũng đúng, thay đồ Ả Rập, lúc quay lại cô gái đã hóa trang thành người đàn ông Ả Rập chính gốc mang kính che nắng, nếu không gỡ khăn đầu ra, không thể biết cô là nữ, khiến hắn không thể không khen cô bố trí chu đáo.

Hai người lại ngồi lên xe máy, nhưng đổi vị trí, Lăng Độ Vũ trở thành tài xế.

Cô gái ngồi ngay ngắn, chỉ nắm tay vịn bằng sắt ở cuối yên xe.

Lăng Độ Vũ nói: “Dù sao cô cũng không có tên, không bằng để tôi đặt cho cô một cái.”

Cô gái vui mừng nói: “Nói tôi nghe xem.”

Lăng Độ Vũ vốn chỉ thuận miệng nói, nghe rồi mới thật sự suy nghĩ, vừa khéo trên trời bay qua một đám mây đẹp, linh cơ nổi lên, nói: “Không bằng dùng tên Phiêu Vân, thế nào?”

Cô gái lăm băm niệm hai lần, bỗng thở dài một tiếng, yếu ớt nói: “Được rồi! Từ hôm nay trở đi, tôi dùng tên Phiêu Vân, tới khi đến trạm cuối của hành trình sinh mệnh.”

Lăng Độ Vũ nghe ra vô hạn thương cảm trong giọng nói của cô, ngạc nhiên nói: “Nếu cô không thích, tôi có thể đặt tên khác.”

Phiêu Vân nói: “Không! Không! Tôi thích cái tên này.”

Lăng Độ Vũ xoay tay ga, chiếc xe phóng như bay về thị trấn phía xa.

7. Chương 7: Đèn Hẹn Đúng Giờ

Hai người Libya giả mạo Lăng Độ Vũ và Phiêu Vân cưỡi xe mô tô xuyên qua khẩu hoàn môn khắc kinh Coran, tiến vào con đường đầy cửa hiệu như rừng, một nửa số phòng ốc trong đó đều mới xây, đang xây hoặc đang sửa chữa, bán những hàng điện tử nhập từ Nhật Bản, có thể thấy được khắp nơi.

Bọn hắn dừng lại ở một trạm xăng đồ đầy xăng vào cái bình xăng gần như khô cạn, tiếng Ầ Rập của Lăng Độ Vũ tuy không quá lưu loát, nhưng Libya tịnh không dễ gặp người ngoại quốc, lại thêm màu da vàng sậm của Lăng Độ Vũ, nhìn có vẻ không khác lắm với người Libya chính gốc, cho nên ông chủ cây xăng thân thiện đó không chút để ý.

Trong lúc đồ xăng, ánh mắt Lăng Độ Vũ nhìn lướt xung quanh, bỗng nhiên toàn thân chấn động, không tin được nhìn tấm lịch trên bàn làm việc.

Thứ sáu ngày mười sáu tháng mười, còn hai ngày nữa là tới ngày mở hội nghị đặc biệt của hội khảo cổ học quốc tế, để quyết định có tiến hành lần khai quật thứ hai hay không.

Hắn không còn bao nhiêu thời gian.

Điều này có nghĩa là hắn đã hôn mê quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Kể thù cố ý mang hắn tới Libya, cố tránh việc hắn may mắn chạy thoát, cũng khó có thể đến hẹn đúng giờ, dụng tâm cực kì âm hiểm, đối mặt với khó khăn, trái lại kích thích đầu chí của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ mua đủ đồ dùng cần thiết để đi đường ở gần đó, quay lại góc đường nơi Phiêu Vân chờ hắn, trên đường rất náo nhiệt, đại đa số người đi đường đều mặc trường bào giống như Lăng Độ Vũ, bất quá chân lại không mang giày da Anh quốc như Lăng Độ Vũ mà mang dép, giống như những con thuyền rồng. Trên miệng dù có kiểu cách hay không đều ngậm các loại thuốc lá đẹp đẽ, phun từng luồng khói đậm lên trời, hết sức phù hợp với vẻ phong lưu của họ.

Phụ nữ đại đa số đều dùng vải trùm kín mít, chỉ lộ cặp mắt, Lăng Độ Vũ kiềm chế ham muốn nhìn họ, trong xã hội Hồi giáo, đây là điều cấm kị cần phải biết.

Rất nhanh mô tô bọn hắn lại phóng như bay trên đường, đến một ngã ba, hai bên trái phải đều có đường, nhưng không có bất cứ bảng chỉ dẫn nào, khiến người ta sinh ra cảm giác “đường rẽ mắt dê”(1).

Vừa khéo một người bản địa cưỡi một con lạc đà lộp cộp đi qua.

Lăng Độ Vũ la lên: “Cầu Thánh Ala phù hộ ông, xin hỏi đường đi Chiêu Phát đi thế nào?”

Người Libya ấy hí hai mắt đánh giá Lăng Độ Vũ, bỗng biến sắc mặt, hỏi: “Người trẻ tuổi, có thể cho ta thấy mặt người không?”

Lăng Độ Vũ cảm thấy hết sức kì quái, gỡ kính đen che nắng xuống, ngẩng mặt cho người Libya kì quái đó nhìn rõ.

Người Libya toàn thân run rẩy một trận, hai chân kẹp lấy lạc đà, ào ào xông ra khỏi đường, nhấp nhô trên lưng lạc đà chạy vào trong sa mạc, dường như Lăng Độ Vũ là đại ôn thần khủng bố, đảo mắt đã thành một chấm nhỏ.

Lăng Độ Vũ và Phiêu Vân ngơ ngác nhìn nhau, không biết tại sao, lấy bằng đồ mới mua ra, thương lượng một hồi, quyết định chọn con đường bên phải.

Mặt trời bắt đầu lặn xuống trên sa mạc, trước khi trăng lên sao trên trời vừa to vừa sáng, che phủ hoang nguyên rộng rãi hai bên đường cái, Lăng Độ Vũ rời xa khỏi đường cái, chọn một nơi địa thế tương đối cao trong sa mạc, lấy cái lều bạt mới mua, dùng xe máy chống đỡ để dựng lên.

Phiêu Vân ngồi trên đồi cát, ngẩn ngơ nhìn bầu trời trắng lệ động lòng người, Lăng Độ Vũ ở bên cạnh vặn mở cái đài sóng ngắn mới mua, không biết nghe được gì.

Vàng trắng khoan thai cuối cùng cũng bò lên khỏi đường chân trời, dùng ánh sáng vàng kim tuyệt trần của nó nắm giữ sa mạc trong đêm.

Lăng Độ Vũ tắt đài, đi tới trước mặt Phiêu Vân ngồi xuống, ánh mắt sáng rực, chăm chăm nhìn khuôn mặt giống như nữ thần của cô, một ngày một đêm này khuôn mặt mỹ lệ của cô không ẩn giấu trong mũ bảo hiểm mà mang kính râm và khẩu trang, đến lúc này mới xuất hiện lần nữa.

Mắt Phiêu Vân màu lam trong veo, phủ một nỗi sầu muộn như sương mù đặc, khiến người ta cảm thấy cô có tâm sự rất nặng nề.

Lăng Độ Vũ cầm đồ hộp và đồ khai hộp lên, chuẩn bị một bữa tối đơn giản, tuy hẳn chưa ăn đã mấy ngày, nhưng đối với người đã từng rèn luyện khổ hạnh nghiêm khắc như hắn, đó cũng chỉ là chuyện bình thường thôi.

Phiêu Vân thở dài một hơi, hỏi: “Vừa rồi anh nghe gì vậy?”

Lăng Độ Vũ vừa dùng đồ khai hộp mở hộp, vừa lạnh nhạt đáp: “Nghe tin tức liên quan tới mình.”

Phiêu Vân lấy làm lạ: “Cái gì?”

Lăng Độ Vũ mở cái hộp cá đưa cho Phiêu Vân, nói: “Đây là của cô.”

Phiêu Vân lắc đầu: “Không! Tôi không cần ăn.”

Bây giờ tới phiên Lăng Độ Vũ lấy làm lạ: “Cái gì?”

Phiêu Vân nói: “Tôi đã suy nghĩ rất lâu, quyết định nói trọn câu chuyện cho anh, có lẽ như vậy mới có thể nhận được sự giúp đỡ chân chính từ anh, nhưng trước khi tôi nói, anh hãy nói xem đã nghe được gì trong đài?”

Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khổ: “Vừa rồi trong đài nói, có người đàn ông đóng giả người Ả Rập, sáng sớm hôm nay tại Tripoli cướp một ngân hàng, giết hai cảnh sát và ba người đi đường, may có thánh Ala phù hộ, hắn đánh rơi hộ chiếu, cho nên mới có hình và tên của hắn, tên cướp đó chính là Lăng Độ Vũ.”

Phiêu Vân ngẩn ra một cái, rồi nghiêng răng nói: “Thật ti bỉ, người của Nghịch lưu không có tên nào tốt.” Cô rất ít khi có loại biểu tình cực đoan này, lần đầu tiên khiến người ta cảm nhận được máu thịt của cô.

Lăng Độ Vũ nói: “Nhưng không thể phủ nhận đây là độc kế giá họa tuyệt diệu, có thể tưởng tượng hình ảnh của tôi xuất hiện trên mỗi TV, cho nên vừa rồi người Ả Rập đó mới sợ hãi bỏ chạy, chúng ta vốn định theo đường cái tới Chiêu Phát, rồi lại từ Chiêu Phát mua lạc đà, từ sa mạc lên vượt biên sang Ai Cập, xem ra đi không được rồi, bởi vì chúng ta không vượt qua được trạm kiểm tra trên đường, huống chi còn có cảnh sát và quân lính đi tìm bắt tôi nữa, đừng mong có cơ hội biện bạch, những người nghịch lưu gì đó không phí một quân một tốt đã đẩy chúng ta vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.”

Phiêu Vân hỏi: “Anh sợ sao?”

Lăng Độ Vũ phì cười: “Nói gì vậy? Tình hình hung hiểm hơn trăm lần tôi cũng vượt qua rồi, trước giờ chưa từng sợ, càng huống chi hiện tại rất an toàn, lại có mỹ nữ bầu bạn.”

Trong mắt Phiêu Vân chớp qua vẻ kì lạ, nói: “Ban Bồ đích xác không chọn sai người, bây giờ anh đã là hi vọng duy nhất của chúng tôi.”

Lăng Độ Vũ chụp lấy tay cô, giữ chặt nói: “Đừng làm vẻ bí hiểm với tôi nữa, nói cho tôi biết cô là ai, vì sao cô không cần ăn, lại có thể phát ra năng lượng kì quái?” Tay cô ấm áp mềm mại một cách bất ngờ.

Phiêu Vân say sưa trong ánh trăng ôn hòa trên sa mạc, gió lạnh thổi tới không ảnh hưởng chút nào đối với cô, đúng lúc Lăng Độ Vũ cho rằng cô sẽ không lên tiếng nữa, cô rút hai tay lại, đưa ra vuốt mái tóc đang bay, vươn mình, rồi khi Lăng Độ Vũ đang ngẩn ra nhìn, dùng giọng bình tĩnh khiến người ta thấy lạnh trong lòng nói: “Tôi là nhân loại từ một thời không xa xôi trở về thời đại này, Ban Bồ cũng giống như vậy.”

Lăng Độ Vũ ngẩn ra một lúc, rồi mới hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Điều này không thể nào, không thể nào!”

Phiêu Vân chủ động kéo hai tay Lăng Độ Vũ, thân trên chồm tới trước, mặt hoa áp tới sát trước mặt hắn: “Tôi biết điều này quá trái ngược với lí tính của anh, nhưng xin hãy nhìn rõ sự thật trước mắt: tồn tại và lực lượng, sự tồn tại của Ban Bồ, văn tự Ban Bồ dùng để ghi chép, chính là văn tự thuộc thời đại chúng tôi, còn có giải thích nào có sức mạnh hơn sự thật chứ?”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm một lúc, rồi bình tĩnh hỏi: “Nếu như cô có năng lực từ thế giới xa xôi trở về quá khứ, vì sao không chọn thời gian trước khi Ban Bồ chết, như vậy không phải có thể thay đổi tất cả, Ban Bồ cũng không phải chết sao?”

Phiêu Vân buông tay Lăng Độ Vũ ra, đứng dậy.

Từ góc độ này nhìn Phiêu Vân, vàng trắng vừa khéo ở trên đầu cô, tỏa ra ánh sáng xanh mờ mờ, gió sa mạc thổi mái tóc cô bay tung, linh quang nhấp nháy, giống như một pho tượng thần đã tồn tại từ xưa đến nay, mà pho tượng thần này không chịu bất cứ hạn chế về thời gian không gian nào, tồn tại tới tận cùng của vĩnh hằng.

Lăng Độ Vũ biết suốt đời mình cũng đừng mong quên được cảnh tượng này.

Phiêu Vân ngược khuôn mặt đẹp tới mức khiến người ta hoa mắt lên đêm trăng, ánh trăng như phủ lên mái tóc đen của cô một tầng cát vàng, cô dùng giọng thâm trầm đầy sức hút nói: “Thời gian là diệu vật thần kì nhất trên đời này, cũng là thứ khó hiểu rõ nhất, nó tịnh không phải là vật chết khách quan, mà nó sống, có nội hàm mà loài người khó hiểu rõ, có năng lực đặc chất và biến dị, giống như một quả cầu cao su, tuy anh có thể tạm thời thay đổi hình dạng nó, nhưng tính đàn hồi và sức căng của bản thân nó trước sau cũng sẽ phục hồi nó lại hình dạng ban đầu. Mà bản chất chân chính của thời gian lại còn kì dị hơn quả cầu cao su vạn lần, ức lần.”

Lăng Độ Vũ nhắm mắt, nghĩ tới quan hệ không thể chia cắt giữa thời gian và không gian, nhưng vì sao không gian tồn tại hai đường lập thể, thời gian lại chỉ tồn tại một đường. Phải chăng đúng như Einstein nói, thời gian chỉ là một không gian khác của không gian hai đường này, không gian bốn chiều?

Thời gian tịnh không phải nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi), điều này đã được xác lập trong thuyết tương đối, tốc độ càng lớn, thời gian càng chậm, ở những thiên thể kì dị như lỗ đen, khi sức hút mạnh tới mức ánh sáng cũng bị hút vào, thời gian sẽ tồn tại bằng phương thức mà loài người không thể hiểu nổi, thời gian rốt cuộc là thứ gì?

Cực hạn của vũ trụ này là tốc độ ánh sáng, cho nên tốc độ ánh sáng là hằng số không đổi, nhưng nếu như có thể vượt qua tốc độ ánh sáng, liệu thời gian có xảy ra hiện tượng chảy ngược không?

Thời gian có bắt đầu và kết thúc không, ở ngoài “đầu mút”, thời gian tồn tại theo cách nào?

Giọng của Phiêu Vân truyền vào tai hắn: “Anh cho rằng du lịch thời gian dễ như chạy xe máy vậy sao? Thích là có thể từ điểm này tới điểm kia? Không! Du lịch thời gian tịnh không phải như vậy, tôi có thể nói ở đây với anh, để anh thấy, mỗi một giây tiêu hao năng lượng bằng năng lượng của nhà máy điện hạt nhân lớn nhất thời đại này phát ra trong một năm, du lịch thời gian là trò chơi tốn kém nhất.”

Lăng Độ Vũ trợn tròn hai mắt, không tin được kêu lên: “Cái gì?”

Phiêu Vân nhìn xuống Lăng Độ Vũ đang khoanh chân ngồi, hai mắt như hai hồ nước sâu không thấy đáy, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần thời không lưu năng từ thời không xa xôi chuyển tới hơi giảm sút một chút, tôi sẽ biến mất trước mắt anh như không khí, sự hung hiểm của du lịch thời gian khó có thể tưởng tượng được, cho dù từ trình độ thời đại chúng tôi phát triển thêm một vạn năm, mười vạn năm, e rằng hiểu biết của chúng ta đối với thời gian vẫn thuộc vào thời đại nguyên thủy, tất cả tinh lực ở thời đại chúng tôi đều đổ vào việc chống lại thời gian, con người trở thành nô lệ của thời gian đã quá lâu rồi, quá lâu tới mức nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ nữa.” Giọng cô tuy bình tĩnh, nhưng trong lòng thì vô cùng hoang liêu, có thể lẽ mờ thấy được sử thi bi tráng về cuộc đấu tranh của loài người với thời gian và mệnh vận.

Tư tưởng lóe lên trong thần kinh não của Lăng Độ Vũ như tia lửa, từ xưa tới nay, con người đều sống trong ước thúc của thời gian, trước giờ chưa thay đổi chút nào, con người chỉ có thể sống trong hiện tại không thể kháng nghị, chúng ta gọi nó là “hiện thực”, đã không thể quay lại quá khứ, cũng không cách nào bay lượn tới tương lai, chinh phục thời gian là ảo tưởng nghĩ được nhưng không làm được, chỉ có thể tồn tại trong những tình tiết hư cấu của tiểu thuyết.

Nếu có thể thay đổi quá khứ, hiện tại liệu có thể còn tồn tại không? Phải chăng đúng như Phiêu Vân nói, thời gian giống như một quả cầu cao su, bất kể thay đổi thế nào, đều có thể khôi phục nguyên trạng rất nhanh? Lăng Độ Vũ đang đối mặt với vấn đề mà tất cả mọi người từ xưa tới nay đều đối mặt, nhưng không có ai giải quyết được.

Phiêu Vân đi ra sau lưng Lăng Độ Vũ, quỳ xuống, hai tay luồn dưới nách hắn, ôm chặt lấy ngực hắn, ngọc thể lung linh dánh sát vào lưng hắn, thoải mái thở ra một hơi, yếu ớt nói: “Tôi thích ôm anh, ở thời đại chúng tôi, đã không còn ai làm thế này, sinh con toàn tiến hành ở ngoài cơ thể, trước khi tôi đi khỏi thế giới này, ít nhiều gì cũng muốn thử mùi vị của tình yêu.” Tính cách của cô biến hóa đa đoan, bỗng chốc ngây thơ như một đứa bé không hiểu chuyện, bỗng chốc sâu muộn thương cảm, nhưng đột nhiên lại biến thành chiến sĩ kiên cường giao hoát.

Lần ôm này khác với lần trước uy hiếp hắn giao quyển sổ ghi chép ra như trời với đất.

Lăng Độ Vũ bị một sự cảm khái vô hạn đối với vũ trụ mờ mịt không thăm dò được lấp đầy trong lòng, tịnh không chú ý lời cô nói, chỉ không tự giác nắm lấy đôi tay ngọc của cô: “Cô còn chưa trả lời vì sao không thể trở về trước khi Ban Bố chết.”

Phiêu Vân đưa đôi môi đỏ vào sát tai Lăng Độ Vũ: “Anh còn chưa hiểu sao? Năng lượng của cả thời đại chúng tôi chỉ có thể chống đỡ cho một năng lượng thể sinh hoạt trong quá khứ xa xôi, cho nên chỉ có sau khi Ban Bố chết, mới có thể đưa tôi tới, mà địa điểm chính là biệt thự của Ban Bố, bởi vì biệt thự của Ban Bố có dấu ấn của thời không lưu năng, giống như một cái phao trên biển thời gian, cho biết địa điểm tôi tới.”

Lăng Độ Vũ cau mày hỏi: “Vì sao không đưa cô tới tương lai tiên tiến hơn thời đại của cô, như vậy không phải dễ dàng có được tri thức tiên tiến hơn sao?”

Phiêu Vân nói: “Thời gian tịnh không phải là một con đường thẳng, mà giống như một tấm lưới nhện ngàn vạn đường mắc trong một không gian kì dị, chúng tôi từng đưa hai người tới tương lai, nhưng bọn họ đều đã biến mất như không khí, không lưu lại chút vết tích nào, thời gian có thể cắn nuốt một cách vô tình bất cứ thứ gì có mưu đồ thay đổi nó.”

Lăng Độ Vũ ngăn ra: “Vậy cô thì sao? Hoàn thành nhiệm vụ xong, cô có thể trở về tương lai được không?”

Phiêu Vân chăm chú nhìn hắn, sự ưu uất trong mắt không ngừng ngưng tụ, nhưng không trả lời câu hỏi của hắn.

Lăng Độ Vũ còn chưa kịp hỏi tiếp, thanh âm kì quái đã vang lên ở chân trời phía tây nam.

Hai người ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trên bầu trời đêm đầy những điểm sáng nhấp nháy đỏ và lục như mưa, cột sáng đèn pha như cánh tay của quái vật sờ trên bề mặt sa mạc.

Máy bay trực thăng.

Tiếng “phạch phạch” của động cơ phá tan sự yên tĩnh của sa mạc.

Lăng Độ Vũ vọt một cái, đạp ngã cả căn lều ra đất, hai tay điên cuồng hất cát lên trên.

Máy bay trực thăng quay đầu bay đi, chớp mắt đã đi xa.

Phiêu Vân nhảy lên nói: “Nhất định là người Libya đó báo cảnh sát.”

Lăng Độ Vũ nói: “Bây giờ đi lại càng khó khăn hơn, có thể tưởng tượng tất cả đường cái đều bị phong tỏa, một lượng lớn cảnh sát mang chó săn sẽ tìm kiếm hành tung chúng ta như săn dã thú.”

Phiêu Vân nói: “Chúng ta có thể tránh vào trong sa mạc.”

Lăng Độ Vũ than thở: “Đáng tiếc tôi không có thời gian chơi trò quan binh bắt trộm này, chỉ còn ba mươi mấy tiếng đồng hồ nữa, ở hiện trường khai quật sẽ cử hành một hội nghị, để quyết định có tiếp tục khai quật hay không, nếu như tôi không xuất hiện, sẽ không có ai thuyết phục ủy viên hội khảo cổ học quốc tế đừng bỏ phiếu phản đối, phát hiện của Ban Bố sẽ vĩnh viễn chôn vùi dưới đất, mãi tới khi người ta tìm ra được lý do khai quật tiếp.”

Trên mặt Phiêu Vân hiện lên vẻ kích động hiếm có, xông lên nắm chặt lấy vai Lăng Độ Vũ, cơ hồ la lên: “Không! Nhất định phải đào xuống, càng nhanh càng tốt, nếu không sẽ không kịp nữa, tin tôi đi!”

Phản ứng mạnh mẽ của cô vượt xa dự liệu của Lăng Độ Vũ, hấn ngấn ra một cái hỏi: “Cô đang nói gì vậy?”

Tiếng phạch phạch lại một lần nữa từ xa vang tới.

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn, dưới ánh trăng, trực thăng bay thẳng tới như quái vật.

Ý niệm đầu tiên bảo Lăng Độ Vũ tìm chỗ nấp, nhưng khi ý niệm thứ hai nổi lên, hấn đã quyết định đứng yên bất động.

Hấn nhìn về phía Phiêu Vân, cô đón ánh mắt của hấn, kiên quyết và khẳng định.

Cô hiểu rõ kế hoạch của hấn.

Trực thăng bay tới trên đầu, ngừng lại, ánh đèn mạnh mẽ chiếu xuống khiến bọn hấn như trong suốt khó giấu được bất kì vật gì.

Giọng Ả Rập thông qua bộ phận khuếch âm la lên: “Buông bỏ vũ khí của các người, chúng ta là quân đội Libya, các người đã bị bắt, ngoại trừ đầu hàng không có lựa chọn nào khác.”

Lăng Độ Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh đèn pha mạnh tới mức khiến người ta mở mắt như mù, hấn giơ cao tay phải, làm hiệu đầu hàng, sau đó từ từ thò vào trong áo, từ từ móc khẩu súng ra, giơ lên cao.

Bất cứ động tác nào khiến bọn họ hoài nghi chỉ mang tới họa sát thân, có thể tưởng tượng ít nhất có hai khẩu súng tự động chia vào hai người, dưới tốc độ mỗi giây ba phát, không tới mười giây, bọn hấn sẽ giống như cái tổ ong.

“Bỏ súng xuống.”

Lăng Độ Vũ vung tay trái, khẩu súng vẽ một đường cong ưu mỹ trên không trung, rơi xuống cát.

Cánh quạt tạo nên cuồng phong, cát bụi bay tung lên, khiến bọn hấn nghiêng trái ngã phải như rơm cỏ, khó mở mắt ra, quần áo bay tung.

Quân sĩ trên trực thăng tiếp tục ra lệnh: “Bây giờ nằm úp mặt xuống đất, tay chân dang ra hình chữ “đại”, người nào chống lại sẽ bị giết ngay.”

Đã bước vào trò chơi này, người thất bại phải chuẩn bị chịu sự giễu cợt và sỉ nhục của người thắng lợi.

Lăng Độ Vũ và Phiêu Vân theo lời nằm xuống, úp mặt vào cát, biến thành hai chữ “đại” nhân tạo.

Trực thăng từ từ đáp xuống, thanh âm đặc trưng của vô tuyến điện vang lên, phi công thông báo đã bắt được đối tượng.

Lăng Độ Vũ hơi ngẩng đầu lên, vượt qua thân thể của Phiêu Vân, thấy trực thăng từ từ hạ xuống bên trái cách bọn hấn ba mươi mấy yard, bên trên ngoại trừ phi công còn có bốn binh lính Libya vũ trang tận răng.

Tốc độ cánh quạt bắt đầu chậm dần.

Khi trực thăng còn chưa đáp xuống cát, bốn binh lính đã từng người nhảy xuống, đập lên cát vàng, rào rào xông về phía bọn hắn.

“Bịch bịch” ngực trái của Lăng Độ Vũ bị giày của tên lính đá mạnh hai cái, hắn đau đớn kêu lên, đương nhiên với năng lực chịu đòn của hắn, hai đá này chỉ như gãi ngứa ngoài giày, nhưng hắn phải giả bộ để cho đối phương thiếu cảnh giác.

“Crack!”

Súng tiểu liên Kalashnikov của Nga chĩa thẳng vào gáy Lăng Độ Vũ, một binh lính khác thô bạo lục soát người hắn.

Hai tên lính khác cười đậm khằng khặc: “Con nhỏ này đẹp thật!”

Phiêu Vân phát ra một tiếng kêu thét, cho thấy bọn lính đã có hành động với cô.

Chuyện xảy ra tiếp theo nhanh tới mức vượt khỏi tư tưởng của người ta.

Ánh sáng màu lam bùng lên, hai tên lính bay lên khỏi mặt đất, ngã lăn ra, tiểu liên trong tay bay ra, so với Lăng Độ Vũ, sức kháng cự của họ với lưu năng còn kém xa, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tên lính đang chĩa súng vào gáy Lăng Độ Vũ nâng súng lên theo phản xạ, muốn bắn về phía Phiêu Vân, nhưng Lăng Độ Vũ đã xoay mình lại, hai chân vịn hai chân tên bước lên lục soát đầu tiên, mượn thế xoay vịn hắn ngã nghiêng xuống đất, đồng thời mượn lực eo bật lên, một quyền đánh chính xác ngay chỗ yếu hại ở bụng dưới tên đang định bắn Phiêu Vân.

Tên lính đó đau đớn khom eo xuống.

Phiêu Vân đã tung mình lên, đá một cước chính xác vào đầu tên lính, tên lính đó lập tức ngã ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Đồng thời Lăng Độ Vũ cũng đánh ngất tên lính bị vịn ngã, cướp tiểu liên vào tay.

“Tạch tạch tạch!”

Tiếng tiểu liên Kalashnikov vang rền tai.

Đền pha của trực thăng biến thành một đồng mảnh vụn

Cánh quạt đã ngừng của trực thăng lại bắt đầu xoay, nhưng tất cả đã muộn.

Lăng Độ Vũ dùng tốc độ kinh người vượt qua khoảng cách ba mươi mấy yard, tới buồng lái trực thăng.

Tên phi công hoảng sợ tự động gơ hai tay lên.

Tiếng máy xe từ đường cái đằng xa vắng tới, cảnh sát Libya nghe tin đuổi tới.

Lăng Độ Vũ quát: “Muốn sống thì lăn ra!”

Tên phi công đó bò ra ngoài, Lăng Độ Vũ vung báng súng lên, tên phi công ngã ra như cây gổ.

Lăng Độ Vũ gọi Phiêu Vân đang chạy tới: “Lên mau!”

Từ đường cái truyền lại tiếng người và tiếng xe, chỉ cần năm phút, đại đội nhân mã sẽ từ đó đuổi tới.

Lăng Độ Vũ tiến vào vị trí của phi công, Phiêu Vân ngồi bên cạnh hắn, dùng súng tiểu liên canh chừng năm người vừa rồi còn dương oai diệu võ, bây giờ đã thành năm con sâu đáng thương trên mặt đất.

Lăng Độ Vũ mở máy, cánh quạt chính của trực thăng xoay chuyển, không ngừng gia tốc, rất nhanh đã đến đỉnh điểm, hắn tăng góc công của cánh quạt chính để tăng thêm lực đi lên, trực thăng bay khỏi mặt đất.

Phiêu Vân kêu lên: “Đến rồi!”

Lăng Độ Vũ nghiêng đầu nhìn xuống, không khỏi hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy ít nhất hơn trăm cảnh sát Libya, kéo mấy con cảnh khuyển to lớn đang điên cuồng sủa về phía trước, từ trên đường cái tuôn đến như nước lũ, cho dù không bị trực thăng phát hiện, muốn chạy thoát khỏi vòng vây quy mô thế này cũng khó như lên trời.

Trực thăng không ngừng lên cao.

Hắn giãm bàn đạp của cánh quạt đuôi, để trực thăng giữ vững phương hướng, lại kéo cần lái về phía sau, khiến mũi trực thăng chĩa lên, giữ vững tư thế tiếp tục bay lên.

Bên dưới tiếng người như sôi, cảnh sát đi tiên phong đã phát hiện ra những tên lính ngã trên đất.

Nhưng trực thăng đã rời khỏi mặt đất hơn hai trăm...(2), bắt đầu ngừng bay lên mà xoay tròn.

Lăng Độ Vũ bẻ cần lái nghiêng sang phải, trực thăng “vù” một tiếng, bay vào sâu trong sa mạc, vút những người đi bắt hắn lại thật xa đằng sau.

Gió đêm thổi vào buồng lái, chiếc trực thăng như một con chim lớn cưỡi gió bay lượn trong đêm, khiến người ta cảm thấy sự đáng quý của tự do.

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Chúng ta còn bốn giờ nhiên liệu nữa.”

Phiêu Vân hỏi: “Có đủ cho chúng ta bay sang Ai Cập không?”

Lăng Độ Vũ cười khở: “Khó nói lắm, nếu có thêm hai tiếng đồng hồ nữa thì rất nắm chắc.”

Dưới sự không chế của hắn, tốc độ của trực thăng bắt đầu chậm lại, đồng thời hạ độ cao, cơ hồ dán sát mặt đất mà bay tới trước.

Phiêu Vân kì quái hỏi: “Vì sao không bay nhanh một chút, mà lại bay thấp thế này?”

Lăng Độ Vũ đáp: “Bay chậm có thể giảm hao phí nhiên liệu, bay thấp có thể né radar của đối phương, Libya là quốc gia thường ở trong tình trạng giới bị quân sự, chỉ cần phát hiện hành tung của chúng ta, liền có thể phái máy bay chiến đấu ra chặn đường, lúc đó cũng là ngày tàn của chúng ta.”

Phiêu Vân “a” một tiếng: “Thì ra là vậy, ở thời đại chúng tôi đã tiến vào “kỷ năng lượng mặt trời thứ 18”, một tác vuông năng lượng có thể cung cấp cho một thành phố sử dụng mười năm.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nếu chiếc trực thăng này có một phân khối năng nguyên như vậy, tôi có thể mang cô đi vòng quanh thế giới, nói cho tôi biết, vì sao cô lại quen thuộc với thế giới chúng tôi như vậy, lại biết tiếng Anh?”

Phiêu Vân nói: “Từ khi sinh ra, tôi luôn được huấn luyện để thành “chiến sĩ thời gian” chờ được phái tới đây, cho nên quen thuộc với lịch sử văn hóa xã hội của mấy trăm năm nay nhất.”

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Vậy nói cho tôi biết, mười năm sau thế giới sẽ ra sao?”

Phiêu Vân nghiêm túc: “Xin lỗi, tôi từng nhận chỉ thị nghiêm khắc, không thể công bố tương lai chưa xảy ra cho bất cứ người nào tôi gặp, điều đó có thể tạo thành hiệu ứng nhân quả khó dự liệu được, thật xin lỗi.”

Lăng Độ Vũ nhún vai một cách tiêu sái, không chút để ý nói: “Nhưng cô vẫn có thể nói với tôi, vì sao cô có được lực lượng kì quái như vậy, mà Ban Bố hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình?”

Phiêu Vân hết sức hoan nghênh sự cởi mở của Lăng Độ Vũ, sáng khoái đáp: “Ở thời đại của chúng tôi chỉ có hai loại người, chính là “học giả” và “chiến sĩ”, tỉ lệ loại sau với loại trước là một trên một vạn, mỗi một vạn học giả mới có một chiến sĩ, chiến sĩ đều được huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, Ban Bố tuy là học giả hết sức kiệt xuất, nhưng không phải chiến sĩ như tôi, cho nên tịnh không có năng lực tự bảo vệ mình.”

Lăng Độ Vũ nói: “Được rồi! Bây giờ có thể nói cho tôi biết, Ban Bố và cô từ tương lai xa xôi trở về thời đại lạc hậu nguyên thủy này rốt cuộc là vì cái gì? Đừng nói với tôi chỉ là để tìm Atlantis.”

“Píp! Píp! Píp!”

Đèn đỏ trên bàn điều khiển không ngừng chớp sáng.

Phiêu Vân hỏi: “Đó nghĩa là gì?”

Lăng Độ Vũ nói như không có chuyện gì: “Điều đó có nghĩa là chúng ta bị radar của đối phương tìm thấy, tôi đã tính tới khả năng với tính năng của trực thăng, tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi radar của đối phương.”

Phiêu Vân hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Lăng Độ Vũ nói: “Nếu có đủ nhiên liệu, chúng ta có lẽ dùng được phương pháp bay quanh co để đánh lừa radar của đối phương, nhưng bây giờ chỉ có cách bay thẳng tầm thấp, hi vọng vượt qua biên giới Ai Cập trước khi máy bay chiến đấu của đối phương tới.”

Đèn đỏ vẫn chớp sáng một cách kinh tâm động phách, giống như sát thần đòi mạng.

Lăng Độ Vũ tắt tất cả đèn, dựa vào vị trí sao bắc cực bên trái mà bay về hướng đông, mặt trăng tròn mĩ lệ trái lại trở thành nhân tố trí mạng khiến bọn hắn bực bội hành tung.

Hai người nhất thời trầm mặc.

Phiêu Vân nói: “Tuy hiểm trở trùng trùng, nhưng dấu sao cũng không phải đơn độc tác chiến như trước kia tôi nghĩ, thật cảm tạ anh.”

Lăng Độ Vũ nói: “Cô phải nói trước cho tôi, cô tới đây làm gì, tôi mới thật sự giúp cô được.”

Phiêu Vân hỏi: “Anh muốn tôi nói bây giờ sao?”

Lăng Độ Vũ nói: “Không!” rồi cúi đầu quan sát số liệu ghi trên bàn điều khiển, một lúc sau mới nói: “Còn một tiếng đồng hồ nữa chúng ta mới vượt qua biên giới, lúc đó sẽ an toàn hơn nhiều.”

Phiêu Vân hoan hỉ nói: “Vậy thật tốt quá!” Trên mặt chớp lên vẻ hồn nhiên động lòng người.

Lăng Độ Vũ cười khổ: “Đáng tiếc chỉ còn lại nửa tiếng đồng hồ nhiên liệu, chỉ đủ cho chúng ta đáp xuống doanh trại quân đội biên phòng của Libya.”

Vẻ hoan hỉ của Phiêu Vân liền tiêu tan mây khói.

Lăng Độ Vũ nói: “Cô xem!” rồi chỉ màn hình trình sát trên bàn điều khiển, trên đó chớp lên hai điểm vàng.

Phiêu Vân hỏi: “Là gì vậy?”

Lăng Độ Vũ nói: “Là hai chiếc máy bay chiến đấu, đang đuổi về phía chúng ta.”

Phiêu Vân ngạc nhiên nhìn ra sau.

Chỉ thấy phía sau dưới ánh trăng không có gì cả.

Nhưng đảo mắt một cái, những chấm đỏ nhấp nháy như mưa nhanh chóng phóng lớn trên cao, cho thấy hai chiếc máy bay chiến đấu đang bay về phía họ với tốc độ cao.”

Chuyện khiến người ta lo lắng nhất đã biến thành ác mộng trước mắt.

Lăng Độ Vũ mở lớn van khổng chế tốc độ, tốc độ trực thăng từ từ tăng lên, mãi tới bốn trăm dặm một giờ mới dừng lại, đó đã là cực hạn của chiếc “trực thăng vận tải công kích kiểu đau buồn” này.

Hai chiếc máy bay chiến đấu phía sau bám sát theo bọn hắn, chớp mắt từ hai chấm đen đã phóng to thành hai chiếc máy bay chiến đấu uy vũ bức người, “vù vù” lướt qua trên đầu trực thăng, nhanh chóng biến trở lại thành hai chấm nhỏ trên cửa kính phía trước, cho thấy tốc độ bay ngang nhanh hơn trực thăng tới ba, bốn lần.

Lăng Độ Vũ nhìn bàn điều khiển hiển thị trong trực thăng không có cái hỏa tiễn nào, trong lòng thở dài một hơi, nếu muốn dùng đại bác duy nhất lắp trên trực thăng để đối kháng, so với bộ ngựa dùng tay chặn xe còn không bằng, nếu đây là vùng núi, còn có thể nhờ địa thế ngăn cản và dùng năng lực bay thấp của trực thăng để né pháo, nhưng đây là trong sa mạc không nhìn thấy bờ, tất cả điều kiện có lợi hoàn toàn không có, càng huống chi địch nhân quen thuộc với tính năng và trang bị của chiếc trực thăng mà mình trộm từ chỗ họ đây, thậm chí đến nhiên liệu trong thùng đầy hay lưng cũng biết rõ, điều này khiến hắn biến thành Tôn Ngộ Không rơi vào giữa năm ngón tay của Phật Tổ Như Lai, ngoại trừ nói một câu ta từng đi tới đây chơi, không còn làm được chuyện gì nữa.

Phiêu Vân nghiêng răng, thần sắc bình tĩnh một cách kì lạ, khi cô nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Độ Vũ, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta có phải đầu hàng không?”

Lăng Độ Vũ nhìn hai chiếc máy bay chiến đấu đã biến thành hai chấm nhỏ đằng xa, lạnh nhạt cười: “Tôi đã sớm xóa hai chữ “đầu hàng” ra khỏi từ điển rồi, không còn vết tích gì! Ài! Tôi lại hi vọng bọn họ phái “MiG 27” ra chặn đường chúng ta, nó hơi thiếu tính linh hoạt và có hạn chế chỉ bay được trên cao, tính không thể tạo thành uy hiếp quá lớn đối với chúng ta, nhưng hai chiếc này lại là “máy bay công kích mặt đất kiểu chân nhái”, nó có tính năng không chế tốt và bay dưới thấp linh hoạt, cho dù chúng ta lợi dụng cách bay thấp để tránh né, tên lửa không đối không do radar AA-8 của nó dẫn đường hoặc tên lửa tầm nhiệt và súng máy gắn ở mũi máy bay, vẫn có thể dễ dàng đưa chúng ta trở lại quê nhà trước khi sinh ra, từ đâu ra thì trở về đó.”

Phiêu Vân thấy hắn nói chuyện thú vị, không nhịn được mỉm cười nói: “Đáng tiếc từ “chết” tính không xóa khỏi từ điển của anh, thật ra bất kể chúng phái ra máy bay nào, khi còn cách biên giới khoảng hai trăm dặm, máy bay trực thăng cũng sẽ đáp xuống vì cạn nhiên liệu, cho nên loại máy bay nào cũng chẳng ảnh hưởng gì. Ừ! Bọn chúng lại đến đây.”

Hai chiếc máy bay chiến đấu phóng to trước mắt, vù một tiếng lướt qua đỉnh đầu, lần này bọn chúng bay gần hơn, lướt qua trên đỉnh trực thăng cách khoảng trăm...(3), nhất thời tiếng không khí ma sát chấn muốn điếc tai vọng khắp không gian.

Trực thăng bị khí lưu hất trúng, lão đảo vấp ngã, giống như con diều đứt dây, không nhịn được quay một vòng, phải một hồi sau, dưới sự khống chế cao minh của Lăng Độ Vũ, mới tiếp tục bay về phía trước.

Máy bay chiến đấu lại bay tới sau đuôi, lần này tính không vượt qua bọn hắn, mà tới hai bên, giảm tốc độ, một trái một phải kẹp lấy bọn hắn, giống như mang trách nhiệm hộ tống, thật là ngược lại.

Đèn tín hiệu liên lạc nhấp nháy, phát ra tiếng “Píp! Píp! Píp!” cảnh báo chấn nhiếp tâm hồn người ta.

Lăng Độ Vũ nhấn nút liên lạc.

Tiếng Ắ Rập chói tai lập tức vang lên: “Người ngoại quốc, lập tức đáp xuống, nếu không chúng ta lập tức bắn hủy cả các người lẫn chiếc máy bay!”

Lăng Độ Vũ cười vào máy liên lạc “Xin đừng quên chiếc trực thăng giá trị trên ngàn vạn rúp.” Thuận tay tắt luôn điện đàm.

Phiêu Vân không hổ là chiến sĩ vạn người có một ở thế giới tương lai, thần tình trước sau vẫn bình tĩnh, dường như thần kinh cô là dây thép không có cảm giác.

Kim nhiên liệu nhảy khỏi vạch đỏ, cho thấy nhiên liệu tùy thời có thể dùng hết.

Phiêu Vân hỏi: “Bọn họ sẽ làm sao?”

Lăng Độ Vũ nhìn hai chiếc máy bay tấn công ở hai bên, dưới ánh trăng, thân máy bay ánh lên màu trắng bạc của kim loại, hai cỗ máy giết người trên không trung do loài người phát minh này, bước tiếp theo sẽ áp dụng hành động nào?

Lăng Độ Vũ cười nói: “Nếu tôi là bọn chúng, đầu tiên là xin ý kiến cấp trên, nhưng nếu tôi là cấp trên của chúng, tôi sẽ bảo chúng nhiên liệu trên trực thăng tính không đủ để bay tới Ai Cập, cho nên chuyện đáng làm nhất là để trực thăng tiếp tục bay, mãi tới khi xong đời, mới có thể bảo toàn chiếc trực thăng mắc mỏ của Nga này.”

Phiêu Vân hỏi: “Vậy anh chuẩn bị đáp xuống đâu?”

Lăng Độ Vũ nói: “Nếu trực thăng có thể bay thế này mười phút nữa, thì sẽ đến “Sa Khâu Sơn” ở biên giới Ai Cập, ở đó cơ hội chạy thoát khỏi truy bắt có thể tăng thêm mấy phần trăm.”

Ánh mắt Phiêu Vân bay về phía hắn như áng mây, cười nhạt nói: “Vì sao trong lúc sinh tử quan đầu này, anh vẫn mang bộ dạng không hề để ý đó?”

Lăng Độ Vũ cười hà hà: “Như vậy mới hợp để làm tình nhân của cô, đúng không?”

Phiêu Vân lầm bầm niệm: “Tình nhân! Tình nhân! Tôi sẽ nhớ anh là tình nhân duy nhất của tôi...” lưu luyến không thôi.

Lăng Độ Vũ nói: “Nhân lúc này còn chút thời gian, nói cho tôi biết “nghịch lưu” rốt cuộc là thứ gì? Bọn họ vì sao phải giết Ban Bô? Vì sao phải hủy diệt tất cả những gì liên quan tới Atlantis? Vì sao phải đuổi giết tôi? Chúng có bao nhiêu người?”

Phiêu Vân nói: “Bọn họ cũng đến từ thế giới tương lai, số lượng không dám khẳng định, nhưng tuyệt đối không vượt quá năm mươi người.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên: “Điều này làm sao có thể? Cô mới nói để duy trì cho năng lượng thể như cô trở về quá khứ xa xôi cần năng lượng của cả thời đại, bọn họ đi cả đám đông như vậy tính làm sao?”

Phiêu Vân đang muốn trả lời.

Tiếng cảnh báo hết nhiên liệu đã vang lên.

Chữ “lập tức đáp xuống” chớp sáng một cách kinh tâm động phách trên màn hình, giống như một cái phũ chú đòi mạng.

Lăng Độ Vũ chửi rủa một tiếng, đôi mắt liên miên nhấp nhô đã xuất hiện ở ngoài ba dặm phía trước, còn hơn một phút nữa là tới chỗ đáp tương đối có lợi, nhưng chỉ có thể nhìn mà không tới được.

Lăng Độ Vũ nghiêng răng, mũi trực thăng héch lên, nhờ vào dư lực, xiên xiên xông vào đêm trăng.

Phiêu Vân nhắm mắt lại, sắc mặt ngưng trọng, dường như đang tính toán một quyết định trọng đại.

Máy bay trực thăng đang run rẩy.

Tiếng cánh quạt phạch phạch ngừng một chút, rồi lại tiếp tục quay, nhưng đã chậm đi nhiều.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi, đáp xuống dưới, nếu không hậu quả chính là tai nạn chết người, nhưng cách Sa Khâu Sơn chỉ khoảng một dặm ngắn ngủi.

Cánh quạt cuốn cát bụi lên đầy trời.

Bốn phía xung quanh đều mù mịt.

Những phi công máy bay chiến muốn chơi trò mèo vờn chuột đang thông báo cho trực thăng của quân đội biên phòng lập tức bay lên, mang theo một lượng lớn đội ngũ tinh nhuệ tới bắt hai con chuột trong lồng này.

Đừng nói tới hên kịp giờ, đến cơ hội chạy thoát khỏi Libya cũng rất mù mịt, Lăng Độ Vũ thà đi hai ngàn dặm trong rừng rậm châu Phi, chứ không muốn đi hai mươi dặm không có nước không có thức ăn không có lạc đà trên sa mạc, huống chi là hai trăm dặm?

Trực thăng từ từ đáp xuống.

Chính vào lúc này.

Phiêu Vân mở mạnh hai mắt, bắn ra ánh mắt kiên định, quát nhỏ: “Tiếp tục bay!”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn cô, chỉ thấy một tầng ánh sáng màu lam nhấp nháy trên da cô, làm cô trông giống như nữ thần mỹ lệ có pháp lực.

Lăng Độ Vũ quyết đoán kịp thời, kéo mạnh cần lái ra sau, trực thăng lại một lần nữa bay lên, lần này là đánh bạc mạo hiểm tính mạng, nếu như trực thăng không có thêm năng lượng mới sẽ lập tức rơi vỡ, không có cách nào cứu vãn.

Thân máy bay rung mạnh một cái, cánh quạt ngừng lại, tuy vẫn chuyển động phạch phạch, nhưng đã mất đi năng lượng tiếp sức.

Ánh sáng màu lam bao quanh thân thể Phiêu Vân càng đậm hơn, hơn tất cả những lần thấy được trong quá khứ.

Máy bay trực thăng từ tư thế bay lên cấp tốc rơi xuống, lúc này nó cách mặt đất hơn 400 yard, hậu quả khi đập vào sa mạc thật không dám tưởng tượng.

Màng nhĩ Lăng Độ Vũ lùng bùng, cổ chịu áp lực do thay đổi khí áp, trước mắt hần chỉ có thể nghe mệnh trời.

Trong sát na trực thăng rơi gần trăm yard, thế rơi nhanh hơn.

“Bùng!”

Ánh sáng màu lam tích tụ xung quanh thân Phiêu Vân bùng nổ, năng lượng kích động, thân máy bay bốc lửa màu lam lấp ló, toàn bộ thiết bị trong khoang máy bay nhảy lung tung như thế giới đại loạn.

“Phạch! Phạch! Phạch!”

Một động năng kì dị tiến vào trong động cơ trực thăng, cánh quạt bắt đầu quay.

Lăng Độ Vũ hoan hô một tiếng, kéo cần lái, xả van tiết lưu ra hết mức.

Máy bay trực thăng từ một con chim sắp chết biến thành hùng ưng bay lượn trên không, dừng mãnh bay nhanh về phía trước.

Phiêu Vân nhắm mắt, toàn thân run rẩy, nhưng ánh sáng màu lam chỉ có tăng chứ không giảm, biến không gian trong máy bay thành không gian màu lam như u linh. Ánh sáng màu lam chớp mắt lại co về trung tâm là Phiêu Vân, nhưng động cơ đã tiếp đủ năng lượng.

Lăng Độ Vũ nhìn tốc độ động cơ, tăng hơn gấp đôi so với trước, thời không lưu năng từ trên thân Phiêu Vân phát ra, không chỉ có thể sử dụng như nhiên liệu, mà còn có thể cải thiện hiệu năng cả chiếc trực thăng một cách kì diệu. Bất quá so với tốc độ của máy bay tấn công, còn kém một phần ba.

Chuyện này hiển nhiên vượt ngoài dự liệu của phi công lái hai chiếc máy bay công kích mặt đất kiểu chân nhái, trong lúc không kịp trở tay trực thăng đã vọt lên phía trước, bay đến trên Sa Khâu Sơn liên miên bất tuyệt.

Lăng Độ Vũ lập tức bay thấp xuống dưới, hi vọng trước khi máy bay tấn công đuổi kịp, hắn có thể nấp vào khe của Sa Khâu Sơn nhấp nhô, tránh hỏa tiễn ở đó dẫu sao cũng tốt hơn ở trên không không có gì cản trở, trước mắt hắn có thể lợi dụng địa hình và tính năng bay thấp ưu việt của trực thăng.

Hắn đẩy cần lái ra trước, trực thăng cơ hồ lao thẳng xuống, mắt hắn lại chăm chăm nhìn van tiết lưu, không để nó ít hơn năm mươi phần trăm, nếu không trực thăng sẽ xảy ra hiện tượng “mất tốc độ”, không chịu nổi chế mà rơi xuống đất.

Vốn hắn định đáp vào trong đồi cát, nhưng trực thăng đã khôi phục động lực, tính năng lại hơn trước kia, với tính cách mạo hiểm và lớn gan của hắn, khiến hắn khó bỏ qua cơ hội liều mạng này.

Ánh sáng màu lam không ngừng bùng nổ trên thân Phiêu Vân, thân thể cô run rẩy càng kịch liệt hơn, dường như hoàn toàn không biết những gì xảy ra bên cạnh mình.

Trực thăng tiếp tục lao xuống, chớp mắt đã hạ xuống mấy trăm yard, đồi cát như một đám mây đen to lớn chắn trước mắt, khiến người ta sinh ra cảm giác choáng váng.

Điều này đương nhiên không làm khó được Lăng Độ Vũ, hắn là phi công ưu tú có tư cách thử máy bay chiến đấu nhất trong Kháng Bạo Liên Minh, quen thuộc các loại hình máy bay chiến đấu như lòng bàn tay, có thể ứng phó với bất cứ tình huống khó khăn nào có thể xảy ra trong lúc bay.

“Píp! Píp!”

Đèn đỏ “chống radar” trên bàn điều khiển chớp lên như bùa đòi mạng, cho thấy địch nhân đã bắn hỏa tiễn ra, hơn nữa còn là hỏa tiễn tầm nhiệt.

Lăng Độ Vũ chửi một tiếng, đồng thời mở “máy gây nhiễu hồng ngoại” và “máy gây nhiễu radar”, cái này có thể gây nhiễu hỏa tiễn hồng ngoại hoặc radar do đối phương bắn ra, khiến cho vị Diêm Vương hoành hành trên không trung này mất sự chuẩn xác.

Dưới tình huống bình thường, hắn còn phải ném ra thiết bị dụ địch, giống như mảnh kim loại đối phó với hỏa tiễn radar, linh kiện ngọn lửa quấy nhiễu hỏa tiễn hồng ngoại, khiến cho đối phương bắn nhầm mục tiêu, đáng tiếc trên chiếc trực thăng này không trang bị những thứ đó, trước mắt chỉ có thể dựa vào đầu não và kĩ thuật của Lăng Độ Vũ hắn.

Hắn đóng van tiết lưu của động cơ, cánh quạt lập tức chậm dần, hẳn đồng thời khởi động “mô thức tự quay”.

Vốn máy bay bình thường khi bị trục trặc hay vì nguyên nhân gì đó mà mất điều khiển, vẫn có thể dùng cách lượn để đáp xuống, giảm mức tổn hại xuống thấp nhất, nhưng đặc tính và kết cấu của trực thăng lại khiến nó không có công năng đó, nhưng khi động cơ ngừng lại, vẫn có thể dựa vào công năng tự động quay của cánh quạt để đáp xuống an toàn, đương nhiên phải cần kĩ xảo điều khiển cao độ và sức phán đoán chuẩn xác.

Lăng Độ Vũ đẩy cần lái ra đằng trước hết mức, máy bay trực thăng từ tư thế bổ nhào xuống chuyển thành rơi thẳng xuống, tốc độ rơi tăng gấp đôi, cánh quạt dưới tốc độ cao thúc đẩy tự động xoay tròn.

Lăng Độ Vũ làm vậy chủ yếu là giảm nhiệt năng do động cơ phát ra, để hỏa tiễn tầm nhiệt của đối phương mất mục tiêu tìm kiếm.

Trong sát na, trực thăng đã thành công đáp xuống giữa hai mỏm đồi cát cao hơn trăm...(4)

Lăng Độ Vũ cố chịu cảm giác chóng mặt và đau đớn do khí áp tăng đột ngột, kéo cần lái ra sau, tắt cả tốc độ hướng ra trước chuyển thành năng lượng của cánh quạt chính, trực thăng run rẩy trên không trung mấy cái, tốc độ rơi chậm lại.

Lăng Độ Vũ mở van tiết lưu, thời không lưu năng do Phiêu Vân đổ vào lập tức tiến vào động cơ lần nữa, trực thăng “vù” một tiếng bay về trước ở độ cao cách mặt đất hai mươi mấy...(5) nhanh chóng lượn sang bên trái đồi cát.

“Ầm!”

Hỏa tiễn nổ tung trên đồi cát phía sau trực thăng, cát bụi đầy trời, nhưng trực thăng sớm đã vòng ra sau đồi, bay vòng giữa những đồi cát.

Lăng Độ Vũ biết cuộc chiến trên không mới bắt đầu, chỉ thấy hai chấm đỏ trên radar đã vượt qua trực thăng, bay về phía trước, một cái xoay gấp, phân ra hai bên trái phải đánh bọc sườn lại.

Lắc cần lái một cái, trực thăng không những không chạy đi, mà trái lại còn từ chỗ nắp kín lao xiên xiên lên, vừa lao khỏi đồi cát, một chiếc máy bay tấn công đã lao tới trước mặt.

Hắn quát lớn một tiếng, đại bác trên trực thăng chớp lên ánh lửa, tiếng pháo đé tai bắn về chiếc máy bay chiến đấu kia như mưa.

Chuyện này hiển nhiên vượt xa dự liệu của đối phương.

Máy bay chiến đấu linh hoạt xoay nghiêng, nhưng cánh trái đã có ánh lửa lấp lánh, đã bị loạt pháo bất ngờ bắn trúng, bất quá nếu không phải tính năng của trực thăng vì Phiêu Vân phát ra thời không lưu năng mà được cải thiện nhiều thì cũng không dám khiêu chiến với máy bay công kích mặt đất kiểu chân nhái như vậy.

Lăng Độ Vũ đẩy cần lái ra trước, giống như tàu ngầm thấy địch phía sau lập tức lặn xuống sâu, mà trực thăng thì hạ xuống dưới thấp.

Hai chấm đỏ trên radar có một chấm nhanh chóng bay xa, hiển nhiên máy bay địch bị thương, nhưng vẫn đủ sức chạy về căn cứ, một chấm nữa từ phía sau đuổi tới.

Uy hiếp giảm nhiều, Lăng Độ Vũ thở phào một hơi, luồn lách giữa những đồi cát một cách xuất quỷ nhập thần, khiến hỏa tiễn trên máy bay của địch không thể khóa mục tiêu được.

Máy bay chiến đấu mấy lần bay thấp xoay tròn, đều bị hắn né tránh một cách xảo diệu.

Còn mười phút nữa là có thể vượt qua biên giới Ai Cập.

Nhất định phải kiên trì được.

Lưu năng do Phiêu Vân phát ra bỗng giảm xuống rõ rệt, trực thăng nhanh chóng hạ xuống.

Lăng Độ Vũ kêu lớn không hay, muốn ứng biến đã không kịp.

Phiêu Vân phát ra một tiếng rên rỉ, lưu năng lại được bơm vào, nhưng mặt cô lại lộ vẻ cất lực lần nữa, dường như phải chịu sự đau đớn nào đó, Lăng Độ Vũ vừa nóng lòng lại đau lòng, nhưng không giúp gì được.

Trực thăng lại bay tiếp, tốc độ không ngờ lại tăng tiếp hai mươi phần trăm.

Radar cho biết máy bay tấn công bỏ từ trên đầu xuống, công kích một cú cuối cùng.

Lăng Độ Vũ biết nếu chỉ một mực chạy trốn tất khó thoát khỏi độc thủ của đối phương, chiếc máy bay còn lại này, vì có kinh nghiệm của chiếc trước, mình không thể xài lại kế cũ, trước mắt chỉ có thể tận lực lượn vòng, chỉ cần vượt qua hành trình mười phút này, là có thể an toàn chạy thoát khỏi biên giới.

Hắn giảm van tiết lưu xuống, bay sát mặt đất với tốc độ sáu mươi dặm một giờ, bởi vì độ cao của máy bay tấn công nếu giảm xuống dưới hai trăm...(6) sẽ vì tốc độ cao của bản thân mà xảy ra lỗi điều khiển, cho nên chỉ có thể công kích từ trên xuống, lúc này vấn đề trở thành dựa vào sự nhấp nhô của đồi cát bảo vệ, ưu thế hỏa lực của máy bay tấn công bị mất, hơn nữa “radar mạch xung Doppler” trên máy bay tấn công không có năng lực theo dõi trực thăng có tốc độ dưới 100 dặm một giờ, địa hình lại khiến tất cả trang bị trên máy bay tấn công không cách nào khóa và bắn trúng mục tiêu, quan trọng hơn là, khi trực thăng bay sát mặt đất, nhiệt năng phát ra giảm đi rất nhiều, điều này khiến thiết bị cảm ứng nhiệt năng bằng hồng ngoại trên máy bay tấn công bị giảm hiệu lực mạnh.

Hiển nhiên máy bay tấn công bỏ xuống mấy lần đều không thành công, trở mắt nhìn Lăng Độ Vũ né thoát.

Còn năm phút nữa, bốn phút nữa...

Máy bay tấn công lại đánh xuống lần nữa, lao xuống như hùng ưng bắt thỏ, bộ dạng không tới Hoàng Hà tâm chẳng yên.

Lăng Độ Vũ thầm khen một tiếng, máy bay tấn công bỏ xuống lần này, bất kể là góc độ, thời gian, tốc độ đều nắm bắt thập phần chuẩn xác, đủ chứng minh đối phương là chiến sĩ nhất lưu trên không, nếu hắn vẫn lẩn tránh như trước, sẽ dễ dàng bị một phát pháo của đối phương cắn vào đuôi, lúc đó lại một phen uống công.

Hắn không hoảng không gấp, khi máy bay tấn công tiến vào phạm vi có thể tấn công mình, hắn kéo cần lái một cái, trực thăng rời tầng thấp, bất ngờ bay lên hai trăm...(7)

Sự thay đổi đột ngột này khiến đối phương không cách nào ngắm trúng và khóa mục tiêu.

“Ào!”

Tốc độ kinh người của máy bay tấn công khiến nó lao vụt qua bên dưới trực thăng trong chớp mắt, bay tới đằng trước trực thăng.

Pháo đại bác trên trực thăng điên cuồng bắn ra.

Từng chấm sáng đỏ đồng loạt đuổi theo máy bay tấn công.

Trực thăng tiếp tục xoay bốn mươi lăm độ, lại hạ xuống lần nữa.

Lăng Độ Vũ thậm chí không có thời gian quan sát đối phương có trúng đạn hay không, trực thăng bay sát mặt đất, đã tiến vào địa phận Ai Cập.

Tốc độ trực thăng tăng lên, bay về phía hiện trường khai quật.

Máy bay tấn công không đuổi theo, xem ra hình như cũng bị thương.

Cuối cùng cũng thoát khỏi hiểm cảnh.

Lăng Độ Vũ chậm rãi thở ra một hơi, nhìn về phía Phiêu Vân.

“A!”

Phiêu Vân kêu thảm một tiếng, cả người bật lên khỏi ghế, rồi lại ngã gục xuống ghế, bất tỉnh nhân sự.

Ánh sáng màu lam biến mất, động lực hoàn toàn biến mất.

Lăng Độ Vũ phát hoảng trong lòng, vội vàng thả càng xuống, khởi động mô thức tự xoay, gấp rút đẩy cần lái ra trước, trực thăng rơi xuống dưới, lúc sắp tới mặt đất hắn kéo mạnh cần lái ra sau, trực thăng giảm tốc một cách kì tích, từ từ đáp xuống.

“Bịch!”

Trực thăng đáp xuống cát mịn, cuốn lên bụi đất đầy trời.

Lăng Độ Vũ nhào qua ghế Phiêu Vân, chỉ thấy mặt Phiêu Vân trắng bệch như tờ giấy, không một hơi thở.

Lăng Độ Vũ trong lòng phát lạnh, chỉ cảm thấy trong một sát na tay chân lạnh băng, hắn đã sớm nghĩ tình hình của cô không ổn, nhưng không ngờ lại là bi kịch khiến người ta đau lòng như vậy.

Lăng Độ Vũ tê liệt toàn thân, nước mắt không tìm được tuôn ra, ôm lấy vai cô kêu lên: “Phiêu Vân! Phiêu Vân!”

Tim cô cũng hoàn toàn ngừng đập.

Chiến sĩ kiên cường từ thời không xa xôi tới đây, mắt nhắm chặt, khuôn mặt không còn chút máu dưới ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào nhìn trong suốt như thủy tinh, nhưng không có chút phản ứng nào.

Mĩ nữ chết nơi quê người này, dù còn sống hay đã chết vẫn xinh đẹp động lòng người như thế.

Lăng Độ Vũ cầm cổ tay cô, đưa hai ngón tay(8) ấn lên mạch “thốn, quan, xích”, mạch đập đã hoàn toàn ngừng lại, giống như dấu hiệu báo sinh mệnh đã ngừng lại.

Lăng Độ Vũ kêu lên một tiếng đau thương, ôm lấy cô đi ra khỏi trực thăng, dùng hết tất cả phương pháp cấp cứu mà hắn biết thi triển trên người Phiêu Vân, mãi tới khi sức cùng lực kiệt mới chán nản ngồi xuống.

Phiêu Vân giống như pho tượng nữ thần ngủ say trăm ngàn năm, nằm thẳng trên mặt cát lạnh băng.

Gió lạnh sa mạc thổi áo bay lất phất, tóc bay phất phơ.

Thân thể cô lạnh như đóng băng, nhưng da dẻ và cơ bắp vẫn hết sức mềm mại, khiến người ta khó tin rằng cô đã chết.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng sờ lên mặt cô, một nỗi bi thương tràn ra như suối, tiếp theo thắng lợi khiến người ta phấn khởi là kết cục có tính hủy diệt như vậy.

Chẳng trách khi Phiêu Vân quyết định dùng thời không lưu năng để trực thăng tiếp tục bay, thần tình lại bi tráng như vậy, bởi vì cô đã sớm tính tới kết quả này, nhưng cô vẫn làm vậy.

Bi thương trong lòng Lăng Độ Vũ không ngừng kết tụ lại.

Chiến sĩ mỹ lệ này như một đám mây bay tới quá khứ xa xôi, cũng đột nhiên tiêu tán như một đám mây.

8. Chương 8: Thương Môi Kiếm Lưỡi

Bên trái ông có một nam hai nữ.

Nam là nhà sư tập trứ danh người Pháp La Mạn Tư tiên sinh, bộ sưu tập của ông ngoại trừ những đại sư hội họa trong đó có Rembrandt ra, còn có lọ thuốc hít của Trung Quốc có thể xếp hạng nhất. Bản thân ông tuy tuổi đến bốn mươi, nhưng khắp người đều là thời trang do danh sư Paris thiết kế, lại thêm phong độ vẫn nhã, một cặp mắt như cười như không, bộ ria trên môi khiến ông ngoài thân phận một nhà sư tầm ra, còn là một hoa hoa công tử rong ruổi tình trường.

Bên cạnh ông là tiến sĩ Hạ Vân và phu nhân Tình Ti xinh đẹp, người trước là viện trưởng viện bảo tàng về hưu, là nhân vật có thanh danh hiển hách trên giới khảo cổ học, mặt rất dài, hơi giống bà đồng; người sau là hậu duệ quý tộc Tây Ban Nha, ba năm trước gả cho một nhà đại công nghiệp nước Mỹ, hai năm trước trở thành quả phụ giàu có nhất, tuổi khoảng ba mươi, phong vận thành thực mê người.

Ngồi ghế đầu tiên bên phải Tôn Bách Thân là giáo sư Bạch Phi, mặt mày nghiêm túc, cặp mắt nửa mở nửa khép dưới cặp kính gọng vàng, làm cho người ta có cảm giác hơi mơ hồ, là loại người không có chủ kiến gì, Kì Liên chết thảm năm đó từng nói với ông ta rằng muốn phát biểu luận văn có liên quan tới Atlantis.

Cuối cùng là một người đàn ông cao gầy khí thế hiên ngang, hai mắt chớp lên tinh quang khiến người ta khiếp sợ, mặc một bộ đồ tây mỏng màu trắng, trên đầu đội mũ trắng, dưới sa mạc nóng bức, trên tay ông vẫn mang một đôi găng tay trắng, nhưng không hề có cảm giác khó chịu nào, cũng may trong phòng hội nghị có trang bị máy điều hòa do máy phát điện loại nhỏ cung cấp điện, nếu không càng khiến người ta cảm thấy quái dị.

Ông ta chính là Mã Khách Lâm, quốc tịch Mỹ, nhà khảo cổ học quyền uy trứ danh, nhà thám hiểm, và là siêu cấp phú hào có cổ phần trong mấy xí nghiệp hàng không lớn nhất, cũng là phó chủ tịch hội khảo cổ học quốc tế, thanh danh ngang hàng với Tôn Bách Thân.

Đồng hồ chỉ chín giờ đúng.

Mã Khách Lâm lạnh nhạt nói: “Người bạn của chúng ta chỉ sợ đã lỡ hẹn rồi.” Giọng ông trầm thấp có lực.

Tôn Bách Thân nói: “Chúng ta không quản ngàn dặm tới đây, có thể chờ mười mười lăm phút được chẳng?”

Mã Khách Lâm cười một cái rất có phong độ, không tỏ ý kiến.

Hạ tiến sĩ giống như bà đồng dùng giọng sắc nhọn đa dạng của bà nói: “Người trẻ tuổi thời bây giờ làm sao biết được sự quan trọng của việc đúng giờ...”

Quả phụ Tình Ti xinh đẹp xen vào: “Này! Tiến sĩ, xin đừng xếp tôi vào hàng ngũ người già phụ nữ.” Đối với bà mà nói, kẻ thù lớn nhất chính là tuổi tác mà khi nó trôi qua sẽ khiến người ta già đi.

La Mạn Tư không bỏ qua bất kì cơ hội lấy lòng mỹ nữ nào, thừa cơ nói: “Ai làm vậy mới đúng là “già”, bất quá, là “già quá hồ đồ.”” Kiểm quả phụ xinh đẹp này vào tay là mục đích lớn nhất trước mắt của ông.

Mọi người phì cười, ngoại trừ Hạ tiến sĩ và Tôn Bách Thân.

Hạ tiến sĩ kéo căng khuôn mặt dài đầy nếp nhăn, “hừ” một tiếng không vui, đối với hai người phụ nhân Tình Ti và hoa hoa công tử La Mạn Tư, trước giờ bà chẳng hảo cảm gì.

Tôn Bách Thân thì lại lo lắng cho Lăng Độ Vũ, lo hấn xảy ra chuyện gì, nào có hứng thú phụ họa chuyện trêu ghẹo của đôi nam nữ phong lưu này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Giáo sư Bạch Phi vẫn luôn im lặng bỗng híp mắt lại, dường như hết sức cật lực mới nhìn thấy giờ ở đồng hồ trên tường nói đứt quãng: “Đến giờ rồi mà?”

Mọi người chớp lên vẻ xem thường, Bạch Phi này mấy năm nay thường say rượu, bất quá, chỗ tốt của ông trong ủy ban là sẽ không phản đối ý kiến của bất cứ ai, là một phế nhân không có sức sát thương.

Mã Khách Lâm nói: “Người bạn của chúng ta đã sai hẹn, vậy sự tình đơn giản hơn nhiều, để chúng ta bỏ phiếu quyết định, còn rất nhiều chuyện đang chờ tôi làm.”

Giáo sư Bạch Phi kêu lên: “Đúng vậy đúng vậy! Tôi cũng muốn chạy về biển Paris...”

Tôn Bách Thân ho khan một tiếng, cắt ngang lời ông: “Có ai cho rằng phải đợi thêm một lúc nữa không?”

Mọi người im lặng không nói.

Tôn Bách Thân thở dài một hơi trong lòng, nói: “Chuyện này mọi người đều rất rõ ràng từ đầu tới đuôi, không cần nói nhiều, bây giờ xin người phản đối khai quật...”

“Cạch cạch!”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Sức chú ý của mọi người nhất thời chuyển về cánh cửa đang đóng.

Một tên lính Ai Cập đẩy cửa bước vào, nói với Tôn Bách Thân: “Tước sĩ, có người Trung Quốc tự xưng là Lăng Độ Vũ ở bên ngoài.”

Mọi người cảm thấy hết sức kì quái, bọn họ sớm đã thông báo cho đội ngũ đặc chủng Ai Cập phụ trách an toàn của họ, Lăng Độ Vũ sẽ đến tham gia hội nghị, vì sao không mời vào luôn?

Tên lính đón ánh mắt dò hỏi của mọi người, nói tiếp: “Anh ta được trực thăng chúng tôi đi tuần trên sa mạc năm dặm phía tây phát hiện ra, một mình từ Libya băng qua sa mạc đi đến, trên người không có bất kì giấy tờ tùy thân gì, cũng không chịu trả lời chúng tôi, chỉ kiên trì muốn gặp tước sĩ.”

Mọi người sực tỉnh ra, nhưng lại thắc mắc đã xảy ra chuyện gì trên người Trung Quốc huyền thoại này, ai có thể đi bộ qua sa mạc có thể nuốt chửng loài người yếu đuối một cách vô tình này?

Tôn Bách Thân bất kể ra sao cũng thở phào một hơi, nói: “Mời hẳn vào ngay.”

Quân sĩ ra hiệu ra phía sau, một thanh niên ngang tàng thân cao sáu...(1) sải bước tiến vào.

Trên đầu, trên mặt, trên quần áo hẳn đầy một lớp cát mờ mờ, trong tròng mắt lấp lánh sáng mang theo vẻ đau thương thâm trầm, nhưng thần thái vẫn tiêu sái thông dong như trước, có một vẻ nhàn nhã và tự tin khó hình dung.

Phu nhân Tình Ti xinh đẹp sáng mắt lên, hết sức hứng thú với Lăng Độ Vũ, cười nói trước tiên: “Tước sĩ, còn chưa giới thiệu với chúng tôi người trẻ tuổi băng qua sa mạc đến nơi hẹn này.” Lúc nói ba chữ “người trẻ tuổi”, bà nhấn giọng, đáp lại lời Hạ Vân lúc trước.

La Mạn Tư thấy Tình Ti đầu mày khoe mắt đầy nụ cười dịu dàng, cảm thấy khó chịu, bực bội hừ một tiếng.

Tôn Bách Thân tịnh không phản ứng chậm, mà là trong lòng lấy làm lạ về vẻ đau buồn chết cả cõi lòng trong mắt Lăng Độ Vũ, ông ta đương nhiên không biết cái chết của Phiêu Vân tạo thành tổn thương đối với Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ xốc lại tinh thần, lấy ý chí kiên cường đè nén sự mệt mỏi do cả đêm đi xuyên qua sa mạc, đè nén nỗi đau thương to lớn trong lòng vào nơi sâu nhất trong tâm hồn, lạnh nhạt nói: “Đây là ghế của tôi nhĩ!”

Anh lính thức thời lui khỏi phòng hội nghị, thuận tay đóng cửa lại.

Tôn Bách Thân giới thiệu từng người cho hẳn, bắt tay từng người, Tình Ti nắm tay hẳn hỏi: “Nếu có cơ hội, hi vọng anh làm người dẫn đường cho tôi trong sa mạc.”

Lăng Độ Vũ cười cười, không tỏ ý kiến, khi chuyển tới Mã Khách Lâm, đối phương tịnh không thò cái tay mang gang trắng ra, làm người ta cảm nhận được sự kiêu ngạo và tự phụ của ông.

Mọi người đều ngồi xuống xong, Tôn Bách Thân mở lời: “Chương trình hội nghị của lần thảo luận này hết sức đơn giản, là cuộc khai quật bị gián đoạn giữa chừng, rốt cuộc có tiếp tục khai quật không, tôi đặc biệt mời Lăng tiên sinh tới, là yêu cầu anh ta đại biểu thân phận Ban Bố đưa ra một số ý kiến, để chúng ta hiểu khá toàn diện về câu chuyện này.”

La Mạn Tư lạnh lùng nói: “Nếu tiếp tục khai quật, sẽ xảy ra một chuỗi vấn đề khó khăn nữa, kinh phí lại không thành vấn đề, nhưng ai dám đảm bảo thảm kịch sẽ không xảy ra lần nữa? Ai dám đảm đương cả công trình khai quật to lớn như vậy? Ai...”

Tiến sĩ Hạ Vân xen vào: “Bên dưới còn thừa lại thứ gì? “Ầm” một tiếng nổ mạnh, thứ gì cũng xong đời.”

Giáo sư Bạch Phi nói: “Tôi cũng cho rằng quá phí nhân lực và vật lực.”

Tình Ti cười yêu kiều, lập tức hấp dẫn sức chú ý của mọi người lên người bà.

Tính Ti nói: “Lần này tôi tới chủ yếu để nghe đề nghị của Lăng tiên sinh, nhưng mãi tới bây giờ, mọi người vẫn chưa cho Lăng tiên sinh cơ hội nói chuyện.” Bà là người đầu tiên bảo vệ người đàn ông khiến bà động tâm này.

Tôn Bách Thân thân là chủ tịch, cắt ngang tiếng nghị luận xôn xao, nói rõ ràng ngắn gọn: “Lần này chúng ta quyết định có tiếp tục khai quật không, còn như làm thế nào hoặc có làm được không thì là chuyện sau này, được rồi, mời Lăng tiên sinh nói cách nghĩ của ông.”

Ánh mắt mọi người tập trung lên người Lăng Độ Vũ.

Ánh mắt nhìn thấu lòng người của Lăng Độ Vũ quét qua mọi người một lượt, nhanh chóng nắm bắt tình cảm mọi người, trong sáu ủy viên, chủ tịch Tôn Bách Thân và Hạ Vân đều chưa có định kiến, chủ yếu nghe ý kiến của mình, Tình Ti xinh đẹp bị khí chất độc đáo của mình hấp dẫn, có hảo cảm với mình nhất, cho nên có xu hướng đứng về phe hắn, chỉ cần hắn có thể lôi ra chứng cứ thuyết phục.

Giáo sư Bạch Phi là cổ trên đầu tường, gió bên nào lớn sẽ ngã theo bên đó.

Nhà sưu tập giàu có, hoa hoa công tử La Mạn Tư này, vì Tình Ti có hảo cảm với mình mà sinh ra địch ý, từ đầu đã không ngừng đả kích hắn, chà đạp hắn. Nhưng ông ta vẫn chưa phải là nhân vật khiến hắn đau đầu nhất.

Hắn lo lắng là Mã Khách Lâm.

Ông này vẻ mặt bất động như giếng cổ, cao thâm mạc trắc, khiến người ta sờ không tới đáy, từ ánh mắt lóe lên sự kiên định của ông ta, có thể thấy ông ta không ra tay thì thôi, hễ ra tay là nhằm ngay chỗ yếu hại của địch nhân.

Lăng Độ Vũ nói bằng giọng trầm thấp có lực: “Các vị bằng hữu, mọi người bây giờ phải quyết định một việc, tình không phải là khai quật khảo cổ bình thường, để tăng thêm hiện vật đã có cho viện bảo tàng Ai Cập, mà là một lần khai quật có thể thay đổi cả lịch sử nền văn minh nhân loại, Atlantis nằm ở dưới chân chúng ta, chờ đợi chúng ta, những thứ khác đều không đáng nói tới.”

Tôn Bách Thân thở ra một hơi nói: “Nhưng vấn đề là ngoại trừ Ban Bố nói bên dưới có Atlantis ra, không còn chứng cứ nào khác cho thấy dưới sa mạc này chôn vùi một nền văn minh tiền sử tiên tiến cả. Hơn nữa, Atlantis có từng tồn tại không cũng là vấn đề.”

Hạ Vân chen vào: “Bản thân tôi tuyệt đối tin tưởng vào sự tồn tại của Atlantis, nhưng hắn không phải ở đây, theo Plato nói nó hẳn phải ở trên Đại Tây Dương, diện tích khoảng bằng Libya và Tiểu Á cộng lại, là một nền văn minh tiên tiến biết sử dụng kim loại quý và có chứa vàng, trên đảo đầy những kiến trúc to lớn làm từ những khối đá đỏ, đen, trắng.” Trong mắt bà chớp lên ánh sáng ngưỡng mộ, chứng tỏ nữ chuyên gia khảo cổ bỏ cả cuộc đời đi nghiên cứu văn vật cổ này, có cảm tình thân thiết đối với văn minh cổ đại.

Lăng Độ Vũ vẫn luôn bị vấn đề này làm khó, chỉ là mấy ngày nay một khắc thời gian rảnh cũng chẳng có, nếu có thể thuyết phục bọn họ ở điểm này, tối thiểu có thể lôi kéo được Hạ Vân.

Hắn cần một chút thời gian để vắt óc suy nghĩ.

La Mạn Tư cố làm vẻ hài hước nói: “Thương hải tang điền, có lẽ sa mạc này trước đây là biển cả cũng không chừng.”

Lăng Độ Vũ chấn động cả người, một ý niệm như tia chớp bổ vào thần kinh não của hắn.

Trong não nổi lên một hình ảnh.

Đó là quả địa cầu to lớn đặt trên bàn của Ban Bố, trên đó có mấy chấm đen, nhưng không có quan hệ gì với nơi khai quật.

Trong sát na, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ.

Những chấm đó đại biểu hai cực của trục địa cầu.

Lăng Độ Vũ không để chấn động trong lòng mình rò rỉ ra ngoài chút nào, trong mắt bắn ra tinh quang nóng cháy, khi hắn nhìn về phía Tình Ti, tai bà nóng lên, không chịu được phải cúi đầu xuống, sau cùng ánh mắt hắn di chuyển đến tiến sĩ Hạ Vân ngồi gần nhất bên phải hắn.

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi nghĩ mọi người đều rất rõ ràng sáu mươi mấy năm trước ở Siberia khai quật được con voi ma mút bị đóng băng”.

Mọi người đều không hiểu vì sao hần bỗng nhắc đến chuyện hoàn toàn không liên quan gì tới vấn đề này.

Kí ức của văn minh nhân loại về thời kì tiền sử trống trơn và mù mờ, mỗi một lần phát hiện mới về khảo cổ học mang lại câu đố khó giải, chỉ ít cũng nhiều hơn những vấn đề đã giải quyết nhiều, “câu đố con voi ma mút bị đóng băng” cũng là một sự thật tồn tại khiến giới khảo cổ học cảm thấy rất không hiểu.

Giáo sư Bạch Phi hưng phấn nói: “Vấn đề này tôi rõ nhất, để tôi nói đi.” Cuối cùng ông ta cũng tìm được cơ hội phát biểu.

Tình Ti mừng rỡ nói: “Mời nói đi!”

Trong lòng Tôn Bách Thân không biết nên giận hay nên cười, phát hiện voi ma mút thời viễn cổ ở Siberia đã là chuyện mà người trong giới khảo cổ địa lý học ai cũng biết, chuyện này thậm chí trở thành đề tài để rất nhiều người bình thường tán dóc, nhưng quả phụ xinh đẹp Tình Ti kế thừa tất cả di sản của chồng này, ngoại trừ mặc áo xài tiền hưởng lạc ra, những thứ còn lại không biết chút gì, nếu không nhìn vào kinh phí mà bà không chút để ý quyên góp cho hội khảo cổ học quốc tế, hôm nay bà ta đừng tưởng cùng ngồi một bàn với ông ta.

Tôn Bách Thân đưa tay ra hiệu ngăn lại nói: “Tôi thấy đề Lăng tiên sinh giải thích tương đối tốt hơn.”

Bạch Phi cực kì sợ hãi Tôn Bách Thân, nghe lời lập tức ngậm miệng.

Lăng Độ Vũ chỉnh lý lại kho tư liệu to lớn lưu trữ trong não, nói: “Con voi ma mút đó được phát hiện trong tầng đất đóng băng bên cạnh sông Tất Lai Tô Phục Gia ở phía bắc Siberia, đầu voi thò lên mặt đất, đã bị sỏi găm lòi cả xương ra, nhưng những bộ phận khác vẫn còn hoàn chỉnh, nhà khoa học phát hiện thịt nó vẫn có thể cho người ta ăn được, chứng tỏ chỉ có đột nhiên bị đông lạnh nhanh chóng mới có được kết quả như vậy.”

La Mạn Tư mỉm cười nói: “Chuyện này có gì mà kì quái, vào một ngày nào đó của thời viễn cổ, một con voi ma mút không cẩn thận lọt vào hố bẫy trong tầng đất đóng băng rộng đó, bị thiên nhiên đóng băng đột ngột tới tận bây giờ, nếu là anh rơi vào đó, thì thành người đóng băng.”

Lăng Độ Vũ không ngờ về mặt ngôn từ ông ta lại không có phong độ như vậy, cười nhạt nói: “Nhưng ông làm sao giải thích trong miệng nó có ngậm cỏ xanh, hoa kim phụng và cỏ lách, đó dường như không phải thực vật sinh trưởng ở đó?”

La Mạn Tư cãi bướng: “Anh làm sao biết được ngày đó Siberia như thế nào?”

Lăng Độ Vũ ngắt lời ông ta: “Đây chính là luận điểm mà tôi muốn đề ra, thiết tưởng một ngày nào đó vào thời viễn cổ, một con voi ma mút sinh trưởng ở miền nhiệt đới dương dương tự đắc đi trên cỏ xanh ăn cỏ lách và hoa kim phụng, bỗng nhiên đại tai nạn kinh thiên động địa xảy ra, địa cầu thay đổi trục quay, chuyển con voi ma mút vùng nhiệt đới trong chớp mắt tới vùng Siberia, đông lạnh đột ngột, ông nói cách giải thích này có giá trị tham khảo nào không?”

Hạ Vân ngắt ra một cái hỏi: “Có lực lượng nào khiến hai cực địa cầu đổi trục quay được?”

Tình Ti kêu lên: “Tôi có xem “Tinh cầu va chạm” của Duy Lý Kha Phu Tư Cơ rồi, có thể là tiểu hành tinh nào đó đụng vào, làm thay đổi trục quả đất.”

Lăng Độ Vũ nói: “Theo nguyên lý ly tâm lực học, khi một vật thể hình cầu vận động, điểm ngoài cùng là điểm trơn bóng nhất hoặc dày nặng nhất, cho nên khi địa cầu chuyển động, xoay ra bên ngoài chính là xích đạo, đó cũng là nơi nặng nhất rộng nhất của địa cầu, nếu như có một bộ phận khác trở thành nơi dày nặng nhất, cân bằng này sẽ bị phá vỡ, đừng nói điều này hoàn toàn không có khả năng, bởi vì băng tuyết ở hai cực đang không ngừng tích lũy, một ngày nào đó khi hai cực tích lũy nặng hơn xích đạo, cả địa cầu sẽ xoay ngược lại, hai cực tới xích đạo ngày nay, mà xích đạo thì tới vị trí ban đầu.”

Mọi người im lặng không nói, suy nghĩ lời của Lăng Độ Vũ, ý kiến của hần lúc này dường như rời khỏi vấn đề ban đầu, nhưng bọn họ lơ mơ cảm thấy sau khi hần quanh một vòng, sẽ trở lại vấn đề Atlantis.

Lăng Độ Vũ nói tiếp: “Điều này sẽ xảy ra tình huống thế nào? Đầu tiên là băng tuyết ở hai cực nhanh chóng tan ra, tạo thành đại hồng thủy có tính địa cầu, nó khiến Noah phải ngồi lên con thuyền vuông tránh

tai nạn, Đại Vũ trị thủy ba năm không về nhà, cũng chỉ có tình huống cực đoan như vậy, mới đưa con voi ma mút từ vùng nhiệt đới trong sát na tới nơi băng thiên tuyết địa mà đóng băng nhanh chóng.”

Mã Khách Lâm vẫn im lặng này giờ bỗng hơi mỉm cười nói: “Lăng tiên sinh mượn một sự việc mà suy đoán tới lý luận kinh thiên động địa như vậy, không sợ không đủ khoa học sao?”

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói: “Chúng cứ thì có nhiều lắm, chỉ bất quá rất nhiều đã bị chôn vùi theo thời gian, nhưng vẫn có một số bị phát hiện ra, ví dụ như ở Greenland và nam cực từng tìm thấy một số thực vật hóa thạch, trong đó một số cần một năm phải có 265 ngày nắng mới sinh trưởng được, chỉ nội sự thật này đã nói lên rằng trừ phi hai cực trước kia nằm ở nơi khác, nếu không chỗ ngày nay là hai cực thì trước kia là nơi khác.”

Hạ Vân than thở: “Chỉ có trục trái đất thay đổi mới giải thích những chuyện này một cách hợp lý nhất, càng huống chi trong tầng đất đóng băng của Siberia, ngoại trừ voi ma mút ra còn có các loại các kiểu động thực vật khác, tê giác, ngựa hoang, hổ lớn, sư tử châu Mi, trước kia tôi vẫn không hiểu sao chúng ngu xuẩn như vậy, hết con này tới con khác lớp trước ngã xuống lớp sau tiếp tục lao vào cái bẫy trong vùng đất đóng băng.”

Giáo sư Bạch Phi hỏi: “Điều này có quan hệ gì với đề tài thảo luận hôm nay?”

Tôn Bách Thân hơi sốt ruột nói: “Atlantis bị hủy diệt toàn bộ vì một đại tai nạn, Lăng tiên sinh đề xuất thuyết tai nạn do trái đất đổi trục quay, một mặt chứng minh tai nạn có thể hủy diệt cả một nền văn minh xác thật tồn tại, mặt khác cũng chỉ ra rằng nếu trục trái đất thay đổi, hài cốt của Atlantis có thể ở bất cứ địa phương nào, mà không nhất định ở trong Đại Tây Dương, giống như con voi ma mút ở xích đạo bị đưa tới bắc cực vậy.”

Lăng Độ Vũ nói: “Còn có một sự trùng hợp hết sức thú vị nữa.”

Mọi người trừ La Mạn Tư và Mã Khách Lâm đều lộ vẻ hứng thú, La Mạn Tư thì vì thiên kiến và địch ý, Mã Khách Lâm thì mặt như nham thạch, không lộ ra chút biểu tình nào.

Lăng Độ Vũ nói: “Người đầu tiên chỉ ra vị trí của Atlantis là Plato nói, đại tai nạn hủy diệt cả nền văn minh đó xảy ra trước ông chín ngàn năm, cũng tức là cách nay một vạn hai ngàn năm, mà theo kết quả xác định niên đại của voi ma mút bằng carbon phóng xạ, tìm ra thời gian voi ma mút gặp nạn cũng là một vạn hai ngàn năm, điều này phải chăng nói lên rằng cả hai đều gặp cùng một tai nạn.”

Tôn Bách Thân nói: “Suy luận của anh rất thú vị, nhưng làm sao chứng minh dưới chân chúng ta đích xác chôn vùi Atlantis?”

Lăng Độ Vũ thông dong nói: “Trên thế giới này đầy những câu đố kì quái không giải được, một trong số đó là Ai Cập và kim tự tháp của nó.”

Lời hắn nói như thiên mã hành không, cách Atlantis lúc gần lúc xa, sự ngưỡng mộ trong mắt Tình Ti càng thêm đậm, Hạ Vân, Bạch Phi đều lộ vẻ tán thưởng.

Tôn Bách Thân đưa tay ra hiệu mời nói tiếp, chính khách này tịnh không phải loại người dễ bị thuyết phục như vậy.

Lăng Độ Vũ nói rành mạch: “Lấy đại kim tự tháp Khufu trừ danh của Ai Cập làm ví dụ, cao 146m, nếu như bên trong trống rỗng, có thể nhét cả đại điện thánh Peter ở Rome vào đó, nó do hai trăm ba mươi vạn khối cự thạch chồng khít không kẽ hở mà thành, mà mỗi khối đá từ nhẹ là nửa tấn tới nặng là ba mươi vạn tấn, không có chỗ nào không đều.”

Tình Ti than thở: “Thật vĩ đại!” Nhưng ánh mắt của bà lại chăm chăm nhìn Lăng Độ Vũ, làm người ta không biết bà khen “người” hay “tháp”.

La Mạn Tư bực bội hừ giọng: “Hiểu biết về kim tự tháp của chúng tôi không ít hơn anh...”

Tôn Bách Thân phát huy quyền uy của chủ tịch, cắt ngang La Mạn Tư, tỏ ý Lăng Độ Vũ cứ tiếp tục nói.

Lăng Độ Vũ nói tiếp: “Nếu người cổ Ai Cập mỗi ngày có thể xây lên mười khối cự thạch, muốn xây thành bộ dáng hiện tại của đại kim tự tháp, đại khái phải cần 664 năm, cho nên nếu Pharaoh Khufu muốn sau

khi chết được chôn cất ngay, e rằng phải động viên hàng trăm vạn nhân công. Nói theo địa lý, Ai Cập chỉ có tam giác Nile và hai dải đất nhỏ hẹp mới có ruộng đất màu mỡ, những nơi khác đều là sa mạc mênh mông, điều này khiến người ta không thể tin được ông ta lấy sức đâu ra nuôi một đội ngũ nhân công khổng lồ không làm ra thức ăn đó. Huống chi ông còn có quân đội cường đại, những tăng lữ, quan viên và hoàng triều quý tộc cực kì xa xỉ sống sung sướng không làm mà ăn?”

Lần này tới Tôn Bách Thân cũng lộ vẻ suy nghĩ, nước Ai Cập được xếp trong bốn nước văn minh cổ này, nền văn minh của nó vào năm ngàn năm tới ba ngàn năm trước công nguyên đã đạt tới đỉnh cao kháng long hữu hối, tiếp đó người ta chỉ thấy sự suy sụp của nó, cho tới sự nghèo khó hôm nay, rốt cuộc thì cần điều kiện gì để nó hưng vượng trở lại? Lại nguyên nhân gì khiến nó không ngừng tuột dốc?

Lăng Độ Vũ nói ngắn gọn nhưng có lực: “Từ đó có thể đoán, ở Ai Cập vào sáu ngàn năm trước công nguyên, tình không phải bộ dáng hiện tại.”

Tiến sĩ Hạ Vân ngạc nhiên hỏi: “Câu này là sao?”

Lăng Độ Vũ nói: “Trên bích họa tự sự cổ của Ai Cập, có một lượng lớn miêu tả cảnh chống thuyền trên nước, những bích họa này đều được giữ ở trong sa mạc cách xa Địa Trung Hải và Hồng Hải, chứng tỏ người Ai Cập và hồ hải có quan hệ rất thân thiết.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi mạnh mẽ nói tiếp: “Cho nên trước kia Ai Cập hẳn đầy hồ và biển, giống như Hoàng Hà và Trường Giang của Trung Quốc vậy, mới có thể thai nghén ra văn minh hưng thịnh như thế, đây là vết tích từ cơn hồng thủy do trực trái đất thay đổi lưu lại, nhưng những hồ chết biển chết này vạn năm qua từ từ khô đi, đáy biển biến thành sa mạc, thế là chúng ta thấy được một nền văn minh vĩ đại theo sự biến đổi kịch liệt của hoàn cảnh mà suy sụp, Atlantis ở dưới chân chúng ta có gì lạ.”

Hắn cuối cùng nói ra suy luận có tính đột phá, nhưng tất cả lời hắn nói, đại bộ phận từ chỗ Ban Bô mà ra, thêm vào sức tưởng tượng phong phú của hắn, đến La Mạn Tư đây đích ý cũng nghẹn họng.

Mã Khách Lâm ho khan một tiếng, tỏ ý có lời muốn nói.

Lăng Độ Vũ cảnh giác nhìn về phía ông ta, đối thủ khó chơi nhất trong lần hội nghị này không phải là La Mạn Tư mà là người cao thâm mạc trắc này.

Mã Khách Lâm trầm giọng nói: “Tôi là nhà khảo cổ học, suốt đời đều dốc sức đối xử có hệ thống và khoa học đối với thần thoại, truyền thuyết, văn vật và phế tích từ thời cổ lưu lại, để tránh chủ quan vô đoán và giải thích sai lầm, đương nhiên, đối với người ngoài nghề như Lăng tiên sinh đây mà nói, không bị hạn chế vào quy định khảo cổ học chính thống như vậy.”

Trong lòng Lăng Độ Vũ thầm kêu lợi hại, người này đi lên trước tiên không đối đầu gay gắt với hắn, mà dùng quyền uy và thân phận khảo cổ học cao cao tại thượng hạ thấp Lăng Độ Vũ một cách vô tình, tước đoạt tư cách phát ngôn của hắn.

Mã Khách Lâm phân biệt nhìn về phía Bạch Phi và Hạ Vân, hai người cũng đều là chuyên gia khảo cổ học, nói: “Bạch giáo sư và Hạ Vân tiến sĩ có đồng ý với tôi không?”

Bạch giáo sư chấn động một cái nói: “Đương nhiên đồng ý!” trong mắt chớp lên vẻ sợ hãi, dường như không có chút tâm lực nào chống lại Mã Khách Lâm.

Hạ Vân lại nói: “Có lúc suy tưởng to gan cũng là hết sức quan trọng.”

Mã Khách Lâm cười nói: “Cách suy đoán của người bình thường là không nói được lời kinh người thì chết cũng không chịu thôi, từ những trụ đá tiền sử to lớn trên bình nguyên Anh Cách Lan Cách Tư Sách Nhĩ Bá Lí, kim tự tháp Ai Cập, những bức vẽ hình đường và hình hoa văn của người Intrinsic ở Peru, cho tới vô số di tích cổ đại và tiền sử, càng có những kẻ lảm chuyện lấy làm các loại tưởng tượng theo ý mình, từ nền văn minh biến mất, đại lục bị chìm, siêu cấp văn minh, người ngoài trái đất từng đến chơi thời cổ, dùng kí hiệu để lưu lại tri thức thần bí, đã không có tiết chế, lại không có thường thức, đều là suy tưởng không đủ để khảo nghiệm, tước sĩ, ông có đồng ý với tôi không?”

Tôn Bách Thân cau mày nói: “Xin ông cứ tiếp tục nói đi đã.”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh chờ con người lãnh đạo này phản kích.

Ánh mắt sáng rực của Mã Khách Lâm chăm chú lên khuôn mặt của Lăng Độ Vũ, từ từ nói tiếp: “Lập luận chủ yếu nhất của Lăng tiên sinh nằm ở trục trái đất từng biến động, thế là sinh ra đại tai nạn khủng khiếp, đại thủy tai, lại tạo thành sự biến đổi kịch liệt về hoàn cảnh địa lý, sự chìm xuống và di chuyển của Atlantis, đúng không?”

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý, hẳn càng lúc càng cảm thấy từ ngữ của đối phương sắc bén và cách suy nghĩ rõ ràng.

Mã Khách Lâm lần đầu tiên lộ ra nụ cười đầy lạnh lùng: “Lý luận có liên quan tới hai cực tích tuyết dẫn tới việc thay đổi trục trái đất của Lăng tiên sinh, tuy thú vị nhưng lại không phải sự thực, lấy vùng đóng băng ở nam cực mà nói, tư liệu vệ tinh cho thấy từ những năm bảy mươi trở lại đây không ngừng thu nhỏ lại, từ 1200 vạn km vuông thu nhỏ lại còn 2,848 vạn km vuông, sự thu hẹp này rất có thể đã bắt đầu từ rất lâu rồi, bây giờ mới phát hiện, cho nên lý luận tích tuyết không đứng vững được.”

Bạch Phi gật đầu ra vẻ đồng ý, La Mạn Tư thấy có người tỏ vẻ phản đối, cũng lộ vẻ đắc ý ra mặt.

Trong lòng Lăng Độ Vũ thở dài một hơi, hẳn có thể dễ dàng bác bỏ lý luận của Mã Khách Lâm, đầu tiên, đây có thể là do người hiện đại mặc sức phá hoại bầu khí quyển, làm khí hậu cả địa cầu nóng lên, ví dụ cục điều tra địa chất của Mỹ từng khoan thăm dò ở hang khô Taylor ở nam cực, phát hiện nhiệt độ tăng lên hai độ, nhưng nếu hẳn lên tiếng biện luận, sẽ rơi vào cuộc tranh luận liên miên không dứt.

Cách suy nghĩ của Mã Khách Lâm là chọn điểm tấn công, chỉ cần đánh vỡ một điểm, những điểm khác cũng sẽ tự vỡ, Lăng Độ Vũ cũng là cao thủ trong cách này, đã nghĩ ra con đường của người ta, còn nghiên cứu phương pháp của người ta.

Hắn cười cười nói: “Điều này có thể là do nhiệt độ trái đất nóng lên, tịnh không đại biểu cho tình hình một vạn năm trước, Mã tiên sinh hình như rất phản đối rằng thời viễn cổ từng tồn tại một nền văn minh tiên tiến hơn, chỉ không biết làm sao dùng cách nghĩ khoa học và có tiết chế của ông để giải thích “câu đố Thiên Lang tinh”.”

Tôn Bách Thân hơi mỉm cười, vừa bội phục sự hùng biện của Lăng Độ Vũ, lại kinh ngạc trước kiến thức uyên bác rộng rãi của hắn.

Câu đố Thiên Lang tinh có liên quan tới một dân tộc, người Dogon sống ở phía nam khu núi Timbuktu, dân tộc này vẫn giữ chế độ xã hội bộ lạc nguyên thủy, là mục tiêu mà trước giờ các học giả nhân loại rất cảm thấy hứng thú, thần thoại và truyền thuyết của họ rõ ràng khác với những dân tộc khác ở châu Phi.

Ví dụ như sao Thiên Lang, truyền thuyết của họ nói rằng sao Thiên Lang có một người bạn tối tăm, chặt chẽ, mắt thường không thấy được, ở đó có vật chất nặng nhất trong vũ trụ, thế là bọn họ gọi “người bạn tối tăm” này là “Bo Tuoluo”.

“Bo” trong tiếng địa phương là một loại lương thực rất nhỏ, “Tuoluo” chỉ ngôi sao.

Truyền thuyết này khiến con người văn minh chấn động và cảm thấy không hiểu, bởi vì mãi tới năm 1844, nhà thiên văn học mới từ quỹ tích vận hành khác thường của Thiên Lang tinh mà tính toán ra nó có một ngôi bạn tinh, bèn đặt tên là Sirius B.

Sirius B là ngôi sao lùn trắng không thể phát sáng, đường kính không chênh lệch lắm so với địa cầu, nhưng khối lượng thì hơn cả mặt trời của chúng ta, trọng lượng một chén trà vật chất trên Sirius B là 12 tấn.

Nhưng người Dogon nguyên thủy, dựa vào đâu mà biết đến sự tồn tại của Sirius B mà mắt thường không nhìn thấy được trước khoa học tới mấy ngàn năm?

Người ngoài trái đất, hay nền văn minh cao độ từ xưa truyền lại?

Sự cao minh của Lăng Độ Vũ lần này là muốn khiến Mã Khách Lâm trong khi trả lời tự lộ chỗ xấu, lấy lại thế chủ động.

Mọi người trừ Tình Ti ra đều rõ ràng câu đố Thiên Lang tinh, nhưng trong thời khắc đối đầu gay gắt này, không còn ai kiên nhẫn nói cho Tình Ti nữa.

Mã Khách Lâm không hề gấp rút chút nào: “Lăng tiên sinh thích nói chuyện xưa thật, bây giờ để tôi nói cho anh chỉ giáo vậy.”

Đám Tôn Bách Thân cảm thấy hết sức kì quái, Mã Khách Lâm cô độc tự phụ tịnh không thích nói chuyện xưa.

Mã Khách Lâm mặt không biểu tình nói chuyện xưa của ông, nói: “Có nhà lịch sử học nước Mỹ, rất hứng thú với nghi thức của bộ lạc từ từ mai một Indian đỏ, bèn phỏng vấn một lão tôn trưởng trong những người Indian còn sót lại, phỏng vấn tiến hành hết sức thuận lợi, tôn trưởng thao thao bất tuyệt trả lời những câu hỏi của nhà sử học, khiến nhà sử học hứng thú vạn phần, nhưng có một chuyện trước sau vẫn không hiểu, chính là mỗi khi có một đề mục mới, lão tôn trưởng đều phải cáo từ vào sau tấm màn, khi trở ra mới có lời đáp khiến nhà sử học hài lòng.”

Tình Ti kì quái hỏi: “Trong màn có thứ gì? Có phải là một tôn trưởng già hơn không?”

Mọi người đều cười, không khí đang căng thẳng lúc này mới giãn ra được chút ít.

Tôn Bách Thân từ đầu khách quan ngồi nghe hai bên trình bày, lúc này nói tiếp: “Nhà sử học không nhin được len lén tiến vào trong tấm màn, phát hiện lão tôn trưởng đang lật đọc bộ “Toàn tập về nghi thức của người Indian” do một nhà sử học hiện đại khác viết.”

Cặp mắt mỉn của Tình Ti trợn to lên, không hiểu hỏi: “Chuyện này có liên quan gì tới câu đố Thiên Lang tinh?”

Mã Khách Lâm trầm giọng nói: “Thiên Lang tinh phát hiện vào năm 1844, sau đó mấy trăm năm, các nhà thám hiểm, nhà lịch sử học, nhà quân sự Âu Mỹ không ngừng có người thâm nhập vào nơi hoang dã, phỏng vấn những bộ lạc châu Phi, ai có thể đảm bảo trong việc giao lưu văn hóa này, những người phương tây không mang những tri thức có liên quan tới Sirius B truyền vào những bộ lạc lạc hậu này, hơn trăm năm sau lại truyền trở lại phương tây, biến thành câu đố khiến người ta cảm thấy hết sức kinh ngạc?”

Lần này đến phiên Lăng Độ Vũ bội phục cách nghĩ không có tiết chế của Mã Khách Lâm này, nhưng không thể nói không có chút đạo lý nào.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng nói: “Sức tưởng tượng của ông so với tôi chỉ hơn chứ không kém, nhưng cùng một kiểu giải thích, có thể dùng cho “Bản đồ Zenuo” không?”

Mọi người không khỏi khen ngợi Lăng Độ Vũ tài trí nhanh nhẹn, bản đồ Zenuo so với câu đố Thiên Lang tinh còn khiến người ta khó hiểu hơn.

Đó là mấy tấm bản đồ cổ phát hiện vào đầu thế kỷ 18 trong doanh Thác Phổ Tập Tỉ ở lô cốt quân sự Thẩn Đình, thuộc sở hữu của tư lệnh một hạm đội hải quân Thổ Nhĩ Kỳ tên là Gonzalez, tấm bản đồ này tịnh không phải bản gốc, mà được sao chép theo phiên bản cổ hơn, theo Gonzalez ghi kèm, những bản đồ này đã tồn tại vào những năm 200 trước công nguyên.

Những bản đồ này không chỉ chuẩn xác vô cùng, còn bao gồm cả những nơi mãi tới bây giờ cực ít được khảo sát và căn bản chưa phát hiện, đến dãy núi bị băng phủ ở nam cực và độ cao cũng được vẽ ra tỉ mỉ, mà người hiện đại mãi tới năm 1952 mới có thể dùng máy thăm dò địa chấn tìm ra được.

Trong đó có một tấm bản đồ hình trăng khuyết, hình dạng lục địa đều nghiêng lệch, sau cùng người ta phát hiện ra nếu đem bản đồ cổ so với phim chụp từ vệ tinh, thì thấy chúng hoàn toàn khớp nhau, đến chênh lệch khoảng cách thị giác do địa cầu hình tròn cũng được biểu hiện ra.

Không ai đưa ra được giải thích hợp lý đối với vấn đề này, đương nhiên bao gồm cả Mã Khách Lâm trong đó.

Mã Khách Lâm tránh né vấn đề này, nhìn Tôn Bách Thân nói: “Chúng ta có cần tranh luận không thôi về vấn đề này không, không bằng hiện tại chúng ta bỏ phiếu quyết định, các vị có đồng ý không?” Câu sau cùng là hỏi mọi người.

Hạ Vân nói: “Chỉ còn lại một vấn đề.” Rồi bà nhìn Lăng Độ Vũ nói: “Có phải mọi thứ bên dưới đều bị nổ tung hết rồi không?” Bà vẫn canh cánh bên lòng vấn đề này.

Tôn Bách Thân nói: “Vấn đề này có thể để tôi giải thích, nếu bên dưới quả thật là cả di tích Atlantis, mà nó cũng đích xác giống như Plato hình dung, thì không phải cứ một hai tấn thuốc nổ là có thể phá hủy hết.” Nói tới đây, khoe miệng lộ ra một nụ cười hiểm hoi, nó: “Mà cần một quả bom hạt nhân.”

Không ai lên tiếng phản đối.

Tôn Bách Thân nói thêm: “Hơn nữa, chúng tôi từng thăm dò tình hình bên dưới, dưới sâu hơn chỗ Ban Bố khai quật tồn tại một sự vật dị thường, bởi vì tới nay chúng tôi vẫn chưa làm rõ được nó là thứ gì, hoặc có thể chỉ là một thứ vật chất có tính phóng xạ có thể gây nhiễu máy thăm dò, cho nên chỉ có thể lấy làm tham khảo.”

Hạ Vân và Tình Ti hứng thú đồng thanh nói: “Vậy còn chờ gì nữa, để chúng tôi bỏ phiếu.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Xin chờ một chút, ủy ban có sáu người, nếu là ba chọi ba, vậy phải quyết định ra sao?”

Tôn Bách Thân xin lỗi: “Đây là lúc bất đắc dĩ, bởi vì gần đây một vị ủy viên tạ thế, còn chưa có ai điền vào chỗ trống, cho nên nếu xảy ra tình trạng một nửa chọi một nửa, việc có khai quật hay không sẽ do ủy viên mới quyết định, bất quá do trình tự ủy nhiệm nhất định của hội khảo cổ học, cho nên đó là chuyện của nửa năm sau kia.”

Lăng Độ Vũ dang hai tay ra, làm một tư thế buông xuôi một cách tiêu sái, khiến cặp mắt Tình Ti cũng sáng lên.

Tôn Bách Thân nói: “Tốt! Để chúng tôi giơ tay quyết định, xin mời người phản đối giơ tay.”

La Mạn Tư dẫn đầu: “Tôi phản đối!” vừa nói vừa giơ tay lên.

Mã Khách Lâm nhìn Tôn Bách Thân: “Tước sĩ! Tôi muốn biết phiếu của ông.”

Tôn Bách Thân nghiêm mặt nói: “Tôi bỏ phiếu tán thành.”

Thần kinh căng thẳng của Lăng Độ Vũ buông lỏng một chút, Mã Khách Lâm khẳng định sẽ bỏ phiếu phản đối, mà Hạ Vân và Tình Ti thì không hề nghi ngờ sẽ giúp đỡ hắn, nhân vật quan trọng còn lại, hóa ra là giáo sư Bạch Phi mà mọi người vẫn khinh thường, một người không có chủ kiến, dường như hơi sợ hãi Mã Khách Lâm, hắn đoán có thể Mã Khách Lâm chống đỡ về kinh tế cho các hoạt động của Bạch Phi, thông qua đó khống chế ông ta.

Mã Khách Lâm quả nhiên nhìn về phía Bạch Phi, lạnh lùng nói: “Giáo sư! Tôi xem ra ông cũng sẽ không giúp đỡ cho cái việc nhảm chán này.” Ngực khí của ông ta làm người ta cảm thấy rất không dễ chịu.

Bạch Phi biến sắc mặt, giơ tay lúng túng nói: “Đương nhiên! Đương nhiên!”

Trong sáu người, đã có hai người phản đối.

Ánh mắt Tôn Bách Thân quét qua hai người Hạ Vân và Tình Ti, hai người đó quyết định không giơ tay phản đối, sau cùng ánh mắt ông ta chuyển tới trên người Mã Khách Lâm.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người ông ta.

Đáp án không cần nói cũng biết.

Tay Mã Khách Lâm nhẹ nhàng giơ lên, đang muốn giơ cao.

Trong lòng Tôn Bách Thân thở dài một hơi, tất cả miệng lưỡi của Lăng Độ Vũ chỉ sợ đều bị cái giơ tay này hất đổ hết cả.

Chính vào thời điểm quan trọng này.

Lăng Độ Vũ cười dài một tiếng, đứng dậy, đi tới trước mặt Mã Khách Lâm.

Không ai hiểu được hắn định làm gì.

Mã Khách Lâm cảnh giác ngẩng đầu nhìn hắn.

Lăng Độ Vũ mặt đầy nụ cười, chìa tay ra với Mã Khách Lâm, nói: “Trước khi ông bỏ phiếu tán thành hoặc không tán thành quyết định cả việc này, tôi muốn đi trước một bước, bằng hữu, chúng ta chưa từng bắt tay.”

Mã Khách Lâm lộ vẻ thoải mái, đưa tay mang bao trắng ra.

Mọi người nghĩ bụng Lăng Độ Vũ cũng tính là người kì quái, Mã Khách Lâm đối xử với hắn không khách khí như vậy, lại bức Bạch Phi bỏ phiếu phản đối, không ngờ còn muốn bắt tay ông ta.

Tình Ti nghĩ bụng bà mới không chịu bắt tay với một người mang găng tay.

Hai tay bắt nhau.

Nụ cười đầy thân thiết trên mặt Lăng Độ Vũ bỗng biến mất, Mã Khách Lâm biến sắc mặt, nhưng đã không kịp ngăn cản đột biến phát sinh.

Lăng Độ Vũ kéo tay một cái, nhấc Mã Khách Lâm lên khỏi ghế một chút.

Mã Khách Lâm mất thăng bằng, hơi nghiêng về phía Lăng Độ Vũ một chút.

Tình Ti phát ra một tiếng kêu thét theo bản năng.

Tôn Bách Thân la lên: “Làm gì vậy!”

Những người khác cũng trợn mắt há miệng.

Bạch Phi càng há to miệng, cổ họng phát ra tiếng lục cục.

Không ai biết Lăng Độ Vũ ôn văn nho nhã vì sao lại trở nên bạo lực như vậy.

Trong khi mọi người chưa kịp phản ứng thêm.

Tay trái Lăng Độ Vũ đã thò ra như chớp, nắm vào cạnh bao tay của ông ta, kéo mạnh một cái, lột bao tay ra.

Mã Khách Lâm kêu to một tiếng, trong tiếng kêu đầy giận dữ và chấn kinh khó hình dung.

Lăng Độ Vũ tay trái lột bao tay đối phương, tay phải vặn nhẹ một cái, dùng một thủ pháp tiểu cầm nã thủ xảo diệu, đã lột bao tay của đối phương, đồng thời lật bàn tay đối phương lên.

Một bàn tay không có đường sinh mệnh bỗng phản chiếu vào mắt mọi người.

Lăng Độ Vũ cười dài nói: “Tôi đoán không sai, ông quả nhiên là người của nghịch lưu, Kỳ Liên và Ban Bố đều là ông giết, đúng không?”

Tôn Bách Thân bỗng nhảy dựng lên.

Hai cánh tay đang giơ cao bỗng rụt lại.

Biến hóa xảy ra quá nhanh, không ai biết phải đối phó với tình hình trước mắt ra sao.

Mã Khách Lâm quát lớn một tiếng, dùng sức kéo mạnh, rút tay lại, đồng thời búng từ ghế ra sau, một tay nhanh chóng thò vào trong áo, khi rút ra thì đã nắm một khẩu súng lục nòng to.

Lăng Độ Vũ không ngờ lực lượng người này lại trầm hùng như vậy, không ngờ lại rút được tay từ trong cầm nã thủ của hắn, trong lòng vừa kêu không hay, họng súng đen ngòm đã chĩa vào mắt hắn.

Phản ứng của hắn làm sao có thể chậm hơn đối phương.

Hắn hơi ngửa ra sau, đồng thời kéo cái bàn hội nghị, cạnh bàn vừa khéo đụng vào cạnh đùi Mã Khách Lâm.

“Ầm!”

Nòng súng phun lửa, nhưng vì bàn hội nghị đụng kịp thời, mất độ chính xác, bắn lên trần nhà.

Bạch Phi cũng bị vạ lây, bị bàn hội nghị đập cho cả người lẫn ghế ngã ngửa ra sau.

Những người khác đều ngồi xổm xuống.

Hiện trường nhất thời cực kì hỗn loạn, La Mạn Tư lặn vào gầm bàn.

Mã Khách Lâm bắn súng xong, thừa cơ lao ra cửa.

Lăng Độ Vũ đang muốn chặn lại, Mã Khách Lâm đã quay người lại, giơ súng lên.

Lăng Độ Vũ quyết đoán kịp thời, thuận tay vung lên, một cái ghế lấy thế lôi đình vạn quân ném vào Mã Khách Lâm.

“Ầm!”

Mã Khách Lâm lại bắn trượt, bị cái ghế đập ngã vào cửa, nhưng hắn cũng hết sức cường hoành, thừa cơ xông ra ngoài.

Lăng Độ Vũ lách tới cạnh cửa, nhưng không dám tùy tiện xông ra, bởi vì như vậy cũng giống như tự sát.

Ngoài cửa truyền lại tiếng quân lính Ai Cập quát hỏi và sợ hãi kêu lên.

Lăng Độ Vũ lao ra ngoài cửa.

Bốn tên lính Ai Cập ngã lung tung trên đất, chứng tỏ Mã Khách Lâm cũng tuyệt không phải loại người dễ chọc.

Lăng Độ Vũ xuyên qua đại sảnh, điên cuồng chạy ra cổng khu kiến trúc này.

Đập vào mắt hắn là bức tường màu trắng vây quanh mấy chục tòa kiến trúc và khoảng trống rộng rãi trong đó.

Ánh mặt trời rải khắp nơi, Mã Khách Lâm đã chạy tới một trong sáu chiếc trục thăng đang đỗ, kéo cửa leo lên.

Bên ngoài khu nhà còn có bảy, tám quân lính Ai Cập, bọn họ ngạc nhiên nhìn Mã Khách Lâm đằng xa, hoàn toàn không biết phải đối phó với người mà họ phải bảo vệ này như thế nào.

Lăng Độ Vũ biết đuổi không kịp.

Trục thăng dưới cơn gió xoáy, từ từ bay lên.

Tôn Bách Thân và những ủy viên khác lúc này mới chạy tới cạnh hắn, nhất tề cùng hắn nhìn về chiếc trục thăng phía xa.

Tôn Bách Thân thở dốc hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt nói: “Tước sĩ! Bao giờ bắt đầu khai quật?”

Tôn Bách Thân ngẩn ra: “Cái gì?”

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói: “Ba người tán thành, hai người phản đối, một người bỏ quyền, kết quả bỏ phiếu của hội nghị do hội khảo cổ học quốc tế cử hành lần này chưa đủ rõ sao?”

9. Chương 9: Thuận Lưu Nghịch Lưu

Tôn Bách Thân cười nói: “Đương nhiên là chuyện của người trẻ tuổi.” Ngày hôm đó vì ông ta gọi Lăng Độ Vũ là người trẻ tuổi, khiến cho đối phương bất mãn.

Lăng Độ Vũ cũng cười ngồi lên ghế phi công, Tôn Bách Thân ngồi bên cạnh hắn, nói: “Hình như Tình Ti rất có hứng thú với anh.”

Lăng Độ Vũ cười khổ trong lòng, nếu đây không phải là loại người như Tình Ti không đợi được đi sa mạc nóng bỏng, mà đi những đại đô thị phồn hoa như Paris, New York, Tokyo, Đài Bắc, Hong Kong, vậy thì rất khó chạy thoát khỏi sự bám víu của bà.

Nghĩ đến đây, trong lòng hần phát đau, lại nhớ tới cảnh tượng lúc Phiêu Vân chết, cô chỉ giống như một nữ thần đang ngủ, bây giờ hần chỉ mượn máy bay trực thăng của Tôn Bách Thân tới chở thi thể cô về, nhưng Tôn Bách Thân lại hưng phấn bùng bùng đòi đi theo.

Hần không thể không nói cả sự việc cho Tôn Bách Thân, đồng thời xin ông ta giữ kín bí mật, bất quá chuyện này nói ra cũng chẳng ai tin, Tôn Bách Thân vẫn đang bán tín bán nghi.

Lăng Độ Vũ khởi động máy, cánh quạt trực thăng xoay chuyển, phát ra tiếng động diếc tai.

Lăng Độ Vũ nói: “Tước sĩ, lúc đầu tôi đoán ông sẽ bỏ phiếu phản đối.”

Tôn Bách Thân hơi bối rối nói: “Trước hội nghị tôi cũng cho rằng mình sẽ phản đối, nhưng anh đề xuất ra thuyết trực trái đất thay đổi, lại giải đáp một vấn đề đang tắc nghẽn ngay ngược.”

Lăng Độ Vũ ngắt ra: “Vấn đề gì?”

Tôn Bách Thân nói: “Có nhớ cánh cửa mà Ban Bố phát hiện ra, không phải có hai câu: “Khi vĩnh hằng biến mất trong vĩnh hằng, mặt trời mọc lên ở hướng tây” khiến người ta nghĩ nát óc không hiểu sao? Chỉ khi trực trái đất thay đổi, trái đất mới có khả năng chuyển phương đông thành phương tây, thế là tạo thành hiện tượng mặt trời mọc ở hướng tây, cho nên tôi mới động lòng với cách nhìn của anh.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Thì ra là vậy!”

Trực thăng bắt đầu bay cao.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Vụ khai quật này đã trở thành đại sự được cả thế giới chú tâm, chính phủ Ai Cập có đồng ý tiếp tục khai quật không?”

Tôn Bách Thân nói: “Chính vì cả thế giới chú ý, lại có liên quan tới vụ mưu sát tập thể kinh người, cho nên chính phủ Ai Cập mới không thể không đồng ý, nếu không chính phủ Ai Cập sẽ trở thành đối tượng bị hoài nghi, ai dám nói chắc Ai Cập không phải là kẻ giết người?”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Vậy ai tới chủ trì lần khai quật này?”

Tôn Bách Thân cười khổ: “Chính là tôi đây, đây là điều kiện của phía Ai Cập, đồng thời chúng tôi cũng phải trả tất cả chi phí cho đội đặc chủng của Ai Cập phụ trách an toàn.”

Trực thăng bay về phía trước.

Sa mạc mênh mông lui ra sau như thủy triều.

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi từng cùng một người bạn tên là Thẩm Linh, ở Ấn Độ dùng cách đào giếng dầu đào xuống đất, rất nhanh nhẹn hữu hiệu.”

Tôn Bách Thân gật đầu: “Đây là một cách đáng để tham khảo, muốn ngồi máy khoan giếng trở lại cũng không phải chuyện khó, tôi tuyệt không muốn phí hai năm trên sa mạc như Ban Bố.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nếu dùng thiết bị tiên tiến nhất, lại không hề e ngại đào thẳng xuống 120...(1), tôi nghĩ tới đa một tháng là đủ rồi.”

Tôn Bách Thân kêu lên: “Anh xem!”

Chiếc trực thăng chiến đấu của Libya mà Lăng Độ Vũ vớt lại xuất hiện ngay đằng trước, giống như con bò cạp đang ngủ đông trong cát mịn như sóng biển.

Quả tim Lăng Độ Vũ co rút mạnh một cái, một cảm giác đau khổ do mất đi vật quý lấp đầy trong ngực.

Trực thăng từ từ đáp xuống.

Lăng Độ Vũ tắt máy, nhưng lại không mở cửa.

Tôn Bách Thân rất già dặn, biết Lăng Độ Vũ không muốn nhìn thấy cảnh tàn khóc một lần nữa, im lặng chờ đợi.

Cát bụi do cánh quạt cuốn lên từ từ rơi xuống, chiếc trực thăng mang di hài Phiêu Vân từ mơ hồ không rõ ràng trở nên rõ ràng thấy được.

Lăng Độ Vũ hít một hơi nói: “Để một mình tôi qua đó.”

Tôn Bách Thân gật đầu thông cảm.

Lăng Độ Vũ mở cửa trực thăng, nhảy xuống, sải bước đi tới chiếc trực thăng chiến đấu.

Tôn Bách Thân nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chuyện xảy ra trong mấy ngày nay li kì quá dẫn tới mức khiến ông ta khó chấp nhận, nhưng quen biết với kì nhân giống như Lăng Độ Vũ, lại là một chuyện vui lớn.

Ông ta bỗng có cảm giác, mở bừng mắt ra.

Lăng Độ Vũ đang chạy về.

Tôn Bách Thân la lên: “Chuyện gì?”

Lăng Độ Vũ thần sắc cổ quái nói: “Thi thể biến mất rồi!”

oOo

Ba tuần sau.

Lăng Độ Vũ từ mĩ bay về Cairo, trở lại hiện trường khai quật.

Khi trực thăng bay ngang qua sa mạc, kí ức hần không tự chủ được nhớ lại từng giây từng phút khi cùng với nữ chiến sĩ đến từ thời không xa xôi.

Cô có chết thật không?

Sau khi thi thể cô biến mất, hần từng tìm khắp sa mạc xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy tông tích, tới cuối cùng hần mới bất lực bỏ qua, lại chờ trong sa mạc ba ngày, mới bay về New York làm một việc gấp.

Lúc này hần lại trở về.

Trực thăng đáp xuống quảng trường trong căn cứ.

Tôn Bách Thân hưng phấn ra đón, từ xa lắc đã la lên: “Người trẻ tuổi, chào anh!”

Lăng Độ Vũ tuyệt ít thấy bộ dạng như vậy của ông già bảo thủ tự phụ này, giống như đã thoải mái mười mấy năm, cũng biết sự tình phát triển hết sức thuận lợi.

Trong căn cứ vắng tanh, nhưng từ phía hiện trường khai quật truyền lại tiếng người, tiếng máy móc vận hành và tiếng xe tải lớn chạy. Lúc này là khoảng chín giờ sáng, nhưng ánh mặt trời nóng bỏng đã vô tình chiếu khắp sa mạc mênh mông, bốc lên hơi nóng hừng hực.

Lăng Độ Vũ một tay đẩy gọng kính râu trên sống mũi, tay còn lại giữ chiếc mũ, nhảy xuống khỏi trực thăng, không có hai bảo bối này, rất dễ bị trúng nắng và bị chứng “mù sa mạc”.

Tôn Bách Thân chạy tới nhiệt liệt bắt tay hần: “Sự tình tiến triển hết sức thuận lợi, anh tới vừa khéo.”

Lăng Độ Vũ nhìn bộ dạng của ông, trong lòng dở khóc dở cười, ngày hôm đó chính ông nghiêm khắc quở trách Ban Bố tìm Atlantis, nhưng hôm nay lại hưng phấn mừng mừng chủ trì đại kế hoạch khai quật nền văn minh bị thất lạc này.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Đừng câu giờ nữa, mau nói ra để tôi còn chia chác.”

Tôn Bách Thân nói: “Máy khoan đất đã khoan ra hang động sâu hơn hố số 48 sâu nhất mà lần đó Ban Bố khai quật, dưới hố chúng tôi phát hiện bậc cấp bằng đá hướng nghiêng nghiêng xuống dưới, vụ nổ tuy phá hủy phần đầu của bậc cấp, nhưng máy thăm dò phát hiện đại bộ phận thông đạo vẫn hoàn chỉnh, chỉ là có một đoạn bị đất cát và đá vụn sụp xuống lấp đầy, tôi đã mời thêm người thanh lý, ước tính chậm nhất là hoàng hôn hôm nay có thể khai thông thông đạo thần bí này.”

Lăng Độ Vũ ngắt ra nói: “Lại có chuyện lạ vậy à, xem ra ngày đó Ban Bố phát hiện cánh cửa thần bí trong hố số 48, chính là cửa vào thông đạo đi xuống dưới này, bên dưới sẽ là thứ gì?”

Tôn Bách Thân nói: “Bất kể là gì, nói chung là một nguồn có thể phát ra năng lượng kì dị, anh xem.”

Ông ta giờ đồng hồ đeo tay lên, kim đã dừng lại, là 2 giờ 47 phút, ngày là ngày hôm qua.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, giờ đồng hồ lên, đồng hồ cũng đã dừng lại, nhưng là mới dừng.

Tôn Bách Thân nói: “Kể từ 2 giờ 47 phút hôm qua khi chúng tôi khai thông bậc đá, tất cả công cụ tính thời gian đều ngừng lại, rất nhiều máy móc cũng bị quấy nhiễu, thỉnh thoảng mất tác dụng, trì hoãn tiến độ công tác rất nhiều, nếu không bây giờ chúng ta đã có thể tiến vào xem thử là cái gì rồi.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Có tin tức gì của Mã Khách Lâm không?”

Tôn Bách Thân nói: “Tôi đã thông tri cho cảnh sát hình sự quốc tế truy tìm tông tích của hắn, đừng lo, trừ phi hắn suất lĩnh máy bay chiến đấu và xe tăng tới tiền công, nếu không bộ đội đặc chủng tinh nhuệ của Ai Cập sẽ hung hăng giáo huấn hắn một trận.”

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy những chỗ cao trong căn cứ đều bố trí vọng gác, bắc súng máy, bộ dạng như lâm đại địch, nhưng cho dù vậy, trong lòng hắn vẫn cảm thấy bất an.

Tôn Bách Thân nói: “Tới đây! Xem tiến độ của chúng tôi.”

Hai người ngồi chiếc xe jeep đầy cát bụi, chạy về phía cái giếng dầu cỡ lớn từng từng giữa sa mạc mênh mông, gần ba trăm nhân viên công tác gánh chịu sự nóng bức, bận bịu làm việc.

Thùng treo được máy kéo thả xuống, lúc kéo lên lại đã mang theo một đồng đất đá thật nặng, do nhân viên khảo cổ có kinh nghiệm kiểm tra, sau khi xác định là không có văn vật cổ quý giá, mới đổ ra xa.

Tôn Bách Thân buông bỏ Lăng Độ Vũ, nắm lấy trọng trách tổng chỉ huy, Lăng Độ Vũ trái lại thành kẻ bàng quan.

Đáng tiếc tới hoàng hôn, từ sa mạc nổi lên gió cát lớn, Tôn Bách Thân vạn phần bất lực hạ lệnh rút quân, tất cả mọi người đều trở về căn cứ.

Trong nhà ăn căn cứ ồn ào náo nhiệt, hơn hai trăm người chia nhau ngồi ở ba mươi mấy chiếc bàn tròn, vừa ăn, vừa hứng thú bàn tán về công trình khai quật, có người cá rằng cuối bậc thang đá là luyện ngục được nói đến trong Kinh Thánh, đương nhiên cũng có người cho rằng là kho tàng của vua Solomon.

Lăng Độ Vũ và Tôn Bách Thân ngồi ở cái bàn dựa tường.

Tôn Bách Thân hung hăng nói: “Thật khiến người ta ấm ức, chúng tôi xem chút nữa đã tiếp xúc được với bộ phận chưa bị phá hoại, nếu không phải trận gió cát này, bây giờ tôi và anh đã chậm bước đi xuống trên bậc cấp bằng đá đó rồi.”

Lăng Độ Vũ nói: “Sáng sớm mai cũng là thời khắc tốt mà.”

Tôn Bách Thân cười, thay đổi đề tài: “Theo tính toán sơ bộ của tôi, hoa văn và hình thức của bậc cấp đá đều thuộc phong cách của người Sumerian, cho nên bậc thang bằng đá này sớm nhất cũng chỉ được xây dựng vào 4000 năm trước công nguyên, thật sự không có liên quan gì với Atlantis biến mất một vạn năm trước.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm cả buổi, hỏi: “Ông có nhớ chữ khắc trên miếng đá huyền vũ mà Ban Bố tìm được không?”

Tôn Bách Thân niệm: “Thần điện của vĩnh hằng, vì thần vật của vĩnh hằng mà đứng thẳng trên mặt đất một lần nữa, bậc nhân được thần tuyển chọn, vì chờ đợi sự giáng lâm của vĩnh hằng, trăm ngàn đời bỏ ra lòng kiên nhẫn tôn quý.”

Lăng Độ Vũ nói: “Nội dung mấy câu này khiến người ta không hiểu được, nhưng ý tứ của mặt chữ lại hết sức rõ ràng minh bạch.”

Tôn Bách Thân đồng ý: “Điều này nói lên rằng người Sumerian vì một thứ mà bọn họ gọi là “Thần vật của vĩnh hằng” gì đó, xây dựng một tòa thần điện, “bậc nhân được thần tuyển chọn” hẳn là chỉ chính bọn họ, nhưng bọn họ hết đời này tới đời khác chờ đợi sự giáng lâm của “vĩnh hằng”.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi nghĩ “thần vật của vĩnh hằng” hoặc “vĩnh hằng” đều chỉ một vật kì quái, vật này hẳn đã từng có được, nhưng sau này lại mất đi, chỉ lưu lại một tòa thần điện trống rỗng, chỉ không biết dưới chân chúng ta có phải là tòa thần điện đó không.”

Tôn Bách Thân nói: “Nếu như vậy, đó chỉ là vật của người Sumerian, có dính dáng gì tới Atlantis?”

Trong mắt Lăng Độ Vũ lóe lên dị quang, nói: “Tôi có một giả thiết lớn gan, ví dụ như người Sumerian là hậu duệ của người Atlantis, sau khi Atlantis bị hủy diệt khoảng năm, sáu ngàn năm, bọn họ tản ra khắp nơi ở châu Âu, nhưng kí ức liên quan tới nền văn minh gốc vẫn được truyền miệng trồng sâu vào kí ức bọn họ, khiến bọn họ không ngừng tìm kiếm Atlantis.

Mà ấn tượng sâu sắc nhất của họ, là “thần vật của vịnh hằng” lúc đó được cung phụng trong một thần điện ở Atlantis, hơn bốn ngàn năm trước công nguyên, bọn họ cuối cùng tìm được thần điện dưới sa mạc này, nhưng bên trong thần điện đã trống rỗng, thế là bọn họ xây nên một bậc cấp bằng đá, dẫn tới thần điện, lại xây dựng thành phố ở trên, sau đó thành thị bị hủy diệt vì nguyên nhân nào đó, bậc cấp bằng đá dẫn xuống đất này cũng bị quên sạch, nhưng chuyện này được ghi lại trên phiến đá huyền vũ, sau cùng rơi vào tay Ban Bố.”

Tôn Bách Thân chăm chăm nhìn Lăng Độ Vũ, hẳn một lúc sau mới than thở: “Vì sao lời anh luôn có sức thuyết phục như vậy, phải biết lúc đầu tôi chẳng có mấy hảo cảm với anh.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Cũng vậy cả thôi.”

Mặt Tôn Bách Thân đầy nụ cười, nếu bậc cấp bằng đá quả thật thông tới thần điện của Atlantis, vậy câu đó liên quan tới nền văn minh thiên cổ bị thất lạc này có thể giải quyết dễ dàng. Chính ông ta cũng sẽ trở thành lịch sử.

Tôn Bách Thân hỏi: “Vì sao anh biết Mã Khách Lâm có vấn đề? Chẳng lẽ chỉ vì hắn mang găng tay?”

Lăng Độ Vũ nói: “Từ đầu tôi đã hoài nghi trong hội khảo cổ học quốc tế có vấn đề bên trong, nếu không làm sao mà biết Ban Bố muốn phát biểu tin tức liên quan tới Atlantis, thêm nữa vụ Kì Liên chết thảm, cũng vì Kì Liên muốn báo cáo tư liệu có liên quan tới Atlantis trong hội nghị hoa học hàng năm nên mới bị hại, thử hỏi không có liên quan tới người của hội khảo cổ học quốc tế sao?”

Tôn Bách Thân nói: “Đừng nói chuyện này nữa, để tôi mời anh một chén, cầu chúc ngày mai thành công thuận lợi.”

Lăng Độ Vũ nhìn cốc nước trong ông ta đang gơ lên cười nói: “Đó tịnh không phải là một chén rượu.”

Tôn Bách Thân nghiêm túc nói: “Trong sa mạc nước còn quý hơn rượu, nước này đều do không quân Ai Cập vận chuyển từng thùng tới, công trình to lớn cực điểm.”

Lăng Độ Vũ cộng li với ông ta, uống một hơi cạn sạch, dòng nước mát mẻ chảy trong cổ họng, không biết sao, hắn cảm thấy hơi có vị đắng chát, có thể là do vấn đề cất giữ trong thùng.

Hai người rời phòng ăn, đi về nhà ở phía tây.

Đi trên hành lang gặp nhân viên công tác, đều hưng phấn chào hỏi bọn họ, mọi người đều nóng lòng chờ gió cát lặng, ngày mai đến.

Đến trước phòng hai người ở, Tôn Bách Thân lắc lư một cái, đưa tay chống tường.

Lăng Độ Vũ giật mình, đưa tay đỡ ông ta hỏi: “Sao rồi?”

Tôn Bách Thân đứng thẳng dậy, nói: “Không có gì, lớn tuổi rồi, làm việc dưới nắng nóng rất khiến người ta mệt nhọc, bây giờ chỉ muốn nằm trên giường, ngủ ngon một đêm, lúc mở mắt ra đã là ngày mai.”

Lăng Độ Vũ đỡ ông ta lên giường, chẳng bao lâu Tôn Bách Thân đã phát ra tiếng ngáy nặng nề, ngủ say như chết.

Đây là gian phòng hai người, trừ hai cái giường và một tủ quần áo ra, còn có một cái bàn và ghế, ở sa mạc xa xôi này cũng tính là không tệ rồi, Ban Bố quả thật đã tốn một phen tâm huyết ở đây.

Đáng tiếc Ban Bố và Phiêu Vân trước sau đều hi sinh tính mạng. Nghịch lưu rốt cuộc là loại người gì? Vì sao bọn họ trăm phương ngàn kế ngăn cản người khác khai quật Atlantis?

Phiêu Vân nói nhân số bọn họ không quá năm mươi người, một đám người không có đường sinh mệnh này, phải chăng đều dùng những thân phận giả che giấu như Mã Khách Lâm, tiềm phục trong thời đại đối với bọn họ là quá khứ này?

Thần vật của vĩnh hằng lại là vật gì?

Người của nghịch lưu liệu có dễ dàng buông tay?

Nghĩ tới đây, một trận mệt mỏi dâng lên đầu, hắn không nhin được ngáp một cái.

Lăng Độ Vũ nghĩ, đây đã là lúc phải ngủ rồi.

Một ý niệm khác khiến hắn giật mình, một cơn lạnh tuôn vào trong lòng.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Với mức tu dưỡng tinh thần của hắn, mỗi ngày ngồi thiền hai giờ là đủ, sao còn cảm thấy buồn ngủ?

Bên ngoài yên tĩnh lặng lẽ.

Hắn thậm chí không nghe thấy tiếng người đi qua.

Lăng Độ Vũ lao lên giường, lay mạnh Tôn Bách Thân: “Tức sĩ! Tức sĩ!”

Đối phương không hề có chút phản ứng nào.

Lăng Độ Vũ lao ra khỏi cửa, tình cảnh đập vào mắt khiến hắn nhảy dựng.

Trên hành lang đầy người ngủ ngã nghiêng ngã ngửa.

Có người bỏ thuốc mê vào nước, cũng may hắn có sức kháng cự với thuốc, khiến hắn may mắn thoát nạn, người của nghịch lưu quả nhiên thần thông quảng đại.

Hắn từ hành lang đầy người ngủ đi tới nhà ăn đầy người ngủ, đến bộ đội đặc chủng của Ai Cập phái tới cũng ngủ hết toàn bộ.

Phòng ăn rộng lớn chỉ còn mình hắn đi lại.

Hắn đã không còn thời gian nghiên cứu đối phương bỏ thuốc thể nào, cách duy nhất trước mắt là phát tín hiệu cầu cứu.

Phòng tin tức ở một kiến trúc khác bên ngoài căn cứ, muốn tới đó, phải rời khỏi quần thể kiến trúc chính mà hắn đang ở, xuyên qua quảng trường mới tới được.

Sự việc không thể chậm trễ, hắn lao ra cửa chính, bên ngoài là quảng trường.

Còn chưa tới cửa, tiếng cánh quạt trực thăng “tạch tạch” đã nhanh chóng từ xa lại gần.

Lăng Độ Vũ kêu lên không hay, thay đổi ý nghĩ chạy tới phòng thông tin, dựa vào trí nhớ xoay trái xoay phải trong khu nhà, chẳng mấy chốc đã tới cầu thang lên sân thượng, chạy lên trên.

Tiếng trực thăng đã lấp đầy khoảng không trên quảng trường, mấy luồng sáng mạnh mẽ quét khắp nơi, tìm kiếm người chưa hôn mê, tình huống nhất thời khẩn trương vạn phần, khiến người ta có cảm giác đại họa lâm đầu.

Lăng Độ Vũ nấp sau cửa lên sân thượng, vị trí này vừa khéo nhìn thấy vọng gác đặt trên sân thượng để giám thị bốn bên, súng máy hạng nặng vẫn như cũ chĩa vào sa mạc xa xôi, nhưng đáng tiếc những người vận dụng nó đã hôn mê cả rồi.

Hắn không nhìn thấy trực thăng, nhưng nhìn thấy cột sáng do trực thăng chiếu xuống quét qua vọng gác, cho thấy đối phương hết sức cẩn thận.

Gió cát đã ngừng lại, bầu trời đầy sao, gần chỉ chút trên nền trời đen kịt, giống như trước giờ chưa từng dính phải gió cát.

Mấy chiếc trực thăng trước sau chậm chậm đáp xuống.

Lăng Độ Vũ lách ra, đầu tiên vào trong vọng gác, chọn lấy một khẩu súng máy hạng nặng, lấy mấy băng đạn đầy ắp khoác từ vai tới eo, lại lấy bốn quả lựu đạn cầm tay, một khẩu súng lục nhét vào eo, vũ trang toàn diện.

Trên quảng trường đậu bốn chiếc trực thăng, đại hán võ trang tận răng nhanh chóng từ trên trực thăng nhảy xuống, hành động nhanh chóng có lực, mỗi người nhảy xuống đều chạy nhanh về những góc khác nhau của căn cứ, chứng tỏ bọn họ là người được huấn luyện kỹ lưỡng.

Số lượng địch nhân khoảng ba mươi tới bốn mươi người.

Phiêu Vân nói không sai, số lượng người của nghịch lưu không vượt quá năm mươi.

Một người trong đó dùng một thứ ngôn ngữ trước giờ chưa từng nghe chỉ huy, Lăng Độ Vũ tuy nghe không hiểu, nhưng nhìn những người đó hành động, cho rằng đang kiểm tra có người còn tỉnh hay không, đối với đám hung thủ này mà nói, tuyệt đối sẽ không do dự động dụng hỏa lực trên tay, nhưng lại không nhận ra Mã Khách Lâm.

Lăng Độ Vũ động dậy trong lòng, lui khỏi sân thượng, chạy xuống dưới.

Cơ hồ vừa quẹo khỏi khúc quanh, bóng người chớp lên, một đại hán võ trang của nghịch lưu vừa khéo chạy lên.

Lăng Độ Vũ vung báng súng một cái, người đó đến thời gian kêu lên cũng không có đã ngã lăn ra bất tỉnh, Lăng Độ Vũ kéo hắn vào một góc, để hắn ngã xoay người, lấy vũ khí của hắn, khiến hắn thoát nhìn giống như những người đang hôn mê kia.

Lăng Độ Vũ lách vào trong tòa nhà, cảnh giác lách khỏi mấy người nghịch lưu tuần tra, từ một cửa hông lên vào quảng trường.

Lăng Độ Vũ thừa lúc chúng không chú ý, lách tới góc tối cạnh nơi trực thăng đậu.

Nếu bây giờ đột nhiên gây rối, hắn tin tưởng có thể tiêu diệt ít nhất một phần ba địch nhân, nhưng hai phần ba còn lại đã đủ để đối phó với hắn.

Hắn có kế hoạch cay độc hơn.

Đối phó với người ác tuyệt không thể nương tay.

Đội người nghịch lưu từ trong kiến trúc trở lại, ngồi vào trong trực thăng.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ khỏi nói cũng biết chính là hiện trường khai quật, lần này nổ sẽ triệt để hơn.

Cánh quạt của bốn chiếc trực thăng chuyển động.

Một chiếc đã rời khỏi mặt đất.

Nhưng một chiếc trong đó bỗng dừng lại, từ trên nhảy xuống ba người, chạy lại vào trong tòa kiến trúc.

Lăng Độ Vũ biết rõ, đối phương quay lại tìm đồng bọn mất tích, người đó bị mình đánh ngất, giấu trong góc cầu thang.

Hai chiếc trực thăng khác bắt đầu bay lên, thổi lên gió bụi đầy trời khiến người ta khó mở mắt, dưới cái lạnh của sa mạc, làm người ta cảm thấy hoang lạnh khôn xiết.

Lăng Độ Vũ không gây một chút tiếng động, từ bóng tối xông ra, hai tay cùng quăng, hai quả lựu đạn như ác mộng bay qua không gian quảng trường, một quả hướng về chiếc trực thăng đang ngừng để đợi, một quả khác hướng về một chiếc trực thăng vừa bay lên.

Người bình thường tự nhiên sẽ thuận tay phải hoặc tay trái, nhưng cao thủ được huấn luyện yoga khổ hạnh nghiêm khắc như Lăng Độ Vũ, sức lực và sự linh hoạt của hai tay đều như nhau.

Lực tay hắn đã mạnh, lại bách phát bách trúng, khi người nghịch lưu trong hai chiếc trực thăng có cảm giác thì đã không kịp phản ứng.

Lăng Độ Vũ không chờ lựu đạn nổ, mượn thế xông tới trước lăn xuống đất, đầu tiên hắn dùng bả vai phải tiếp đất, cả người lăn trên cát, khi mặt xoay lên trời lại, vừa khéo đối mặt với đáy hai chiếc trực thăng một cao một thấp đang rời khỏi mặt đất, đèn đỏ sau đuôi trực thăng chớp nháy không ngừng.

Khẩu súng xung kích tự động hạng nặng của Mĩ trên lưng hắn đã thè lưỡi lửa, đạn bắn với tốc độ 88 phát một phút, như mưa trút về chiếc trực thăng cao nhất.

Hắn chọn ngay vị trí thùng dầu của đối phương.

Hai chiếc trực thăng cơ hồ đồng thời bị lựu đạn ném trúng, nổ tung. “Ầm ùng ầm ùng!”

Không khí nóng bỏng tuôn nhanh, theo vụ nổ kinh khủng, tràn ra như sóng, Lăng Độ Vũ thậm chí không thấy rõ được chiếc trực thăng bay cao nhất có trúng đạn không đã không tự chủ được văng sang một bên.

Một chuỗi tiếng nổ vang lên, chiếc trực thăng chưa bay đã thành một đồng lửa, mà trực thăng bay dưới thấp đã hóa thành một trời quả cầu lửa lớn nhỏ không đều, ập xuống như mưa, nhuộm cả quảng trường và kiến trúc xung quanh thành màu đỏ máu.

“Ầm!”

Trực thăng bay cao nhất cũng bị nổ mạnh, Lăng Độ Vũ đã một kích thành công.

Lăng Độ Vũ cố chịu cơn đau do hơi nóng tấp vào người, lăn tới một bên né lửa rồi dùng lực eo búng dậy.

Còn một chiếc trực thăng nữa.

Lăng Độ Vũ đang muốn giơ súng lên bắn, sau lưng đã đau đớn bỏng rát, với sự kiên nghị trác tuyệt của hắn cũng không chịu được rên lên một tiếng, ngã xuống đất, hắn bị mảnh vỡ trực thăng bị nổ đánh trúng.

Hắn mất cơ hội ngàn năm có một để bắn trực thăng, tiếp theo nó sẽ quay lại đối phó với mình, hắn thậm chí không có cả thời gian để tránh né.

Một âm thanh kì quái từ trên trời vọng xuống.

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc trực thăng còn lại như con diều đứt dây bay đập xuống giữa quảng trường, cánh quạt đã đứt một góc.

Là chiếc trực thăng phát nổ trên cao đã bẻ gãy công cụ duy nhất để bay của nó.

“Ầm ầm ầm!”

Trong khoảnh khắc khi chiếc trực thăng va vào cát đã nổ tung như một thứ đồ chơi, mấy người nghịch lưu toàn thân bốc lửa như hỏa cầu lăn ra, bỏ nhào trên cát mặc cho thân thể bốc cháy sạch.

Tiếng vũ khí tự động vang lên.

Bức tường sau lưng Lăng Độ Vũ cát đá bắn tung tóe.

Ba tên nghịch lưu từ trong nhà kinh hoàng thất thổ chen chúc xông ra, chạy vào không gian đầm trong ánh đỏ này.

Lăng Độ Vũ cố chịu cơn đau trên lưng, mũi súng lóe ánh lửa, ba đại hán không vật che đập tuôn máu gục xuống.

Hắn đứng lên, cảm thấy một cơn suy yếu.

Hắn đưa tay ra sau lưng, dùng sức nhỏ mạnh, một khúc kim loại bén nhọn rời khỏi cơ thể, hắn lại xé áo, buộc kín vết thương đang tuôn máu như trút.

Đám người không có đường sinh mệnh này đã theo cái chết biến mất trên đời, biến mất trong thời không quá khứ này.

Lăng Độ Vũ không hề ngừng lại, nhảy lên một chiếc xe jeep, chạy nhanh theo con đường tới hiện trường khai quật.

Bầu trời vẫn trắng lè động lòng như vậy, một vầng trăng non vừa khéo ló ra ở chân trời phía đông, tỏa xuống ánh sáng màu xanh, đêm xa mờ mịt, không hề biến sắc vì cuộc giết chóc thảm liệt, coi thường người đời ngu ngốc tàn hại nhau.

Gió lạnh đêm sa mạc rét buốt xương ập vào mặt dưới tốc độ cao.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, thở phào một hơi, ở hiện trường khai quật không có chiếc trực thăng thứ năm, cũng không có động tĩnh nào của con người.

Hắn ngừng chiếc xe jeep cạnh giàn khoan đất, bám vào tay vịn leo lên thang, dưới sự cảnh giác cao độ, cẩn thận dè dặt leo lên.

Trên đài vắng lặng, không một bóng người.

Lăng Độ Vũ thở phào một hơi, cơn đau đốn sau lưng bỗng trở nên khó mà chịu nổi.

Hắn hạ mũi súng xuống, tuy hắn là chuyên gia trong chuyên gia về vũ khí, nhưng trong thâm tâm lại thống hận tất cả lợi khí được chế tạo để giết người, thế nhưng hắn có lựa chọn khác sao?

Hắn đi về phía miệng hang sâu mới đào, hệ thống lên xuống vẫn y như hồi chiều, treo cái thùng hàng để vận tải người lên xuống.

Bỗng trong lòng nhảy lên cảnh báo, nhưng tất cả đã quá muộn.

“Dừng động đây!”

Mấy vũ khí tự động từ trên thùng thò ra, lạnh lùng chĩa vào hắn.

Lăng Độ Vũ không kịp phòng bị, sắp thành lại bại, bị người ta khống chế.

Mã Khách Lâm và ba đại hán từ trong thùng nhảy ra, tản ra thành hình quạt bao vây lấy hắn.

Mã Khách Lâm nhìn hắn, vẫn bộ dạng không chút biểu tình đó, dường như không chút thương tiếc về đám đồng bạn đã chết.

Mã Khách Lâm há miệng, phát ra thứ ngôn ngữ kì dị đó.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, liền đó hiểu ra rằng Mã Khách Lâm đang hoài nghi hắn là thời không chiến sĩ từ thời đại đó đến.

Mã Khách Lâm thấy hắn hoàn toàn không có phản ứng, trái lại giống như bỏ xuống được tảng đá nặng trong lòng, thở ra một hơi nói: “Thì ra người không phải là người bọn chúng phái tới, bất quá vô luận thế nào, lúc này chính là đại hạn của ngươi, nhưng ta cũng thừa nhận ngươi là người kiệt xuất nhất thời đại này.”

Lăng Độ Vũ đang muốn lên tiếng để hắn phân tâm, tranh thủ phản kháng trước khi chết, một cảm giác kì quái đã chảy qua thần kinh hắn.

Đó là một loại cảm giác kì quái, mỗi khi gặp lúc Phiêu Vân muốn phát thời không lưu năng, hắn đều có loại cảm ứng đó.

Mã Khách Lâm vừa khéo quát lên: “Bỏ vũ khí trong tay ngươi xuống, nhưng tay không được giơ lên chút nào.”

Lăng Độ Vũ động dậy trong lòng, cố làm ra vẻ bất lực nói lớn: “Chỉ cần các người phân tâm trong một phần mười giây, ta có thể đưa các người về với ông bà rồi.”

Mã Khách Lâm cười khàn khàn, đang muốn châm chọc vài câu...

Một tiếng thét của phụ nữ vang lên phía sau bên phải Mã Khách Lâm.

Bốn người Mã Khách Lâm đồng loạt ngẩng ra, theo bản năng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lăng Độ Vũ cần chính là chút thời gian trì hoãn này.

Súng tự động trong tay hất lên, đồng thời lặn xuống đài, tay trái đồng thời móc súng lục trong eo ra, hai tay cùng bắn chéo ra.

Vũ khí tự động của đối phương cũng vang lên, phá tan sự im lặng của sa mạc, nhưng đã chậm một bước.

Bốn người Mã Khách Lâm tóe máu ngã xuống, cái chết cơ hồ lập tức rơi lên người chúng.

Lăng Độ Vũ nhảy lên, la lớn: “Phiêu Vân!”

Một thân hình xinh đẹp vừa khéo từ một bên đài chạy tới, xông vào lòng hắc như chim én về tổ.

Lăng Độ Vũ ôm chặt cô, ngửi mùi hương thiên nhiên phát ra từ tóc cô, gió lạnh vù vù, nhưng trong lòng hắc như có lửa nóng cháy bùng bùng.

Phiêu Vân trong lòng hắc nói: “Tôi lo lắng vô cùng, vừa muốn liều chết phát ra thời không lưu năng, vừa may anh nhắc nhở tôi, nếu không tôi không có năng lượng để hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

Lăng Độ Vũ không hiểu hỏi: “Cô đang nói gì vậy?”

Phiêu Vân nói: “Thời không lưu năng có hạn lượng nhất định, lần trước tôi trút lưu năng vào trong trực thăng khiến lưu năng gần cạn kiệt, nên ngắt đi, may mà bọn họ sử dụng năng nguyên dự phòng, tôi mới sống lại.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Nhưng vì sao cô không trở lại tìm tôi? Chẳng lẽ cô không biết tôi đang tìm cô?”

Phiêu Vân nói: “Xin lỗi! Năng nguyên dự phòng chỉ đủ cho tôi hoạt động một thời gian ngắn ngủi, bắt buộc tôi phải tìm một đôi cát gần đó chôn mình vào trong, mãi tới khi lưu năng dự phòng hoàn toàn đưa vào năng lượng thể tôi đây, mới đi về hiện trường khai quật, vừa khéo thấy nghịch lưu bạn đảng đến, thế là tôi mới nắp một bên, lưu năng dự trữ của tôi bây giờ chỉ có thể vận dụng một lần nữa, dùng hết rồi, tôi không còn sức để hoàn thành nhiệm vụ.”

Lăng Độ Vũ cảm động trong lòng, Phiêu Vân vì cứu hắc, đã trước sau hai lần không để ý tới bản thân, đây là hành vi vĩ đại cỡ nào.

Hắc hỏi: “Cô phải giải đáp nghi vấn trong lòng tôi, rốt cuộc cô tới đây có nhiệm vụ gì?”

Phiêu Vân bỗng chấn động toàn thân một cái, kêu lên: “Xuống mau, chậm nữa là không kịp, “thiết bị vĩnh hằng” đã trên đường trở về.”

10. Chương 10: Mê Thất Địch Vĩnh Hằng (vĩnh Hằng Bị Lạc Đường)

Phiêu Vân dưới sự bảo vệ của thời không lưu năng, năng lượng trong cơ thể tự cấp tự túc, tịnh không cần thiết bị hô hấp, thậm chí không cần chiếu sáng, cô cũng có thể thấy trong bóng tối.

Lăng Độ Vũ hỏi bên tai cô: “Thiết bị vĩnh hằng là gì vậy?”

Phiêu Vân nói: “Chuyện này phải nói từ sáu vạn năm trước. Ồ! Không! Đó hẳn phải là khoảng 30 vạn năm sau nền văn minh hiện tại của anh.”

Trong lòng Lăng Độ Vũ chớp lên một loại cảm giác kì quái, mỹ nữ dựa sát bên mình lại là nhân loại không biết đời thứ bao nhiêu đến từ thời không xa xôi cách ba mươi mấy vạn năm, bất quá so với tuổi tác lâu đời tính hàng ngàn ức của vũ trụ, ba mươi mấy vạn năm chỉ là một bước nhảy không đáng kể.

Giọng Phiêu Vân vang vọng trong hang động sâu dài: “Loài người đã khắc phục cái chết, phá vỡ tốc độ ánh sáng, lập nên nền văn minh giữa các vì sao gần như hoàn mỹ, không cần phải bôn ba vì cuộc sống nữa, chuyện còn lại chính là phải tìm ra cực hạn của vũ trụ, tuy đó vẫn là giấc mơ xa không với tới, chúng tôi chỉ tới những phần đã biết không tới một phần hai vạn ức của vũ trụ, nhưng đã dùng tới thời gian hơn mười vạn năm của chúng tôi.”

“Lắc các!”

Thùng lên xuống ngừng lại.

Hai người leo ra khỏi thùng, một bậc cấp bằng đá trước mặt họ quanh co uốn éo dẫn xuống, trên bậc cấp đầy cát đất đá vụn, nhưng vẫn có thể đi qua.

Hai người đi xuống bên dưới.

Vách đá hai bên bậc cấp và trên đầu khắc đầy những bức vẽ hoa văn xen lẫn với nhân vật, chỉ nội con đường đá này, đã là một thu hoạch khảo cổ quý giá vô cùng.

Chân tường đặt từng cây đèn chiếu sáng nối tiếp nhau, Lăng Độ Vũ bật công tắc, ánh sáng lập tức tràn ra, tấm cả bậc cấp bằng đá thần bí dẫn xuống lòng đất vô tận trong ánh sáng màu vàng trắng, những bức vẽ trên tường càng sống động như thật.

Sau khi xuống khoảng trăm...(1), trước mắt bị cát đá chặn mất đường đi, Lăng Độ Vũ biết còn thiếu chút nữa, bậc cấp sẽ được khai thông, hẳn ngăn cản Phiêu Vân lao động, nhanh chóng di chuyển cát đá sang một bên.

Phiêu Vân ngồi trên bậc đá hơi cao, im lặng không nói, lặng lẽ nhìn Lăng Độ Vũ bận bịu.

Phiêu Vân nhẹ nhàng nói: “Vết thương của anh rướm máu rồi.” Trong giọng nói mang vẻ thương tiếc vô cùng.

Lăng Độ Vũ đáp: “Đừng lo, kể tiếp chuyện của cô đi!”

Phiêu Vân nói: “Trong quá trình thăm dò, chúng tôi phát hiện ở giữa tinh vân tiên nữ có một trường lực kì quái, ở đó thời gian vận vẹo theo một phương thức kì quái. Thế là bọn tôi phái phi thuyền vũ trụ ra, tìm kiếm một thứ vật kì dị ở giữa hai mặt trời siêu cấp nơi đó.”

Lăng Độ Vũ ngừng tay, quay đầu nhìn Phiêu Vân trên bậc cấp, cô dưới ngọn đèn toàn thân giống như phát sáng, đẹp tới mức khiến hắn nhất thời ngẩn ra, quên mất câu hỏi.

Phiêu Vân đã biết tâm ý của hắn, gạt đầu nói: “Đúng vậy! Đó chính là thiết bị vĩnh hằng, nó giống như cái đồng hồ cát của các anh vậy, toàn bộ đều tạo thành từ vật chất trong suốt không biết tên, hai đầu rộng, ở giữa hẹp, một loại vật chất màu vàng kim kì quái không ngừng chảy từ đầu này tới đầu kia, nhưng khiến người ta kì quái là hai đầu không hề tăng lên chút nào hay giảm xuống chút nào, giống như trôi qua và vĩnh hằng, tương lai và hiện tại, có thể đồng thời tồn tại vậy, cho nên gọi nó là thiết bị vĩnh hằng.”

Lăng Độ Vũ nghe tới mức ngẩn ra, dưới sự thúc giục của Phiêu Vân, mới tiếp tục công tác, hắn nhớ lại kí hiệu đồng hồ cát trên mảnh đá huyền vũ, thì ra là chỉ thiết bị vĩnh hằng này, chẳng trách sau khi Ban Bố có được phiến đá, liền biết đã tìm được thứ ông ta muốn tìm.

Phiêu Vân nói: “Nó được mang tới địa cầu, chúng tôi xây dựng cho nó một thân miếu, bắt đầu triển khai nghiên cứu toàn lực với nó, phát giác nó có thể sinh ra năng lượng kì dị, ra vào trong thời gian và không gian, mang tới cuộc cách mạng thời không cho cả nền văn hóa chúng tôi, tiến vào cái gọi là “thời đại thời đại đỉnh cao về tinh thần và thời gian không gian”.”

Lăng Độ Vũ kì quái hỏi: “Vì sao lại có liên quan tới tinh thần?”

Phiêu Vân nói: “Bởi vì thiết bị vĩnh hằng chỉ sinh ra phản ứng đối với tinh thần của loài người, tinh thần của con người không chỉ có thể tăng tốc độ chảy từ đầu này tới đầu kia, thậm chí có thể từ đầu này chảy ngược về đầu kia, mỗi khi nó phát sinh, sẽ sinh ra trường lực mà tới bây giờ chúng tôi cũng không hiểu được, trường lực đó có thể thay đổi thời gian.”

“Nhưng thiết bị vĩnh hằng có một hiện tượng hết sức kì quái, đó là cứ cách một đoạn thời gian, nó sẽ biến mất, đến một thời gian nào đó, mới xuất hiện ở thời không khác, có khi tới tương lai, có khi trở về quá khứ, bây giờ chúng tôi đã có thể nắm bắt chuẩn xác chu kì này, cái này được gọi là “hiện tượng thay đổi thời gian không gian theo chu kì”, bất kể thế nào, nghiên cứu đối với thiết bị vĩnh hằng mang tới tri về thời không hoàn toàn mới, khiến chúng tôi có thể lợi dụng năng lượng vũ trụ kết hợp với tinh thần, phát triển ra thời

không lưu năng có thể xuyên việt thời không, nếu không bây giờ tôi cũng không thể ở đây nói chuyện với anh.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Sau đó xảy ra chuyện gì mà đến nông nỗi này?”

Phiêu Vân yếu ớt thở ra một hơi, nói: “Nó có liên quan tới hai quan niệm đối với thời gian, thời gian rất cuộc từ quá khứ tới tương lai, hay là từ tương lai tới quá khứ.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi: “Điều này không phải rõ ràng dễ thấy hay sao?”

Phiêu Vân nói: “Đó chỉ là anh không hiểu thời gian thôi, dòng chảy thuận và dòng chảy nghịch của thiết bị vĩnh hằng, dường như có thể sinh ra biến dị như vậy, thế là chúng tôi phân thành hai phái, một phái chủ trương phải thay đổi thiết bị vĩnh hằng từ thuận lưu thành nghịch lưu, như vậy chúng tôi có thể dựa vào thiết bị vĩnh hằng mà vượt qua thời gian và không gian, tiến vào cảnh giới vĩnh hằng chân chính, thậm chí phá vỡ vĩnh hằng, biến thành thần sống.”

Lăng Độ Vũ cười khở: “Cái này thật lộn xộn, rốt cuộc ai đúng ai sai?”

Phiêu Vân nghiêm túc nói: “Đúng sai tạm thời không kể, nhưng nếu như tình hình nghịch thời không xuất hiện, một lượng lớn người sẽ không chịu nổi sự biến dị đó mà chết, đó là chuyện mà ủy ban tối cao phải ngăn cản, chỉ khi mỗi người có đủ huấn luyện và thời không lưu năng bảo vệ, chúng tôi mới có thể bắt đầu cho thiết bị vĩnh hằng chảy ngược.”

Lăng Độ Vũ nghĩ tới một vấn đề khác, hỏi: “Nếu người ta có thể tự do vào ra thời không, vậy không phải có vô hạn “mình” tồn tại sao? Ví dụ như “mình” ba mươi tuổi chẳng phải có thể quay lại mười năm trước nhìn ngó “mình” lúc hai mươi tuổi sao?”

Phiêu Vân nói: “Tôi từng nói thời gian là một thứ hết sức kì quái, vượt xa ngoài giác quan của con người, con người vì cực hạn của bản thân, biến thành nô lệ của giác quan, ví dụ như mắt thấy bảy màu, lưỡi nếm bốn vị, nhưng màu thứ tám và vị thứ năm là gì? Chẳng ai biết cả. Chính như chúng ta không thể đồng thời kinh nghiệm được cả quá khứ hiện tại và tương lai, chỉ có thể như con ếch bị nhốt trong giếng, ngẩng đầu chỉ thấy “hiện tại” hạn hẹp ngoài miệng giếng, nhưng thật ra quá khứ hiện tại và tương lai, giống như thế giới vô hạn bên ngoài giếng, đồng thời tồn tại.”

Lăng Độ Vũ vừa cần cù vận chuyển cát đá, trong lòng lại mơ hồ hiểu được ý tứ của Phiêu Vân, thời gian tuy không ngừng trôi qua, con ếch lại vẫn chính là con ếch đó, cho dù bản thân nó cũng đang già đi, sinh lão bệnh tử, phải chăng thiết bị vĩnh hằng có thể nâng chúng ta ra khỏi miệng giếng, nhìn thấy bộ mặt thật của thời gian?

Phiêu Vân nói: “Chủ trương nghịch lưu có khoảng năm mươi thời không chiến sĩ, trong một lần tạo phản chiếm cứ thần điện, lấy lực lượng tập thể, làm thiết bị vĩnh hằng bắt đầu hiện tượng nghịch lưu, sự việc khủng khiếp xảy ra, cư dân trên địa cầu chết một lượng lớn, mà thiết bị vĩnh hằng và bọn phản bội cũng biến mất không thấy đâu, sau này khi chúng tôi đã triển khai điều tra lâu dài tồn thời gian, phát hiện thiết bị vĩnh hằng đi ngược thời không, trở về quá khứ cách thời đại các anh hơn một vạn năm, thế là chúng tôi phái ra Ban Bố, mang trọng trách tìm kiếm thiết bị vĩnh hằng, những chuyện khác anh còn rõ hơn tôi.”

Lăng Độ Vũ gật đầu nói: “Xem ra đại khái là vậy! Thiết bị vĩnh hằng xuất hiện trên lãnh thổ Atlantis, mà bọn phản bội nghịch lưu cũng đi theo thiết bị vĩnh hằng xuyên việt thời không, tới đó, người Atlantis vì thiết bị vĩnh hằng mà xây nên thánh điện, trong đó có thể có bọn phản bội nghịch lưu tham dự, sự nghịch lưu của thiết bị vĩnh hằng khiến bọn họ mất đi đường sinh mệnh, biến thành dị vật sống mãi, đáng tiếc thân thể bọn họ vẫn hết sức yếu ớt, không có loại lưu năng kì dị như cô, nếu không cũng sẽ không ngăn không nổi uy lực của súng ống.”

Phiêu Vân nói: “Càng khiến bọn họ không ngờ là trực trái đất xảy ra biến động, thế là bọn họ mất đi thiết bị vĩnh hằng, sau này người Atlantis tìm thấy thánh điện hiện tại ở dưới chân chúng ta đây, nhưng bên trong đó đã trống rỗng, thiết bị vĩnh hằng đã vì hiện tượng thay đổi theo chu kì, đi tới một thời không khác.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Nhưng vì sao chúng tôi lại thăm dò được bên dưới có năng lượng kì dị?”

Phiêu Vân nhắm đôi mắt đẹp, từ từ nói: “Bây giờ tôi cũng cảm giác được năng lượng đó, đó là dấu ấn thời không của thiết bị vĩnh hằng, giúp nó mỗi lần đều có thể xuất hiện tại điểm đó, bọn phản bội nghịch lưu

trăm phương ngàn kế ngăn cản người ta tìm tới nó, cái chúng sợ không phải các anh, mà là bọn tôi, sợ bọn tôi ngăn cản thiết bị vĩnh hằng nghịch lưu, như vậy bọn họ sẽ không có hi vọng vượt qua thời không, tiến vào vĩnh hằng nữa.”

“Tạch tạch tạch!”

Cát đá đổ xuống, lộ ra bậc cấp bằng đá dẫn xuống dưới sâu.

Cuối cùng cũng khai thông rồi.

Phiêu Vân nhảy lên, nói: “Nhanh! Thiết bị vĩnh hằng sắp về rồi, tôi đã cảm giác được.”

Lăng Độ Vũ cũng cảm thấy năng lượng kì dị cuộn lên, dẫn đầu bước theo bậc cấp đi xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, một cái cửa lớn cao tới hai mươi...(2) xuất hiện trước mắt, cửa xây dựng bằng gỗ dày, nhưng đã mục nát không chịu nổi, ở giữa vỡ ra một lỗ hổng lớn.

Lăng Độ Vũ thấp thỏm thận trọng bước vào.

Hình ảnh đập vào mắt liền khiến hắn trợn mắt há mồm.

Phiêu Vân đứng sau lưng hắn, dùng sức ôm eo hắn, khẽ thì thầm vào tai hắn nói: “Chờ khi thiết bị vĩnh hằng xuất hiện, anh phải lập tức đi, bởi vì khi thiết bị vĩnh hằng từ nghịch lưu chuyển lại thuận lưu sẽ phóng ra năng lượng kinh người, sẽ hòa tan hoàn toàn cả thần điện và bậc thang đá này, mà trường lực do nó sinh ra sẽ khiến anh hình thần tiêu diệt.”

Lăng Độ Vũ ngẩn ngơ nhìn tất cả trước mắt, giống như không nghe thấy lời của Phiêu Vân.

Đây là một gian điện rộng lớn vô cùng.

Cả gian điện không thấy một cây trụ, là hình hộp do những tảng đá lớn ba màu đỏ, trắng, đen xây thành, bất quá cái hộp này cao gần trăm...(3), hai người bọn hắn nhìn như người ở nước người tí hon, lầm đường đi vào điện thờ ở nước người khổng lồ.

Phiêu Vân hỏi: “Anh có nghe không?”

Thân hình Lăng Độ Vũ chấn động một cái hỏi: “Vậy cô phải làm sao?”

Phiêu Vân nói: “Anh còn không rõ sao? Thời đại của chúng tôi còn chưa đủ thời không lưu năng để tôi đi ngược trong thời không, cho nên từ đầu tôi đã không có dự tính còn sống trở về, khi thời không lưu năng hao hết, cũng là lúc tôi chết, tình nhân tôi chân thành yêu, anh còn không rõ sao?”

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói: “Làm sao tôi có thể trở mắt nhìn cô đi chết?”

Phiêu Vân dựa sát vào hắn, nước mắt từ khóe mắt nổi nhau tuôn xuống, nữ chiến sĩ thời không kiên cường này có thể không cau mày khi đao kiếm đâm vào người, nhưng lại vì tình yêu khó bỏ khó cắt của đời người mà chảy nước mắt.

Chỉ mong khoảnh khắc này ngưng kết lại vĩnh hằng.

Phiêu Vân cảm thấy sự bi thương chuyển động trong máu thịt của Lăng Độ Vũ, dịu dàng nói: “Nếu tôi có thể đưa thiết bị vĩnh hằng trở lại thời đại của tôi, vào một ngày nào đó loài người có thể hiểu hết bí ẩn của thời gian, một lần nữa nắm giữ vận mệnh của mình, đây là đấu tranh của con người với vận mệnh, tôi dù chết cũng không tiếc.”

Lăng Độ Vũ cười khổ nói: “Thật sự không có biện pháp nào khác sao?”

Phiêu Vân trầm giọng nói: “Chỉ có một đường sống là khi nhục thể hủy diệt, tinh thần kết hợp với thiết bị vĩnh hằng, còn như vậy sẽ có hậu quả gì, không ai biết, bởi vì trước nay chưa có ai làm vậy, cho nên khi tôi đang nghĩ cách làm thiết bị vĩnh hằng trở lại thuận lưu, anh nhất định phải lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ phân tâm vì anh, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

Lăng Độ Vũ đang muốn nói.

Dị biến đã xảy ra.

Tiếng không khí ma sát kịch liệt vang lên trong hư không ngay chính giữa điện, lúc đầu còn nhỏ không nghe rõ, thoáng chốc đã biến thành tiếng động lớn lấp đầy cả không gian.

Đại điện bỗng rơi vào bóng tối xèo tay không thấy năm ngón.

Bóng tối tuyệt đối.

Lăng Độ Vũ nhìn qua kính nhìn ban đêm, vẫn chỉ nhìn thấy bóng tối.

Một tia chớp nổ ra như lưới nhện trên không trung.

Theo ánh sáng mạnh tới mức khiến người ta khó mở mắt bỗng xuất hiện như mặt trời trong điện, ở chính giữa chỗ sáng mạnh, một vật thể trong suốt kì quái, hai đầu rộng chính giữa hẹp, đang từ từ xoay chuyển.

Thiết bị vĩnh hằng cuối cùng cũng xuất hiện lại ở nhân gian, sau khi biến mất một vạn hai ngàn năm.

Nó rốt cuộc là vật gì?

Là một phát minh đỉnh cao của sinh vật trí tuệ nào đó?

Hay vào khởi thủy của thời gian nó đã tồn tại?

Có lẽ bản thân đã có sinh mạng vĩnh hằng.

Một loại linh năng và trí tuệ mà con người không thể hiểu được.

Hay nó chính là thần?

Bên trong thiết bị vĩnh hằng chứa đựng vật thể hình dạng như hạt cát rực rỡ ánh sáng màu vàng kim, không ngừng từ đầu dưới chảy ngược lên đầu trên.

Nhưng số lượng vật chất màu vàng kim ở hai đầu đều không tăng giảm chút nào.

Lăng Độ Vũ cảm thấy Phiêu Vân rời khỏi hần.

Phiêu Vân tắm trong ánh sáng mãnh liệt màu xanh lam, từ từ bay khỏi mặt đất, bay về phía thiết bị vĩnh hằng.

Sau khi ánh sáng màu lam của cô tiếp xúc với ánh sáng mạnh như mặt trời của thiết bị vĩnh hằng, biến hóa kì dị lập tức xuất hiện.

Cả trời đất đang biến động.

Trong sát na, Lăng Độ Vũ hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, đại điện biến mất một cách kì dị, hần thấy hư không sâu vô tận, hư không bên ngoài hư không; vũ trụ vô cùng tận, vũ trụ bên ngoài vũ trụ.

Dòng sông thời gian kéo dài vô hạn, bắt đầu từ vô thủy, chảy tới vô chung.

Hần cảm thấy chỗ xa vô hạn bên ngoài chỗ xa vô hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo hần lại trở về trong đại điện.

Phiêu Vân bỗng biến thành một đám sáng màu lam chói mắt, cùng chiếu rọi với ánh sáng mạnh của thiết bị vĩnh hằng.

Áp lực cường đại lan tràn tăng lên trong đại điện, cả đại điện lung lay.

Sự lưu động của vật chất màu vàng kim ngừng trong sát na, sau đó bắt đầu từ nghịch lưu chuyển thành thuận lưu, từ chậm thành nhanh.

Phiêu Vân đã thành công.

Đại điện chấn động càng dữ hơn.

Lăng Độ Vũ cắn răng, xoay đầu chạy đi, rời khỏi đại điện, leo lên bậc cấp bằng đá, liều mạng chạy lên.

Cát đá đập xuống như cuồng phong bạo vũ.

Lăng Độ Vũ chạy một hơi hơn trăm bậc, nhảy lên thùng lên xuống, ẩn công tác.

Thùng lên xuống từ từ đi lên, dài như cả thế kỷ.

Bên dưới truyền tới từng trận chấn động mỗi lúc một kịch liệt hơn, mặt đất lắc lư và gào thét.

“Ầm ùng ùng!”

Thùng lên xuống vừa khéo lên tới mặt đất.

Lăng Độ Vũ lăn lên trên đài.

“Ùng!”

Sau khi bên dưới chấn động mạnh một cái, mặt đất bỗng đình chỉ tất cả thanh âm, đột ngột như khi thiết bị vĩnh hằng giáng lâm.

Chỉ có gió đêm sa mạc thổi vù vù vĩnh viễn không ngừng.

Lăng Độ Vũ sức cùng lực kiệt nằm trên đài.

Đối mặt với không gian không có tận cùng.

Mặt trăng non đã leo lên tới chính giữa trời.

Thiết bị của vĩnh hằng có phải đang ở một nơi sâu thẳm nào đó trong hư không?

Phiêu Vân có phải đã vĩnh viễn biến mất trong vĩnh hằng?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-7-me-that-dich-vinh-hang>